

STAR WARS®

JEDİ AKADEMİ ÜÇLEMESİ 2. KİTAP

KARANLIK ÇIRAK

KEVIN J. ANDERSON

STAR WARS

Jedi Akademi Üçlemesi

2.Kitap

KARANLIK ÇIRAK

YAZAN

Kevin J. Anderson

The Jedi Academi Trilogu,Vol.2

Dark Apprentice

©2005 Lucasfilm Ltd. & TM.All rights reserved.

Used under authorization.

©2009 Arka Bahçe Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd.Şti

Karanlık Çırak

Yayın hakları

Lucas Licensing tarafından Max Licensing

aracılığı ile Arka Bahçe

Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd.Şti.'ine verilmiştir.

Her hakkı saklıdır

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Ahmet Kocaoğlu

ÇEVİRİ

Erhan Kibaroğlu

DÜZELTİ

Seda Ersavcı

Arka Bahçe Yayıncılık

Hacı Mehmet Efendi sok.No:22/5

Özgül Apartmanı

Nişantaşı/İstanbul

Tel: 0212 2910689-90

Gaz gezegeni Yavin'in devasa, turuncu küresi dördüncü uydusunun ufkunda belirdi. Yumuşak puslu ışık, sürekli devinim halindeki ormanların ve eski taş tapınakların üstünde parladı.

Luke Skywalker, vücudundaki yorgunluğu atmak için dinlendirici bir Jedi tekniği uyguladı. Mışıl mışıl uyumuştı ama Yeni Cumhuriyet'in geleceği ve galaksinin kaderi onu epeyce düşündürüyordu.

Massassi ırkının yok oluşundan binlerce yıl önce terk edilmiş olan kare piramidin, Büyük Tapınak'ın tepesindeydi. Müttefikler kalıntılarının arasına gizli bir üs inşa etmiş, İmparatorluk'la giriştikleri mücadelenin başlarında yaptıkları Ölüm Yıldızı saldırısını bu üstten yönetmişlerdi. Şimdi, İsyancılar'ın terk edişinden on bir yıl sonra, Luke, Yavin'in dördüncü uydusuna geri dönmüştü.

O artık bir Jedi'ydı. Bir Jedi Üstadı. Kendini Cumhuriyet'i korumaya adanmış yeni bir neslin ilk temsilcisi olabilirdi. Yaşlı Jedi Şövalyeleri, Darth Vader gelene ve İmparatorluk tarafından katledilene dek saygıdeğer ve güçlüydüler.

Luke, Güç'ü kullanma potansiyeli olanların –yeni Jedi düzeninin parçası olabilecek adayların– aranıp bulunması konusunda Yeni Cumhuriyet'in devlet başkanı Mon Mothma tarafından desteklenmişti. Yavin 4'teki "akademi"sine çok sayıda öğrenci toplamıştı ama en iyi eğitimi nasıl vereceğinden emin değildi.

O, Obi-Wan ve Yoda'dan kısa süreli bir eğitim almıştı ve o zamandan beri de Jedi'lık hakkında bilmediği birçok şey olduğunu fark etmişti. Obi-Wan Kenobi gibi büyük bir Üstat bile, öğrencisi Anakin Skywalker'ın Darth Vader gibi bir canavara dönüşmesine engel olamamıştı. Şimdi öğretme sırası Luke'taydı ve hata yapmaması gerekiyordu.

Ya yap ya da yapma, demişti Yoda, denemek diye bir şey yoktur.

Luke damdaki yumuşak, soğuk taşların üstünde durmuş, uyanmakta olan ormanı izliyordu; sabah ışıklarıyla ısınan havadaki sayısız kokuyu içine çekti. Fundaların baharatlı, gür orkidelerin güzel kokuları ona doğru süzüldü.

Luke gözlerini kapayıp kollarını iki yanına bıraktı; parmakları gerilmişti. Zihnini açtı ve rahatlattı; aşağıdaki ormanda yaşayan hayat formlarının yaydığı dalgalara dokunarak Güç'ten destek aldı. Hassaslaşmış duyuları sayesinde milyonlarca yaprağın hışırtısını, sürtüşen dalların seslerini, küçük hayvanların çalılıklardaki koşuşturmalarını sezebiliyordu.

Bir kemirgen acı ve dehşetle ciyaklayarak avcısının çenesinde can verdi. Uçan yaratıklar sık ağaçların tepelerinde birbirlerine çiftleşme şarkıları söylediler. Otçul memeliler, yüksek dallardan körpe filizlerle ve ormanın çöküntülerindeki mantarlarla beslendi.

Mat kahverengiyle bezenmiş safir mavisi büyük bir nehir koca ağaçların altına gizlenmiş Büyük Tapınak'ın önünden akıyordu. Çatallanan ırmağın bir kolu, Luke ve Artoo-Detoo'nun Jedi akademisini hazırlarken tamir ettikleri, İsyancılar'ın eski güç üretim istasyonunun önünden geçiyordu.

Nehir, suya batmış, yarı çürük bir ağacın etrafında çalkalanınca, Luke gölgelerin arasında pusuya yatmış bir avcının daha küçük balıksı yaratıkların oradan geçmesini beklediğini sezindi.

Bitkiler büyüdü. Hayvanlar çeşitlendi. Ay yeni bir güne doğdu. Yavin 4 canlıydı ve Luke Skywalker gücünü topladığını hissetti.

Dikkatlice dinleyerek sık ağaçlıkların içinden iki kişinin yaklaştığını duydu. Konuşmadan ve yavaşça hareket ediyorlardı; ama Luke, iki Jedi adayı ağaçların altında yol aldıkça ormanın değiştiğini sezinebiliyordu.

Luke'un içedönük anları sona erdi. Gülümsedi ve onlarla buluşmak için aşağı inmeye karar verdi.

Tapınağın yankılı koridorlarına inmek üzere döndüğünde bir uzay gemisinin gökyüzünde bıraktığı, nemli atmosfer boyunca alçalan izleri gördü. Bu yeni ikmal malzemelerinin ulaştığının habercisiydi. Luke gemiyi fark edince bir anda irkildi.

Yeni Jedi'lar yetiştirmeye odaklandığı son zamanlarda siyasi gelişmelere uzak kalmıştı. Gemiye görünce Leia, Han ve çocuklarıyla ilgili bir haber alma isteği duydu. Kaptanın haberler getirmiş olmasını umuyordu.

Kahverengi Jedi pelerininin başlığını çıkardı. Giysi nemli orman havasında terletiyordu ama ufak tefek fiziksel sıkıntıları düşünmeyi bırakmıştı. Eol Sha'da ateşte yürümüş, Kessel'deki baharat madenlerinde bulunmuştu; böyle basit şeyler canını sıkamazdı.

İsyancılar, Massassi Tapınağı'ndaki gizli üslerini kurdukları zaman bitkileri odalardan söküp atmışlardı. Nehrin karşısında göze çarpan başka bir tapınak daha vardı ve gezegendeki incelemeler bitki örtüsünün altında daha fazla yapı olduğunu gösteriyordu. Fakat İmparatorluk'la giriştikleri savaş Müttefikler'i detaylı arkeolojik araştırmalar yapmaktan alıkoyuyordu. Tapınakları inşa eden kayıp ırk ya da İsyancılar'ın Yavin 4'e ne zaman ayak bastığı hakkında da hiçbir şey bilinmiyordu.

Tapınağın taşlı koridorları engebeliydi ama onca zamandır zarar görmemiş olmaları da dikkate değerdi. Luke turbo-asansörü kullanarak diğer öğrencilerin uyuduğu veya sabah erken saatlerde meditasyon yaptığı üçüncü kata indi. Asansörden çıktığında onu Artoo-Detoo selamladı. Droidin tekerlekleri engebeli taşların üstünde gacırdıyordu. Yarım küre şeklindeki kafası da tiz sesler çıkararak ileri geri hareket etti.

“Evet Artoo, geminin indiğini gördüm. Açıklığa inip onu karşılar mısınız? Gantoris ve Streen ormandan dönüyorlar. Onları görmek ve neler bulduklarını öğrenmek istiyorum.”

Artoo bipleyerek onayladı ve taş bir rampaya doğru ilerledi. Luke içerideki havanın küflü, ufalanmış taşların tozlu kokusunu içine çekerek tapınağın serin koridorlarında ilerledi. Bazı boş köşelerde hâlâ eski Müttefik bayrakları asılıydı.

Luke'un Jedi akademisi hiç de şaşaalı değildi; aslında, rahat olduğu bile söylenemezdi. Fakat onu ve öğrencilerini ilgilendiren daha ciddi sorunlar vardı. Luke geçen zamanın açtığı yaraları tam anlamıyla sarabilmiş değildi ama ısı levhalarını, su sistemlerini ve Müttefikler'in kurmuş olduğu

yiyecek hazırlama tesislerini yenilemişti.

Tapınağın zemin katındaki hangar kapısı yukarı doğru hafifçe açılmıştı. Luke hangarın içinde geçmişten kalıntılar sezindi; köşede bir miktar yıldız savaş gemisi yakıtı artığı vardı. Üzerine tozlar yapışmıştı. Dağılan sisler nemli ağaçlıklardan yükselirken, solgun güneş ışığında gözlerini kırıştırarak dışarıya çıktı ve ormana yöneldi.

Luke'un zamanlaması mükemmeldi. Bereketli yeşillikler boyunca yürürken, iki öğrencisinin yaklaştığını duydu.

Luke öğrencilerini çiftler halinde vahşi doğaya gönderirdi; bu gezileri bir beceriklilik çalışması ve konsantrasyon geliştirici bir deneyim olarak görürdü. Onlar da kendi başlarına, yeteneklerinden başka güvenebilecekleri bir şey olmadan, konsantrasyon, diğer yaşam formlarını algılama ve öğrenme, ayrıca Güç'ü hissetme çalışmaları yaparlardı.

Gantoris ve Streen, tüylü eğreltiotları ve kalın mavi yapraklı çalıların arasında belirdiler. Luke elini kaldırarak onları selamladı. Esmer uzun boylu Gantoris büyük dalların arasından geçerek Luke'a ulaştı. Kaşlarının hepsi alınmıştı; derisi çatlamış ve yıpranmış görünüyordu. Eol Sha'da gayzerler ve lav akıntılarının arasında yaşamış olmasına rağmen, Üstadı'nı görünce ürkmüş gibiydi ama korkusunu hemen gizledi.

Gantoris korkunç gezegenindeyken Güç'ü kullanmadaki doğuştan yeteneğini göstererek bir grup unutulmuş kolonistin hayatını kurtarmıştı. Gücüyle onu cezbedip mahvedecek olan korkunç bir "karanlık adam" uykularına giriyordu. İlk karşılaşmalarında, Luke'un -Luke, karanlık Jedi peleriniyle karşısına çıktığı Gantoris'i akademisine girmeye ikna edebilmek için bir gayzerin üzerinden yürümek zorunda kalmıştı- o adam olduğunu düşünmüştü. Gantoris, Luke'u teste tabi tutmuş, onu lavların üzerinden yürütüp gayzerleri tırmandırmıştı.

Gantoris'in ardından Luke'un akademisine getirdiği ikinci aday olan Streen belirdi. Streen, Bepin gezegenindeki terk edilmiş yüzer bir şehirde benzinciydi. Değerli gazların bulut katmanlarından ne zaman püsküreceğini tahmin edebiliyordu. Luke, kafasında uğuldayan sesleri susturmayı öğretme vaadiyle onu ikna etmişti. Öğrenciler başlarını eğerek öğretmenlerini selamladılar. Luke da ellerini sıktı. "Hoşgeldiniz. Neler öğrendiğinizi anlatın."

"Yeni bir Massassi tapınağı bulduk!" dedi Streen nefes nefese önüne ve arkasına bakınarak. Rengi atmış olan bir avuç saç birbirine dolaşmış, bitki parçacıklarıyla keçeleşmişti.

"Evet," dedi Gantoris. Kıpkırmızı olmuş yüzü ve örgülü siyah saçları ter ve pislik içindeydi. "Yeni tapınak bunun kadar büyük değil ama daha güçlü bir görüntüsü var. Volkanik kayalardan yapılmış; bir lordun uzun bir heykeliyle beraber sığ, durgun bir gölün ortasında duruyor."

"Tam bir güç alanı!" dedi Streen.

"Güç'ü ben de hissettim," diye ekledi Gantoris. Düzleşmiş, örgülü saçlarını savurdu. "Massassi ırkı hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeliyiz. Görünen o ki, oldukça güçlüymüşler ama tamamen yok olmuşlar. Onlara ne oldu? Korkmamız gereken bir şey mi var?"

Luke başıyla onayladı. Güç'ün tapınaklarda yoğun olduğunu o da hissetmişti. Yavin 4'e gelip de kendini İmparatorluk'a karşı çıkan İsyân'ın içinde bulunduğunda, Luke çocukluktan henüz çıkmıştı. Güç'ün büyüklüğünü tam olarak kavramış değildi; aslında, varlığını öğreneli sadece birkaç gün olmuştu. Fakat orman-uyduya bir Jedi Üstadı olarak döndü ve ondan saklanmış olan şeyleri artık sezinleyebiliyordu. Gantoris'in sezdiği karanlık gücü biliyordu ve öğrencilerine bildikleri her şeyi paylaşımları gerektiğini söylemesine rağmen kesin bilginin ölümcül olabileceğini hissetti.

Darth Vader kötülüğün bilgisini keşfetmişti. Luke, öğrencilerinden birinin baştan çıkarılarak karanlık tarafa geçmesi riskini hafife alamazdı.

Ellerini öğrencilerinin omuzlarına koydu. "İçeri gelin. Birer içki alın. Yeni bir gemi iniyor, gidip onu karşılayalım."

Boşaltılmış piste vardıklarında, Artoo-Detoo koordinat-kontrol kulübesinin yanındaydı ve alçalmakta olan X-23 Yıldız İşçisi gemisine iniş koordinatlarını veriyordu.

Luke dimdik durarak jet motoru uğultularıyla alçalan gemiyi izledi. Yıldız İşçisi'ne Incom motorları monte edilmişti; yamuk bir kargo sandığına benziyordu. Sistem içinde hasarlar vardı: gövdede patlayıcı ateşin yaptığı lekeler ve göktaşlarının açtığı sayısız oyuk bulunuyordu. Yine de motorun sesi gür ve güçlüydü.

Gemi ışıklarını yaktı ve yumuşak bir iniş yaptı. Bir grup uçan hayvan ağaç tepelerinden havalanıp gemiye doğru atılarak ormanlarına dadanmış olan metal nesneye keskin çılgınlıklar attı. Bu sırada, Luke küçük ön kapıdan içerisini görmeye çalışıyordu. Plastikçelik iniş direkleri, hidrolik basıncın tıslamasıyla açıldı. Egzoztan gelen acı benzin kokusu, ormandaki çiçek ve yaprakların biberimsi, tatlı kokularına karıştı.

Mekanik koku Luke'a İmparatorluk Şehri'nin hareketli başkentini, Yeni Cumhuriyet'in hükümet merkezini hatırlattı. Yavin 4'de huzuru aylardır yerinde olan Luke'u bir sıkıntı aldı. Bir an için bile olsa kendini bırakamazdı; Yeni Cumhuriyet için yapması gereken işler vardı. Bu bir tatil değildi.

Geminin gövdesi gürültüler içinde yere indi. Arka kapılar iki dev onları yavaşça itiyormuşçasına gacırdarak açıldı. Mavimsi beyaz ışık sandıkların, bazıları ağlara sarılmış bazılarıysa duvarlara tutturulmuş –yiyecekler, giyecekler, iletişim araç gereçleri ile dolu– kutuların üzerine vurdu. Luke açıklık boyunca yürürken Gantoris ve Streen ona yanaştılar. Streen'in gözleri merakla açılmıştı ama Gantoris'in yüzünde acı bir ifade vardı. Derisi sinirden kızarmış gibiydi. "Bunlara ihtiyacımız var mı Üstat Skywalker?"

Luke malzemeleri şöyle bir inceledi. Gönderilenlere bakılırsa –ki gereksiz yere gönderilmişlerdi– kargo listesini Leia yapmış olmalıydı; egzotik yiyecek-sentezleyiciler, rahat giyecekler, ısıtıcılar, nem gidericiler, hatta birkaç tane Ithor yapımı rüzgâr çanı.

"İdare edeceğiz," dedi.

Dar bir rampa, piston ve rulmanları gacırdarak açıldı. Botları, buruşmuş ve keçelenmiş giysisi, yuvarlak kaskıyla bir adamın silüeti rampada belirdi. Kaskını kafasından çabucak çıkardı. Kaskına

oyulmuş Yeni Cumhuriyet'in sembolü mavi ay eldivenlerinin altında bir an için gözden kayboldu. Kaptan kafasını sallayarak kısa siyah saçlarını dağıttı.

“Wedge!” Luke sırtarak bağırdı. “Yeni Cumhuriyet'in generallerine yaptırarak daha önemli işleri yok mu? Dağıtıcılık da neyin nesi!”

Wedge Antilles kaskını kollarının arasına koydu; giysinin kolları keçelenmişti. Luke'a elini uzattı. Luke da ona doğru uzandı ve birbirini uzun zamandır görmemiş iki arkadaş edasıyla sarıldılar.

“Kabul etmelisin ki bu iş için yeterince iyiyim,” dedi Wedge. “Ayrıca, İmparatorluk Şehri'nde imha işleri yapmaktan bıktım; ondan önce de Coruscant yörüngesinde gemi enkazları temizlemekten sıkılmıştım. Dağıtıcılık çöpçülükten iyidir.”

Luke'un omuzlarının üstünden şöyle bir bakan Wedge'in yüzünde yeni bir gülümseme belirdi. Gantoris kargo bölmesinden geldi. Hemen göz göze geldiği Wedge'in elini sıktı. “General Antilles, halkımdan herhangi bir haber var mı? Umarım Dantooine'deki yeni evlerine sağ salım ulaştırılmışlardır?”

“Evet Gantoris, hepsi evlerinde ve iyiler. Kendi kendine yetişen canlı modüller de yerleştirildi. Ayrıca programlayıcı üniteler ve tarımcı droidler de gönderildi; kısa zamanda bir koloni kurabilecekler. Dantooine sakın bir gezegen – birçok av hayvanı var ve bitki örtüsü de zengin. Güven bana, Eol Sha'dakinden daha rahat bir yaşam sürecekler.”

Gantoris başıyla onayladı. “Bundan eminim.” Gözleri Wedge'in arkasındaki ağaç tepelerine kaydı. Yükselen dev gaz topunun turuncu ışıklarıyla alevlenen gözleri, Luke'u üzerinde yürüttüğü, Eol Sha'daki lav havuzlarına benziyordu.

“Gantoris, Streen; malzemeleri indirmeye başlar mısınız,” dedi Luke. “Sandıkları taşımak için Güç'ü biraz kullanmanız yetecektir. Bunu bir test olarak görün. Artoo, Kirana Ti ve Dorsk 81'i bul ve yardım iste lütfen.”

Streen ve Gantoris rampaya yöneldiler. Artoo-Detoo iniş alanından geçerek diğer Jedi adaylarını bulmak üzere Büyük Tapınak hangarının gölgeleri arasında kayboldu.

Luke elini arkadaşının omzuna attı. “Yeni haberlere açım Wedge. Umarım anlatacak dedikoduların vardır.”

Wedge kaşlarını kaldırdı. Küçük çenesi ve yumuşak yüzüyle Luke'den daha genç görünüyordu. Beraber birçok şey yaşamışlardı: Luke'un Ölüm Yıldızı koridoruna yaptığı, zaferle sonuçlanan saldırıda ikisi beraber uçmuştu. Hoth buz gezegenindeki Echo Üssü savunmasında ve Endor'daki ikinci Ölüm Yıldızı savaşında Wedge ona yardım etmişti.

“Dedikodu ha?” diyerek kahkaha attı Wedge. “Kulağa bir Jedi Üstadı'nı ilgilendirecek bir şeymiş gibi gelmiyor.”

“Neyi kastettiğimi biliyorsun Wedge. Leia ve Han nasıllar? Mon Mothma nasıl? Coruscant'da işler nasıl gidiyor? Han, Kyp Durrön'u eğitim merkezime ne zaman getirecek? O çocukta büyük bir

potansiyel var. Onunla çalışmaya başlamak istiyorum.”

Wedge bu soru bombardımanının altında kafasını şöyle bir salladı. “Kyp burada olacak Luke, endişelenme. Hayatının çoğunu Kessel’deki baharat madenlerinde geçirdi ve oradan çıkmalı sadece bir ay oldu. Han çocuğa hayatı öğretmeye çalışıyor.”

Luke, Han’ın siyah baharat madenlerinden kurtardığı esmer genci hatırladı. Çocuğun Güç’ü kullanma yeteneğini ölçmek üzere yaptığı testte gördüklerinden şaşkına dönmüştü. Jedi araştırmalarında şimdiye kadar bu denli yoğun bir potansiyele rastlamamıştı.

“Peki ya Leia?”

Wedge düşünmeye başladı. Luke, sorularını “Tabii tabii, her şey yolunda,” şeklinde geçiştirmediği için ona minnet duyuyordu. “Devlet bakanlığı işleri gitgide daha çok vaktini almaya başladı. Mon Mothma kendini uzakta tutup büyük sorumlulukları Leia’ya vererek uzaktan yönetimi tercih ediyor. Birçok insan bu durumdan rahatsız.”

Bu davranış Luke’un hatırladığı o tutkulu ve güçlü lidere uymuyordu. “Peki Leia işleri idare edebiliyor mu?” Her şeyi hemen öğrenmek istiyordu. Tekrar bu işlerin içinde olmak istedi. Diğer yandan, bir parçası da Yavin 4’teki huzuru tercih ediyordu.

Wedge eğimli rampanın yanına oturdu. Ayağını iniş direğine dayadı ve başlığını dizine koydu. “Leia işleri müthiş bir şekilde yürütüyor ama bana sorarsan çok fazla şey üstleniyor. Bebek Anakin hâlâ saklanıyor olsa da, ilgilenmesi gereken ikizleri var. Threepio yardım ediyor gerçi, ama Jacen ve Jaina sadece iki buçuk yaşındalar. Onlarla ilgilenmek bile yeterince zor ve Leia artık tükeniyor.”

“Buraya tatil yapmaya gelmeli,” dedi Luke. “İkizleri de getirmesini sağla. Onlarla temel Jedi teknikleri üzerine çalışmam lazım.”

“Eminim buraya gelmeyi Leia da ister,” dedi Wedge. Arkalarını döndüler. Streen ve Gantoris uzun sandıkları gemiden dışarıya taşıyorlardı. İki Jedi adayının taşınması imkânsız görünen yüklerle zorlanmadan yürümesini Wedge şaşkınlık içinde izliyordu. “Kutuları içeri alması için işçi droidleri ayarlamalıyım. Bir tanesini bile kendi başıma yerinden oynatamam.”

“Öyleyse öğrencilerim ilerleme göstermiş olmalı.” diyerek başıyla onayladı Luke. “Peki ya sen Wedge? Kariyerinin geri kalanını dağıtım elemanı olarak mı geçireceksin?”

Wedge gülümsedi; kaskını bir bilek hareketiyle rampadan yukarı, kokpitin içine doğru fırlattı. Kask takırdayarak yuvarlandı. “Hayır. Aslında yeni bir görevim var ve seni bir süre göremeyeceğim. Buraya bu yüzden geldim. Yeni Cumhuriyet Konseyi Dr. Qwi Xux’un tehlikede olabileceğinden kuşkuluyor. Amiral Daala İmparatorluk Yıldız Destroyerlerinden oluşan donanmasıyla bir yerlerde gizleniyor ve herhangi bir gezegene vur kaç saldırısı yapması an meselesi. Qwi’yi geri almaya kalkışabilir.”

Luke başını sallayarak onayladı. Qwi Xux, Han Solo’nun –Qwi’nin yardımıyla– kaçtığı İmparatorluk Araştırma tesislerindeki en önemli bilimciydi. “Dr. Xux’u Admiral Daala olmasa bile

eminim bir başkası isteyecektir.”

“Evet,” dedi Wedge, “bu yüzden de onun kişisel koruması olarak görevlendirildim. Bu arada, Kurul, Han’ın ele geçirdiği Güneş Parçalıyıcı’yla ne yapacağına hâlâ karar vermiş değil.” Wedge iç geçirdi. “İşte, Coruscant’da haberler kısaca böyle.”

Luke’un gözleri sandıkları boş ve serin hangara taşımayı sürdüren Gantoris ve Streen’e daldı. Artoo-Detoo iki öğrenciyle beraber tapınağın önünde belirdi.

“Anlaşılan yeni Jedi Şövalyelerine her zamankinden çok ihtiyaç var,” dedi Luke.

Wedge tamamen katılıyordu. “Tahmin edebileceğinden de fazla.”

Admiral Ackbar'ın yanında sessizce oturan Leia Organa Solo, büyütülmüş B-kanat savaş gemisiyle yaptıkları uzun yolculuktan rahatsız olmuştu. Uzay boşluğunda yüzen geminin metal kokulu, dar kokpitinin içindeydiler.

Devlet Bakanı olmak Leia'yı, diplomatik etkinlikler, büyükelçilik resepsiyonları ve politik buhranlar arasında mekik dokumaya zorluyordu. İmparatorluğun çöküşünün yarattığı politik boşlukta kurulmuş olan kırılğan ittifakı korumada Mon Mothma'ya yardımcı olabilmek için, görev aşkıyla tüm galaksiyi dolanıyordu.

Leia, Vortex gezegeninin arka tarafını defalarca gezmişti ama yapılacak olan Rüzgârlar Konseri'ni düşünenecek hali yoktu. Sık sık diplomatik gezilere çıkması gerekiyordu ve sessiz anlarını kocası Han'ı, ikizleri Jacen ve Jaina'yı düşünmeye ayırıyordu. Gizli gezegen Anoth'da saklanan ve korunan en küçük bebeği Anakin'i kucağına almalı uzun zaman olmuştu. Ne zaman ailesiyle bir hafta, bir gün, hatta bir *saat* geçirmeyi düşünse işi çıkıyordu. Hislerini hep içine atıyordu; ne de olsa politik bir maske takması gerekliydi.

Gençlik yıllarını İsyân'a adanmıştı; Alderaan prensesi olarak, Senatör Bail Organa'nın kızı olarak perde arkasında rol almıştı; önce Darth Vader ve İmparatorluk'a, ardından da Büyük Amiral Thrawn'a karşı savaşmıştı. Yine de devlet bakanlığı görevleriyle ailevi görevleri arasında kaldığını hissediyordu. Yeni Cumhuriyet'e öncelik vermişti. Bu sefer. Yine.

Kokpitte yanında oturan Amiral Ackbar, amfibik elleriyle kontrol kollarını hareket ettiriyordu. "Uzay boşluğundan çıkıyoruz," dedi ciddi ses tonuyla.

Somon rengi yaratık, beyaz üniformasının içinde kusursuz görünüyordu. Ackbar, kocaman, donuk gözlerini, hiçbir şeyi gözden kaçırmamak istercesine oradan oraya çevirdi. Saatler süren yolculuk boyunca, Leia onun bir an bile sıkıldığını görmemişti.

O ve Calamari su aleminin diğer sakinleri, İmparatorluk'un sıkı idaresi altındayken çok acı çekmişlerdi. Sessiz kalmayı, bununla beraber bütün ayrıntıları takip etmeyi ve kendi kararlarına göre hareket etmeyi öğrenmişlerdi. İsyân'ın sadık hizmetkârlarından olan Ackbar, İmparatorluk TIE savaş gemilerine büyük zararlar veren B-kanat tipi yıldız bombardıman gemilerinin geliştirilmesine katkıda bulunmuştu.

Leia, Ackbar'ın hantal görünümlü gemiyi kullanımını seyrediyordu. Ackbar, iki kişilik kokpitin etrafına monte edilmiş küçük kuleler ve kanatlardan ibaretmiş gibi duran geminin adeta bir parçası gibiydi. Yıldız gemisi baş tamircisi Terfen'in önderlik ettiği balıksı Calamari mürettebatı, bir yolcu koltuğu ekleyerek, eski tek kişilik gemiyi Ackbar'ın kişisel diplomatik gemisi haline getirmişti.

Leia kokpit pencerelerinin eğik haznesinden dışarıya bakarak, uzay boşluğunun renk cümbüşünün yıldızlara bezenmiş bir manzaraya dönüşmesini izledi. Işık-altı motorları devreden çıktı ve B-kanat Vortex gezegenine doğru alçalmaya başladı.

Leia'nın elbisesi boğucu ve yapışkandı. Kaygan kumaşın katlanan yerlerini düzelterek rahatlamaya

çalıştı. Ackbar, Vortex'e inişe odaklanırken, Leia cep holo-veri tablasını çıkardı; parlak ve düz tabakayı kucağına koydu.

“Güzel,” dedi aşağıdaki görüntüye dikkatlice bakarak. Mavi ve metalik gri karışımı top, uzayda öylece asılı duruyordu. Uydusu yoktu. Atmosferinde karmaşık bulut cepheleri, fırtına sistemleri ve sert esintilerle anafolar çizen bulut spiralleri vardı.

Leia, Vortex ile ilgili astronomi brifinglerini hatırladı. Gezegenin ekseninin eğimi, ciddi mevsimsel farklılıklara sebep oluyordu. Kış başlangıcında, atmosferin dışında donmuş gazlar, hemen geniş bir kubbe oluştururdu. Basınçtaki ani düşüş, hendek boyunca akan bir sel misali hava akımları yaratırdı; bulutlar ve buhar, atmosferin katılaştığı boş alanları doldurmak üzere güneye doğru akardı.

Oyuk kemikli, zar kanatlı insansı olan Vorlar, fırtına mevsiminde yere iner, yere(zemine) yarı yarıya gömülü tümsekli barınaklarda yaşarlardı. Bununla beraber, rüzgârları kutlama amacıyla, tüm galaksi tarafından bilinen bir kültür festivali düzenlerlerdi.

Diplomatik resepsiyona başlamadan, detayları bir kez daha gözden geçirmeye karar veren Leia, veri tablasının yapay mermerden yapılmış çerçevesine oyulmuş ikonlara dokundu. Politik bir yanlışlık yapmak Yeni Cumhuriyet'in devlet bakanına yakışmazdı.

Rüzgârlar Katedrali'nin küçültülmüş bir projeksiyonunun yarı saydam görüntüsü berrak ekranda parıldayarak belirdi. Vorlar, atmosferlerinde esen güçlü kasırgalara karşı koyarak güçlü fırtınalara yüzyıllardır dayanan narin bir yapı inşa etmişlerdi. Hassas ve oldukça detaylı bir yapı olan Rüzgârlar Katedrali yumurta kabuğu kadar ince kristalden yapılmış bir kale gibi yükseliyordu. Boş odaların ve kulelerin içinden geçen binlerce geçit vardı. Güneş ışığının vurduğu yapının üzerinden otlaklarda rüzgârla savrulup dalgalanan çimenlerin görüntüsü yansıyor.

Fırtına mevsimi başlarken, kuvvetli rüzgârlar bitkilere bezenmiş duvarlardaki binlerce yarığın, farklı boyutlardaki boruların içinden eserek acıklı bir müzik yaratırdı.

Aynı müzik hiçbir zaman tekrarlanmazdı ve Vorlar, müziğin katedralde çalınmasına yılda sadece bir kez izin verirlerdi. Konserler esnasında binlerce Vor, kule tepelerine ve borulara uçar veya tırmanırdı. Müziği, hava geçitlerini açıp kapayarak, havayı adeta yontarak yaratırlardı.

Leia veri tablasındaki diğer dosyalara göz gezdirdi. Rüzgâr müzikleri Senatör Palpatine Yeni Düzen'i bildirip kendini İmparator ilan ettiğinden beri çalınmıyordu. İmparatorluk'un taşkınlıklarını protesto etmek amacıyla, Vorlar katedrallerindeki delikleri kapatmış ve müzik yapmaya son vermişlerdi.

Fakat bu sene, müziklerini dinlemesi için Yeni Cumhuriyet'ten temsilciler çağırılmışlardı.

Ackbar bir iletişim kanalı açtı ve balıksı yüzünü telsize yaklaştırdı. Leia'nın gözleri Ackbar'ın ağzının etrafındaki, konuşurken sallanan kılımsı duyargalara takıldı. “Vortex Katedrali iniş alanı, Amiral Ackbar konuşuyor. Yörüngedeyiz ve alçalıyoruz.”

Kurmuş iki dalın sürtünmesine benzeyen bir Vor sesi hoparlörde cazırdadı. “Yeni Cumhuriyet

gemisi, rüzgarın ve iniş yolunuzdaki fırtına sistemlerinin hesaba katıldığı iniş koordinatlarını gönderiyoruz. Buradaki atmosfer türbülansı oldukça tehlikelidir. Lütfen bilgilere dikkatlice uyunuz.”

“Anlaşıldı.” Ackbar omuz kemiklerini koltuğun bombeli arkasına sürterek yerine kuruldu. Siyah emniyet kemerlerini bağladı. “Sen de kemerlerini bağlasan iyi olur Leia,” dedi. “Sarsıntılı bir iniş olacak.”

Leia veri tablasını kapatıp koltuğunun arkasına koydu. Emniyet kemerlerini bağladı. Kemerler onu biraz daraltınca, içerideki bozuk, dönüştürülmüş havadan derin bir nefes aldı. En ufak bir fısıltı bile Calamari’liyi endişelendiriyordu.

Önündeki boşluğa gözlerini diken Ackbar, B-kanat’ını Vortex’in anaförlü atmosferine, fırtına sistemlerine doğru uçurdu.

* * *

Ackbar, Calamari'lilerin geniş yüzlerindeki ifadeleri insanların okuyamadığını biliyordu. Bu berbat havada uçmaktan duyduğu huzursuzluğu Leia'nın fark etmemesini umuyordu.

Ackbar, Devlet Bakanı gibi önemli bir şahsa kaptanlık yapacak kadar güvenilir birisini bulamadığından, bu görev için gönüllü olmuştu ve Leia'nın bu durumdan haberi yoktu. Ackbar, kendi B-kanat'ı dışında hiçbir gemiye de güvenmezdi.

Kahverengi gözlerini yaklaşan bulut katmanlarına dikti. Gemi atmosferin dış katmanlarını yardı ve sarsıcı türbülansın içine daldı. Yıldız savaş gemisinin kanatları havayı adeta dilimliyordu. Gemi uğultular eşliğinde alçalırken, kanatların kenarlarında kıpkırmızı alevler beliriyordu.

Ackbar kontrol kollarına sıkıca yapışmıştı. Çabuk kararlar verip hızlı reflekslerde bulunarak, herşeyin yolunda gittiğinden emin olmaya çalışıyordu. Bu inişte hataya yer yoktu. Sağ gözünü Vor teknisyeninin yolladığı koordinatlara dikmişti.

Gemi takırdamaya ve titremeye başladı. Yükselen havayla beraber aniden birkaç yüz metre yukarıya çıkıyor, ardından da Ackbar kontrolü tekrar sağlayana dek derin bir dalış yapıyordu. Yükselen bulutlar pencereleri yumrukluyor, yayılarak buharlaşan nem izleri bırakıyordu.

Ackbar sol gözünü göstergelerde gezdirerek bilgileri kontrol etti. Hiç kırmızı ışık yoktu. Sağ gözüyle siyah kemerler içinde sabit ve sessizce oturan Leia'ya bir bakış attı. Kadının siyah gözleri neredeyse bir Mon Calamari'lininki kadar iri görünüyordu ama birbirine yapışmış dudakları inceydi; beyaz bir çizgi gibiydi. Korkmuş görünüyor, bunu göstermekten de çekiniyordu. Ackbar'ı rahatsız etmemek için tek kelime etmedi.

B-kanat muazzam bir siklon boyunca spiraller çizerek iniyordu. Rüzgâr, kanatlarından yakaladığı gemiyi sağa sola savuruyordu. Ackbar ek kanatçıları devreye sokarak dengeyi sağlamaya çalıştı ve rüzgâr direncini minimize etmek için de lazer toplarını haznelere soktu.

“Yeni Cumhuriyet gemisi, size yönü gösteriyoruz.” Vor kontrolörünün rüzgâr gürlemesi içinde kaybolan, ince ve gevrek sesi hoparlörde duyuldu. “Lütfen bilgi verin.”

Ackbar sol gözüyle koordinat göstergesini tekrar kontrol edince geminin rotasından saptığını fark etti. Sakin ve dikkatli bir şekilde gemiyi rotasına sokmaya çalıştı. Rotadan bu denli ayrılmalarının tek sebebi koordinatları yanlış okuması olabilirdi.

Ackbar B-kanat'ı sarmal bulutlardan oluşan duvara çeker çekmez şiddetli rüzgârlar gemiyi yuvarladı ve Ackbar koltuğuna çivilendi. Vahşi fırtınanın hırpaladığı gemi firıl firıl dönüyordu.

Leia küçük bir çığlık attı ve hemen ağzını sımsıkı kapadı. Ackbar yönlerini düzeltmek için kollara var gücüyle asıldı. Jetleri saat yönünün tersine ateşleyerek, yuvarlanmalarını durduracak bir karşı güç yaratmayı umuyordu.

Toparlanan B-kanat daha kontrollü alçalmaya başladı. Fakat Ackbar, bir sis hortumunun içinde olduklarını fark etti; artık yön duygusunu şaşırmıştı. Geminin dikdörtgen kanatlarını çıkardı; kanatları dengeli bir seyir sağlayacakları bir pozisyona getirmeye çalıştı. Geminin sistemi ağır işliyordu ama

kokpit panelleri kanatların açıldığını onayladı.

“Yeni Cumhuriyet gemisi, lütfen cevap verin.” Vor’un sesinde kaygı belirtisi yoktu.

Ackbar B-kanat’ı nihayet düzeltmişti ama koordinatlardan bir kez daha çıktıklarını fark etti. Olabildiğince sakin bir şekilde, gemiyi doğru koordinatlara sokmaya çalıştı. Yükseklik panellerini kontrol etti ve ne kadar alçalmış olduklarını anlayınca paniğe kapıldı.

Atmosferi yaran geminin metal gövdesinden dumanlar ve turuncu alevler çıkıyordu. Her yanlarında ışıklar çakıyordu. Açığa çıkan elektrik kanatların ucunda mavi titreşimler yaratıyordu. Statik elektrik göstergelerdeki verileri bozmuştu. Kokpit güç sistemleri bir an için söndü ama yedek güç ünitelerinin devreye girmesiyle yeniden çalıştı.

Ackbar Leia’ya bir bakış daha attı ve kadının gözlerindeki korkuyu ve çaresizliği gördü. Onun becerikli bir kadın olduğunu ve yardım edebilmek için elinden geleni yapacağını biliyordu. Fakat kadının yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ackbar, eğer gerekirse, Leia’yı acil çıkış sistemiyle gemiden fırlatacaktı ama B-kanat’ından henüz vazgeçmiş değildi. Düzgün bir iniş yapma şansı az da olsa hâlâ vardı.

Bulutlar aniden dağıldı. Ackbar’ın gözlerinden ıslak bezler çıkarılmıştı sanki. Rüzgârın dövdüğü Vortex düzlükleri aşağıda belirdi. Düzlükler altınsı kahverengi ve mor çimenlerle kaplıydı. Rüzgâr, görünmez parmaklarıyla taradığı çayırları dalgalandırıyordu. Sığınak görünümlü Vor barınakları eş merkezli çemberler halinde yayılmıştı.

Leia’nın şaşkınlıktan nefesi kesilmişti. Devasa boyuttaki Rüzgârlar Katedrali bulutların altında parıldıyordu. Yüksek yapı fırtınalara karşı koyamayacak kadar narin görünüyordu. Üzerindeki oyukların etrafı kanatlı yaratıklarla doluydu. Rüzgârın akabileceği geçitler açarak o meşhur müziği yaratıyorlardı. Ackbar tuhaf ve ürkütücü notaları belli belirsiz duyuyordu.

“Yeni Cumhuriyet gemisi, yanlış rotadasın. Bu acil bir durumdur. İnişini ertelemelisin.”

Ackbar, koordinatların yine değiştiğini şaşkınlıkla fark etti. B-kanat komutlara cevap vermiyor, Rüzgârlar Katedrali önlerinde gittikçe büyüyordu.

Pencerenin üst kısmından dışarıya bakan Ackbar kanatlardan birinin sıkıştığını gördü. Kötü bir açıyla duran kanat çok fazla rüzgâr yiyordu. Gemi şiddetli bir türbülansa girdi.

Kokpitteki göstergelere göre iki kanat da düzgün çalışıyordu ama gördükleri, Ackbar’a tersini söylüyordu.

Ackbar kanadı düzeltmeye ve kontrolü tekrar ele geçirmeye çalıştı. Tüm dikkatini aklına ve gemiyi yöneten kollara vermişti; vücudunun alt kısmı üşümüştü.

“Burada epeyce ters giden bir şeyler var,” dedi.

Leia pencereden dışarıya baktı. “Katedrala doğru gidiyoruz!”

Destek kanatçıklardan bir tanesi eğildi ve güç kablolarını da sürükleyerek gövdeden kopty. Kıvılcımlar çıkaran gövdeden kopan başka parçalar da vardı.

Ackbar bir çığlık kopardı. Göstergeler aniden sönmüştü. Kokpit panelleri devreden çıkarken ezici bir uğultu kopty. Ackbar B-kanat'a kendi elleriyle eklediği yedek düzeneği açtı.

“Bunu anlayamıyorum,” dedi Ackbar. Sesi gırtlalığından geliyordu. “Bu gemi yeni kontrol edilmiştı. Calamari teknisyenlerimden başka dokunan olmadı.”

“Yeni Cumhuriyet gemisi...” Radyodaki ses ısrarcıydı.

Kristalden yapılmış Rüzgârlar Katedrali'nin civarındaki rengârenk Vorlar üzerlerine gelen gemiyi fark edip oradan uzaklaşmaya başladılar. Bazı yaratıklar kaçıyordu; bazılarıysa öylece donakalmıştı. Binlercesi de berrak yapının içine doluşmuştu.

Ackbar, gemiyi sağa sola –herhangi bir yöne- çekmeye çalıştı ama hiçbir tepki yoktu. Gemideki güç tükenmiştı.

Ackbar geminin kanatlarını oynatamıyordu. Gemi katedrale doğru düşmekte olan ölü bir beden gibiydi. Ackbar rezerve akülere çaresizce vurdu. Mekanik sistemi alıştıramasa bile aküler B-kanat'ın çakılma kalkanını devreye sokabilirdi.

akılmadan önce de Leia'yı gemiden fırlatabilirdi.

“Üzgünüm Leia,” dedi Ackbar. “Onlara üzgün olduğumu söyle.” Kontrol panelindeki bir düğmeye bastı. Gövdenin üstü açıldı ve gemiye tutturulmuş yolcu koltuğu dışarıya fırladı.

Leia pençemsı rüzgârların içine daldığında Ackbar kokpitte açılan bölmeden giren rüzgârın keskin sesini duydu. Büyük kristal yapıya doğru hızla alçalan geminin kalkanları uğuldayarak açıldı. Gemi dumanlar çıkararak yanmaya başladı.

Ackbar iri gözlerini hiç kırpmadan hareketsizce önüne baktı; sonuna kadar.

Leia kendini havada süzölürken buldu. Gökyüzüne fırlamak onu nefessiz bırakmıştı.

Rüzgâr, koltuğunu yakalayıp savururken o sesini bile çıkaramıyordu. Koltuğun güvenlik amaçlı anti-yerçekimi motoru, onu aşağıdaki rengi atmış çimenlerin üzerine doğru yavaşça alçalttı.

Leia akılmak üzere olan gemiye son bir kez baktı. Güçlü bir mıknatısın çektiği bir metal gibi yere dalan gemi gürültüler içinde dumana boğuldu.

Rüzgârların acıklı, gürültölü uğultusu binlerce kristal odanın içinde yankılandı. Rüzgâr aniden hızlandı ve müzik dehşetli bir soluğa dönüştü. Kanatlı Vorlar itışip kakışarak uçmaya çalışıyorlardı ama yeterince hızlı hareket edemediler.

Ackbar'ın B-kanat gemisi Rüzgârlar Katedrali'nin alt katlarını bir meteor gibi yarıdı. Ani darbe kristal kuleleri patlattı; sivri uçlu mızraklar etrafa savruldu. Camların atırtısı, kırılan sivri parçaların

gümbürtüsü ve rüzgârın haykırışı, yaralanan Vörlar'ın çığlıklarıyla birleşerek Leia'nın duyduğu en acıklı sesi yarattı.

Camsı yapının çöküşü sonsuza kadar sürecekti gibiydi. Kuleler birbiri ardına yıkıldı.

Rüzgâr esmeye devam etti ve çöken sütunların içinde farklı tonlarda kasvetli sesler çıkardı. Camsı döküntünün arasında yana yatık duran, kırılmamış birkaç boru kaldığında müziğin sesi iyice azalmış, bir iniltiye dönmüştü.

Leia kalbini paramparça eden gözyaşları döküyordu. Otomatik koltuk çimenlerin arasında hareketsiz kalmadan önce bir süre yuvarlandı.

Coruscant'ın kutup bölgeleri Han Solo'ya buz gezegeni Hoth'u anımsatıyordu –ama önemli bir farkla. Han, genç arkadaşı Kyp Durrone ile beraber burada *isteğiyle* bulunuyordu ve tatildeydi. Öte yandan Leia, Admiral Ackbar ile beraber diplomatik bir geziye gitmişti.

Han örselenmiş mavi-beyaz buz tepelerinin tepesindeydi. Isı yalıtımlı, kömür grisi paltosunun ve ısıtıcı eldivenlerinin içinde ısınmıştı. Mor gökyüzünde her daim parlayan kutup ışıkları, buzda kırılarak yansıyan gökkuşağı perdeleri yaratıyordu. Dondurucu soğuk havadan burun deliği kıllarını dalgalandıran derin bir nefes çektikçe içine.

Arkasındaki Kyp'e dönerek, "Gitmeye hazır mısın evlat?" diye sordu.

Siyah saçlı, on sekiz yaşındaki genç, turbo-kayaklarının bağlarını ayarlamak için beşinci kez eğilmişti. "Of, neredeyse," dedi.

Han buzların dik yamaçtan çağıldayarak inişini görmek için öne eğildi; boğazının düğümlendiğini hissediyordu ama bunu saklamaya çalıştı.

Mavi ve beyaz buzullar aylar süren alacakaranlıkta parıltıydı. Aşağıda, buz kırıcı makineler derin tünelleri kalın buz kılıflarına dolduruyordu; başka makineler, fırınlarda eritilip devasa su borularıyla daha sıcak alanlardaki yoğun yerleşim merkezlerine götürülecek olan buz kütlelerini parçalıyordu.

"Bunu yapabileceğimi gerçekten düşünüyor musun?" dedi Kyp, batonlarını sıkıca kavrayarak.

Han bir kahkaha attı. "Evlat, bizi bir kara deliğini içinden tek elle uçurabiliyorsan, galaksinin en gelişmiş gezegenindeki bir turbo-kayak pisti pek sorun olmayacaktır."

Kyp, siyah gözlerinde bir gülümsemeyle Han'a baktı. Çocuk Han'a genç Luke Skywalker'ı anımsatıyordu. Kessel'deki madenlerden kurtardığı genç adam, o zamandan beri yanındaydı. İmparatorluk tarafından haksız yere cezalandırılan Kyp, hayatının en güzel yıllarını yitirmişti. Han, bunu telafi edeceğine yemin etmişti.

"Hadi evlat," dedi Han ileri eğilerek ve turbo-kayaklarının motorlarını ateşledi. Kalın eldivenli elleriyle batonlarını kavrayıp onları da çalıştırdı. Batonları hareket ettirerek onu dengede tutan anti-yerçekimi mekanizmasının devreye girişini hissetti.

"Öyle olsun," dedi Kyp ve kayaklarını ateşledi. "Fakat bu çocuk pistinde olmaz." Geniş buz pistine arkasını döndü; yüzeyi kabuklanmış, tehlikeli tümsekler üzerinden kollara ayrılan, donmuş bir şelalenin üzerinden geçerek bir kurtarma bölgesine uzanan başka bir yokuşu gösterdi. Göz kırpan lazer ışıkları yolun tehlikeli olduğunu açıkça belli ediyordu.

"Hayır Kyp, olmaz! Bu çok..." Fakat Kyp kendine öne attı ve aşağıya doğru süzüldü.

"Hey!" diye bağırdı Han. Karnına bir ağrı saplandı. Kyp'i kemikleri kırılmış bir halde bulacağı kesindi. Fakat delikanlının arkasından gitmekten başka seçeneği yoktu. "Evlat, gerçekten de aptalca

bir şey yaptın.”

Kyp batonlarını belli aralıklarla yere değdirirken, turbo-kayaklarının arkasından tozumsu kar kristalleri sıçırıyordu. Dengesini sezgisel olarak, ustalıkla koruyordu. İnişe geçtikten kısa süre sonra, Han, Kyp’in kurtulma ihtimalinin daha fazla olduğunu fark etti.

Han eğimli yüzeyden aşağıya hızla inerken, altındaki kar ve buzlar sıkıştırılmış havayla çalışan bir jet motoru gibi tıslıyordu. Han bir kaya çıkıntısına çarpıp havalandı. Elllerinde batonlarıyla havada parendeler atmaya başladı. Belindeki sabitleyici jet motorları onu tam zamanında, yere çarpmadan hemen önce düzeltti. Eğimli zeminden aşağıya panik halinde kaymaya devam etti.

Kar gözlüklerinin içindeki gözlerini dört açmış, kendini ayakta tutmaya çalışıyordu. Çevredeki her ayrıntı -her kar birikintisi, parçalanmış bir buz yüzeyi- sonu olabilirdi.

Kyp soldaki tehlikeli turbo-kayak pistine yönelerek bir *zevk çığlığı* attı. Çığlık keskin kayalıkların etrafında üç kez yankılandı.

Han delikanlının aldırmazlığına lanet ediyordu. Sonra tekrar yumuşadı. Gencin bütün bunları yapmasını kendi istemişti. Anın tadını çıkarmaya çalışarak bir çığlık da o attı ve genci izlemeye devam etti.

Yol boyunca yanan kırmızı uyarı ışıkları akılsız turbo-kayakçılara ikaz ederek onları yönlendiriyordu. Turbo-kayaklarının altındaki yüzey bir şeyler fısıldar gibiydi.

Buzlu yol ileride daralıp alçalıyordu. Han tehlikeyi uçurumun dibinde fark etti. “Uçurum!”

Kyp eğildi. Turbo-kayaklarının bir parçası olmuştu adeta. Batonlarını koltuk altlarına sıkıştırdı ve kayaklarının jet motorlarını ateşledi. Uçuruma roket gibi daldı; havada düzgün bir eğri çizerek yere indi.

Han jet motorlarını son anda çalıştırarak boşluğa atıldı. Başlığının kenarları rüzgârdan buruş buruştu.

Ön tarafta Kyp pek sendelemeyen yere indi.

Han son bir nefes aldı ve ardından turbo-kayakları buzlu zemine sertçe çarptı. Dengede kalmaya çalışıyordu; batonlarına sıkıca yapışmıştı.

Önlerinde tozlu bir kar birikintisi şeridi kıvrılıyordu. Kyp elinde batonlarıyla çömeliyor hemen zıplayarak birikintiyi aşabiliyordu ama Han birikintinin içine daldı.

Gözlerinin içine doluşan karlar onu körleştirdi. Sendelemeye ve batonlarını sağa sola savurmaya başladı. Eliyle gözlerini şöyle bir sildi; yekpare bir buz çıkıntısını son anda fark ederek sol tarafa yöneldi.

Daha dengesini bile kuramadan büyük bir uçurumun üzerinden fırladı. Gözleri bir an için altındaki sarp yamaca takıldı; sonra da yere indi. Arkasında, yamaçtan her an kopabilirmiş gibi duran

milyonlarca yıllık bir buz bloğu yarık boyunca düşmeye başladı.

Kyp küçük molozlarla dolu bir alana geldi. Seyrekleşen lazer ışıkları turbo-kayakçıları kendi hallerine bırakmış gibiydi. Kar ve buz tepeciklerine çarpan Kyp şöyle bir sendeledi. Yüzeyi daha üstten görebilmek için anti-yerçekimi mekanizmasını kullanarak kayaklarının seviyesini yükseltti.

İri kar taneleriyle dolu olan sert buzul artık daha da engebeliydi. Han, sıkıldığı dişlerinin arasından lanetler yağdırıyordu. Her nasılsa dengesini koruyabildi. Kyp de biraz geri kalmıştı. Han ona yaklaşıyordu ve yarış onun için bir şey ifade etmeye başlamıştı. Daha sonra tavernada anlatırken, Han bütün bunları eğlenceli dakikalar olarak hatırlayacaktı.

Jet motorlarını Kyp'i suçladığı umursamazlıkla ateşleyen Han adrenalini arttıran bir hızla öne atılıp Kyp ile yan yana geldi.

Önlerindeki –bu kurak ve cansız iklimde bir aydan fazla süredir kar yağmamış olmasına rağmen– karlarla kaplı, bembeyaz parıldayan ve üzerinde hiç kayak izi olmayan alan o pistte kaymanın ne kadar aptalca olduğunu kanıtlar gibiydi.

İlerideki kordonla ayrılmış olan kurtarma alanı bir huzurevi gibiydi: iletişim donanımı, ısınmak için barakalar, kapalı duran ama bir anda harekete geçirilebilecek olan tıbbi yardım droidleri ve artık kullanılmayan eski bir sıcak içecek dükkanı.

Kyp ona göz ucuyla baktı. Siyah gözleri buruşmuştu. Eğildi ve kayaklarına tam güç verdi. Hava direncini arttırmak için dizlerinin üzerine iyice abandı. O güne dek bozulmamış olan karlar ıslıklar çalarak etrafında uçtu.

Lazer ışıkları bir anda kapanan metalik gözler gibi söndü. Han'ın bunu düşünecek vakti yoktu. Yumuşak bir battaniyeyi andıran karlar birikmeye başladı; yol ileride daralıyordu.

Hışırdamalar devasa motorların sesine karıştı. Daralan karlı alanda buhar damlları fişkırtan kırmızı bir matkap ucu belirdi. Vidalı uç sert buzlu kıra kıra dönüyordu.

“Dikkat et!” diye bağırdı Han ama Kyp sol tarafa kaçmıştı bile. Devasa makine açtığı tünelin duvarlarına geçirdiği pençeli traktör lastikleriyle yükselirken, Han dengeleyici jet motorlarını açarak sağa doğru hızla atıldı.

Oyuğun sağından son anda geçen Han yanaklarına hücum eden sıcaklığı hissedebiliyordu. Bakışları tekrar puslandı; şimdi de bitişten önceki son engele, donmuş şelaleye doğru ilerliyordu. Yüzyıllar önce sarkıtılmış kablolar gibi inen uzun buz saçaklarının oluşturduğu uzun bir bıyık uçurumdan aşağıya sarkıyordu.

Kyp kayağının jet motorlarını ateşleyerek donmuş nehrin üzerinden fırladı. Han da batonlarını göğsüne sıkıştırarak atladı. Kayaklarının arka taraflarının birbirine çarpmasıyla çıkan ses, buzlu alanda Kyp'in iniş sesiyle uyum içinde yankılandı.

Öne doğru bir hamle yapıp, nihayet prefabrik kulübelerin sıralandığı bir alanda durdular. Kyp paltosunun başlığını çıkarıp kahkahalarla gülmeye başladı. Batonlarına dayanmış olan Han'ın vücudu

heyecandan titriyordu. Biraz sonra o da gülmeye başladı.

“Bu gerçekten aptalcaydı evlat,” dedi sonunda Han.

“Aa!” diye omuz silkti Kyp. “Beni aptalca takip eden kimdi peki?” Kessel baharat madenlerinde bulduktan sonra basit bir turbo-kayak pistinden çekinecek halim yok. Hey, belki dönünce Threepio’dan buradan sağ salim çıkma olasılığını öğreniriz.”

Han başını salladı ve dengesizce sırıttı. “Olasılığı merak etmiyorum. Sonuçta başardık. Önemli olan bu.”

Kyp gözlerini buzlu alana dikti. Bakışları, pompalama istasyonları ve tazyikli bağlantı yerleriyle kaplı düz su borularını takip eder gibiydi.

“Bu kadar eğlendiğimiz için mutluyum Han,” dedi sadece onun gördüğü bir şeye bakıyormuşçasına. “Beni kurtardığından beri yaptıklarımız bir ömre bedeldi.”

Kyp’in sesindeki yoğunluk Han’ı rahatsız etmişti. Havayı yumuşatmaya çalıştı. “Yani, evlat, oradan kaçışımızda senin de benim kadar payın var.”

Kyp bunu duymamış gibiydi. “Luke Skywalker’ın Güç’ü kullanma yeteneğim hakkında söylediklerini düşündüm. Bununla ilgili çok az şey biliyorum ama bu işin beni çağırdığını hissedebiliyorum. Yeni Cumhuriyet’e birçok hizmette bulunabilirim. İmparatorluk hayatımı ve ailemi mahvetti – bir öç alma fırsatım olsa hiç düşünmeden kabul ederdim.”

Gencin ne demeye çalıştığını anlayan Han yutkundu. “Yani Luke ve diğer Jedi adaylarıyla çalışmaya hazır olduğun mu düşünüyorsun?”

Kyp başıyla onayladı. “Bana kalsa burada kalıp hayatım boyunca eğlenmeye bakardım ama...”

Han yumuşak bir sesle konuştu, “Buna hakkın var, biliyorsun.”

Fakat Kyp başını salladı. “Sanırım artık kendimi ciddiye alma vakti geldi. Eğer böyle bir yeteneğim varsa boşa gitmesine izin veremem.”

Han elini delikanlının omzuna koydu. Çocuğun uzun boylu ve zayıf bedenini kocaman eldivenlerinin içinden hissedebiliyordu. “Yavin 4’e iyi bir uçuş olacak.”

Bir anti-yerçekimi motoru iniltisi sessizliği bozdu. Han buz üzerinde kromdan bir roket gibi aceleyle yakalaşan haberci droide baktı. Droid onlara doğru yaklaşıyordu.

“Eğer bu gelen turbo-kayak merkezindense şu buz delici makineyi şikâyet edeceğim. Ölümden döndük.” diye söylendi Han.

Fakat üstlerinde asılı duran haberci droid, Han’ın göz seviyesine doğru eğilerek bir görüntüleme paneli açtı ve tekdüze bir sesle konuşmaya başladı. “General Solo, lütfen kimliğinizi onaylayın. Ses karşılaştırma yeterli olacaktır.”

Han sızlandı. “Hayır ama tatildeyim. Şu anda diplomatik karmaşalarla uğraşacak durumda değilim.”

“Ses karşılaştırma onaylandı. Teşekkürler,” dedi droid. “Kodlanmış mesajı dinlemeye hazırlanın.”

Droid tepede asılı dururken, holografik bir görüntü bembeyaz karların üstünde belirdi. Han, Mon Mothma'nın koyu kestane saçlarını tanıdı. Şaşkınlık içinde duruşunu düzeltti; Devlet Başkanı, kendisiyle nadiren yüz yüze görüşürdü.

“Han,” dedi Mothma sakin ve dertli bir sesle. Han, resmî adı yerine ilk adının kullanıldığını fark edince aniden boğazına bir korku saplandı.

“Sana bu mesajı atıyorum çünkü bir kaza oldu. Amiral Ackbar'ın gemisi Vortex gezegenine inerken çakıldı. Leia onunla birlikteydi ama bir şeyi yok. Gemi kontrolden çıkıp büyük bir kültür merkezine çakılmadan önce amiral onu gemiden fırlatmış. Amiral Ackbar çakılma kalkanlarını açmayı başarsa da yapı tamamen yıkılmış. Şu ana kadar 358 Vor'un hayatını kaybettiğini biliyoruz.

“Bu bizim için trajik bir gün Han. İmparatorluk Başkenti'ne gel. Sanırım döndüğü zaman Leia'nın sana ihtiyacı olacaktır.” Mon Mothma'nın görüntüsü titreşti, sonra da uçuşan cansız kar tanelerinin içinde kayboldu.

Haberci droid “Teşekkürler. İşte hesabınız,” dedi. Minik, mavi bir pusula Han'ın ayağının üzerine düştü.

Han hızla kampa dönen droidin arkasından bakakaldı. Turbo-kayaklarıyla, mavi pusulayı karın içine gömdü. Kendisini kötü hissediyordu. Biraz önceki heyecan yerini korkuya bırakmıştı.

“Haydi Kyp, Gidelim.”

* * *

See-Threepio, motoru buna uygun olsa soğuktan titreyeceğini hissetti. İçindeki ısı üniteleri Coruscant'ın kutup şartlarına göre tasarlanmamıştı.

O, altı milyondan fazla iletişim şeklini bilen bir protokol droidiydi. Birbirinden farklı sayısız görevi yerine getirebiliyordu ama bu görevler arasında kendisini bir oyuncak olarak gören iki buçuk yaşındaki iki bebeğe bakıcılık yapmak yoktu.

Threepio'nun, buz pistlerinin dibindeki oyun alanına götürdüğü ikizler evcilleştirilmiş tauntaun'lara biniyorlardı. Küçük Jacen ve kızkardeşi Jaina, bu tüküren, hantal hayvanlardan hoşlanmış gibiydiler; kürklü hayvanları getirmiş olan Umgullia'lı çiftçi de işlerin iyi gitmesinden hoşnuttu.

İkizler parlak gövdesine karlar sürerek onu "kardan droid" yaparken, Threepio stoik bir sabırla duruyordu. Buz kristallerinin, bağlantı yerlerinde kabuklaştığını hissetti. Optik sensörleriyle baktığında, altın alaşımındaki boyaların soğuktan dolayı mavileşmeye başladığını fark etti.

İkizler bir kızak pistinden aşağı döne döne iniyorlardı. Pistin kenarlarındaki yumuşak engellerden sekerken kıkırdıyor, sevinç çığlıkları atıyorlardı. Threepio aşağıda bekliyor, aşağı indikleri zaman onları tekrar yukarı çıkarıyordu. Kendini varlığının sıkıcılığını anlayamayan, hesaplama gücü düşük işçi droidler gibi hissediyordu. "Of, Efendi Solo'nun bir an önce gelmesini ne kadar çok isterdim," dedi.

Rampanın tepesinde Jacen ve Jaina'yı koltuklarına güvenlice yerleştirdi. İkisinin de yanakları kıpkırmızı olmuştu. İnsanlar kışı eğlendirici bulurdu; Threepio soğuğa karşı koruyucu kayganlaştırıcılar sürmediğine yanıyordu.

"Dikkatli olun çocuklar," dedi. "Sizi yukarı çıkarmak için aşağıda bekliyor olacağım." Durakladı ve ekledi. "Tekrar."

Döner kar kayağının içindeki çocukları aşağıya itti. Jacen ve Jaina karlar pist boyunca süzülürken kahkahalar ve çığlıklar atıyorlardı. Threepio uzun rampadan aşağıya hızla yürüdü.

Aşağıya geldiğinde ikizler kendilerini çözmeye çalışıyorlardı. Malzeme kiralama istasyonundaki görevli, çocukların kemerleri çözemeyeceğine dair garanti vermişti. Fakat Jaina bir kopçayı çözmeyi yine de becermişti.

"Çocuklar, bırakın onları!" dedi. Jaina'nın kemerini yeniden bağladı ve kayağın altındaki uçurucuları çalıştırdı. Kolları yöneterek pistin tepesine tırmanmaya başladı.

Yukarı geldiklerinde ikizler aynı anda bağırmaya başladılar, "Bir daha!" Zihinleri birbirine bağlı gibiydi. Threepio eğlenceye aşırı düşkünlük konusunda onlara bir ders vermeye karar vermişti. Fakat uygun grameri ve sertlik düzeyini aradığı sırada, bir uzay mekiği belirdi. Başlığı açılmış gri paltosu ve sırtındaki turbo-kayaklarıyla Han Solo görüldü. Kyp Durrone da arkasındaydı.

Threepio altın kolunu kaldırdı, "Buradayız," dedi. "Efendi Solo, buradayız!"

"Baba!" dedi Jaina. Jacen saniyenin onda biri farkla onu takip etti.

“Sonunda,” dedi Threepio ve kemerleri çözmeye başladı.

“Dönmeye hazırlanın,” dedi Han yaklaşarak. Sesi dertli geliyordu. Threepio şikâyetlerini bildirmek üzere ilerledi ama Han turbo-kayaklarını droidin ellerine yıgıdı.

“Efendi Solo, ters giden bir şey mi var?” Threepio ağır kayakları taşımaya çalışıyordu.

Han, droidi görmezden gelerek “Tatilinizi kestiğim için üzgünüm çocuklar ama eve dönmemiz gerekiyor,” dedi.

Threepio doğruldu. “Bunu duyduğuma sevindim, bayım. Şikâyet ettiğim yok ama bu sıcaklıklara uygun olarak tasarlanmadım.”

Başının arkasına bir kar topu isabet etti. “Ah!” dedi kollarını kaldırarak. Kayakları zar zor taşıyordu. “Efendi Solo, karşı çıkmak zorundayım!” dedi.

Jacen ve Jaina droide atmak üzere yeni kar topları hazırlarken kıkırdıyorlardı.

Han ikizlere döndü. “Siz ikiniz, Threepio’yu rahat bırakın. Eve dönüyoruz.”

Yenilenen İmparatorluk Sarayı’nın tamirhanesinde, Lando Calrissian, Chewbacca’nın koca bedenini *Şahin*’in dar bakım geçitlerine nasıl sığdırabildiğini düşünüyordu. Koridorda dikiliyor, acil güç jeneratörü, ivme kompensatörü ve anti-darbe alan jeneratörü arasına sıkışmış kahverengi bir yumağı andıran Wookie’yi izliyordu.

Hidro-anahtarı düşüren Chewbacca inledi. Madeni sesler çıkararak seken alet sonunda ulaşamayacağı bir yerde durdu. Wookie homurdanmaya başladı. Kafasını soğutma borusuna çarpınca da acıyla viyakladı.

“Hayır, hayır, Chewbacca!” dedi Lando parlak tüylü pelerinini geriye atıp, koluyla bakım geçidini göstererek. Devre sistemini göstermeye çalışıyordu. “Bu buraya girecek, *bu* da buraya!” Chewbacca homurdandı, onunla aynı fikirde değildi.

“Bak, Chewie, bu gemiyi avucumun içi gibi bilirim. Onu kaç yıldır kullanıyorum.”

Chewbacca art arda uludu. Sesler kapalı alanda yankılandı.

“Tamam, bildiğin gibi yap. Dış gövdedeki giriş kapağını yapacağım. Hidro-anahtarını getiriyorum. Kim bilir orada başka neler vardır?”

Lando döndü ve giriş rampasına yöneldi. Uzay gemisi onarım bölümünde bağışmalar ve motor sesleri birbirine karışmıştı. Gemilerden gelen egzoz dumanının ve gaz halindeki soğutucuların karıştığı havada boğucu bir yağ kokusu vardı.

İnsan ve insan olmayan mühendisler gemilerin üzerinde çalışıyorlardı. Kısa boylu Ugnaughtlar giriş kapaklarına tırmanmış gevezelik ediyor, birbirlerinden bozuk motorları tamir etmek için kullanacakları aletleri ve çizelgeleri istiyorlardı.

Amiral Ackbar'ın seçilmişlerden oluşan Calamari onarım ekibi, Yeni Cumhuriyet donanmasının küçük gemilerinde yapılan modifikasyonları denetliyordu. Ackbar'ın baş tamircisi olan Terpfen, elindeki panoyla gemiden gemiye yürüyor, yapılan tamirleri kontrol ediyor, camsı balık gözlerini dikerek olan biteni dikkatle inceliyordu.

Lando, *Şahin*'in gövdesindeki giriş kapağını kaldırarak açtı. Hidro-anahtar takırdayarak, yıpranmış siber-fişekler, kullanılmayan bir hiper-sürüş manevra kolu ve kurutulmuş gıda ambalaj kağıdıyla beraber Lando'nun eline düştü.

“Yakaladım, Chewbacca” diye bağırdı. Wookie'nin cevabı, sıkışmış kapının içinde boğuldu.

Lando, *Şahin*'in yıpranmış gövdesindeki yanık izlerine baktı. Gemi defalarca yamalanmış ve onarılmıştı. Nasırlı ellerini geminin gövdesinde dolaştırdı.

“Hey! Gemime ne yapıyorsun?”

Lando ellerini aniden çekti ve yaklaşan Han Solo'yu fark edene kadar suçlu suçlu etrafa bakındı. Chewbacca da bir karşılama çıığı attı.

Keyifsizliği yüzünden okunan Han yerlerdeki aletlerin üzerinden atlayarak hızla yaklaştı. “Gemime hemen ihtiyacım var. Uçmaya hazır mı?” dedi Han.

Lando ellerini beline koydu. “Bazı modifikasyonlar yapıyordum, dostum. Sorun nedir?”

“Modifikasyonlar yapabileceğini sana kim söyledi?” Han anlaşılmaz bir şekilde sinirliydi. “Chewie, hemen uçmamız gerekiyor. Neden bu şarlatanı gemime yaklaşıtıyorsun?”

“Bir dakika Han! Bu benim gemimdi, biliyorsun,” dedi Lando arkadaşını bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu merak ederek. “Ayrıca, gemiyi Kessel'den kurtaran kimdi? İmparatorluk donanmasından seni kim kurtardı?”

See-Threepio onarım alanına girdi. “Ah, selam, General Calrissian,” dedi.

Lando droidi görmezden geldi. “Gemini kurtarıırken *Lady Luck*'ı kaybettim. Biraz olsun minnet duyabilirsin, değil mi? Aslında, seninkini kurtarmak uğruna kendi gemimden olduğum için *Şahin*'i bana verebileceğini düşünmüştüm.”

“Vay be!” dedi Threepio. “Bu, üzerinde düşünmeniz gereken bir şey olabilir, Efendi Solo.”

“Kapa çeneni Threepio,” dedi Han droide bakmadan.

“Anlaşılan bir tavır sorunun var Han,” dedi Lando arkadaşını kızdıracağını bildiği bir sırıtış takınarak. Han'ın alaycı suçlamaları nezaket kurallarını aşıyordu. Lando, Han'ın söylediklerini yanına bırakmayacaktı.

Han sinirinden patlayacak gibiydi. Lando onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlayamıyordu. “Gemimi sabote ettin; derdim işte bu. Ona bir daha dokunmanı istemiyorum, anladın mı? Kendine bir

gemi bul. Umgul'daki yarışlarda kazandığın kredilerle kendine istediğin gemiyi alabilirsin.”

“Harika bir fikir efendim,” diye ekledi Threepio yardım etmeye çalışarak. “O parayla, General Calrissian, gerçekten iyi bir gemi alabilirsiniz.”

“Sessiz ol, Threepio,” dedi Lando, ellerini beline koyarak. “Başka bir gemi istemiyorum, eski dostum.” Son iki kelimeyi belirgin bir alayla söyledi. “*Lady Luck*'ı geri alamadığıma göre *Şahin*'i istiyorum. Karın Devlet Bakanı, Han. Hükümet sana istediğin gemiyi verir. Neden Calamari tersanesinden istediğin gemiyi almıyorsun?”

“Eminim ki bu ayarlanabilir, efendim.” Threepio hemfikirdi.

“Kapa çeneni Threepio,” dedi Han gözlerini yine Lando'dan ayırmayarak. “Eski bir gemi istemiyorum. *Şahin* benimdir.”

Lando, Han'a öfkeli öfkeli baktı. “Onu benden bir sabacc oyununda kazandın ve aslına bakarsan – eski dostum– hep hile yaptığından şüphelendim.”

Han kızgın bir şekilde geriledi. “*Beni* hile yapmakla mı suçluyorsun? Alçaklıkla suçlandığım olmuştu ama hile yapmakla değil! Aslında, bana öyle geliyor ki,” dedi kısık, tehditkâr bir sesle “ben gelmeden önce, sen de *Şahin*'i bir sabacc oyununda kazanmıştın. Bulut Şehri Tibanna gaz madenlerini de sabacc oynayarak kazanmamış mıydın? Böyle bir iddianın teminatı olarak neyi göstermiş olabilirsin ki? Pis bir dolandırıcısın, Lando. Bunu kabul et.”

“Ve sen de bir korsansın!” dedi Lando yumruklarını havaya kaldırıp öne atılarak. Uzman bir kumarbaz olarak ün kazanmıştı.

Gürültüler çıkarıp yumruklar atarak sıkıştığı yerden çıkmaya çalışan Chewbacca *Şahin*'in içinden gürlledi. Rampaya ayağı takılınca sendeledi ve piston dirseklerine tutunarak dengede kaldı.

Han ve Lando dövüş mesafesine girmişti; Threepio ise ikisinin arasında kıvranıyordu. “Özür dilerim, baylar ama bir öneride bulunabilir miyim? İkiniz de gemiyi sabacc oynayarak kazandığınıza ve sonucu kabullenmediğinize göre, belki de bu oyunu son bir kez daha oynayıp bu meseleyi tamamen çözebilirsiniz?” Threepio kızarmış optik sensörlerini önce Lando'ya, sonra da Han'a dikti.

“Ben sadece gemimi almaya geldim,” dedi Han. “Ama artık bu bir onur meselesi oldu.”

Lando, Han'a korkusuzca baktı. “Seni istediğin gün yenebilirim, Han Solo.”

“Bugün olmaz,” dedi Han, sesini daha da alçaltarak. “Fakat *gelişigüzel* oynayacağız.”

Lando kaşlarını kaldırdı ve bakışları Han'inkilerle kesişti. “Peki oyunu kim takip edecek?”

Han çenesiyle gösterdi. “Threepio modülör olacak. Hile yapacak kadar akıllı değil.”

“Fakat, efendim, gerçekten bunun için...” dedi Threepio.

Han ve Lando aynı anda bağırdılar, “Kes sesini Threepio!”

“Tamam, Han,” dedi Lando, “şu işi cesaretin kaybolmadan bitirelim.”

“Yarış bittiğinde kaybettiğin sadece cesaretin olmayacak,” dedi Han.

Lando kartları ve sabacc masasını hazırlarken Han Solo içerideki son bürokratlara küçük salonunun çıkış kapısını gösteriyordu. “Dışarı. Haydi! Burada biraz işimiz var.”

Han onları kapıya doğru nazikçe iteliyordu. Değişik dillerde homurdanarak salonu terk ettiler. “Yeni Cumhuriyet’e şikâyet mektubu yazarsınız.” Sonra da kapıyı kapatıp Lando’ya döndü. “Hazır mısın?”

Burası, sabacc oynadığı o basık, dumanlı salonlardan farklıydı. Bir keresinde, onlardan birinde oynadığı bir oyunda, sevgisini kazanmaya çalıştığı Leia için bir gezegen kazanmıştı.

Lando, Sabacc masasında metal şeritler arasında kristal ekranları olan birkaç dikdörtgen kart dağıttı. “Hazır olduğunda, dostum.” Fakat bakışları gergindi. “Han, bunu yapmak zorunda değiliz...”

Havayı koklayan Han, koku giderici sislerin ve büyükelçilik parfümlerinin berbat kokusundan rahatsız olmuştu. “Evet, yapmak zorundayım. Leia diplomatik seyahatlerinden birinde bir kaza geçirdi. Bir hastane gemisiyle gelmesini istemiyorum, onu evine ben getireceğim.”

“Leia yaralanmış mı?” dedi Lando şaşkınlıkla ayağa kalkarak. “Demek seni endişelendiren buydu. Unut gitsin, gemiyi al. Zaten şaka yapıyordum. Bunu başka bir zaman yaparız.”

“Hayır! Şimdi yapacağız, yoksa bu konu hiç çözülmez. Threepio, buraya gel. Bu kadar uzun süren şey nedir?” dedi Han.

Altın droid arka odadaki bilgisayar merkezinden fırladı. Her zamanki gibi telaşlıydı. “Buradayım, Efendi Solo. Sabacc kuralları programını gözden geçiriyordum.”

Han barmen droidin konsoluna siparişini gülümseyerek girdi. Lando için –garnitür olarak mavi tropik bir çiçekle servis edilen- meyveli bir içecek, kendisi içinse baharatlı bira söyledi. Oturdu, masadaki içkisini Lando’ya itti ve birasını yudumlamaya koyuldu.

Lando, içkisinden bir yudum aldı, yüzünü ekşitip zorla gülümsedi. “Teşekkürler, Han. Başlayalım mı?” Elinde kartlarla masanın görüntüleme alanına doğru uzanmıştı.

“Henüz değil.” Han elini kaldırdı. “Threepio, kart yüzeylerinin gelişigüzel dağılıp dağılmadığını kontrol et.”

“Fakat, efendim, şüphesiz ki...”

“Sadece dediğimi yap. Kimsenin haksız bir avantaj sağlamadığından emin olmalıyız, değil mi eski dostum?”

Desteyi Threepio'ya veren Lando yüzündeki zoraki gülümsemeyi korudu. Threepio kartları masanın yanındaki karıştırıcıya attı. "Kartlar tamamen karıştı, efendim."

Threepio ikisine de beşer kart dağıttı. "Bildığınız gibi bu, *gelişigüzel sabacc*, oyunun değişik şekillerinin bir kombinasyonu," dedi Threepio, az önce yüklediği programı naklederek. "Gelişigüzel zaman aralıklarıyla, gelişigüzel olarak değişen beş ayrı kurallar serisi var; bunlara da bilgisayarın gelişigüzel jeneratörü karar veriyor –ki o da benim!"

"Kuralları biliyoruz!" giye gürlledi Han ama aslında o kadar da emin değildi. "Ve bahsin ne olduğunu da."

Lando'nun derin, sert bakışları onunkilerle buluştu. "Kazanan *Şahin*'i alır. Kaybeden bundan böyle Coruscant toplu taşıma hizmetlerini kullanacak."

"Çok iyi, baylar," dedi Threepio, "kartlarınızı kullanın. Yüz puana ulaşan ilk oyuncu kazanır. İlk raundumuzun başlayacağı kurallar..." Karışık kurallar listesinden gelişigüzel bir seçim yaparken biraz duraksadı. "...Bulut Şehri Kumarhanesi alternatif kuralları."

Kartlarındaki şekillere gözlerini diken Han, Bulut Şehri Kumarhanesi kurallarıyla Bepin Standart sistemi arasındaki farkları hatırlamaya çalışıyordu. Sabaccın dört grubunun –kılıç, matara, jeton, fiçikarışımından oluşan seriye gözlerini dikti. Her dizi grubunun üzerinde pozitif ve negatif sayılar vardı.

"Oyuncular sadece birer kart değiştirebilir. Eksi veya artı yirmi üçe en yakın skoru yapan kazanır."

Han kartlarına bakındı ama uygun skora ulaşacak bir dizi göremedi. Lando'nun yüzünde bir gülümseme vardı ama Lando kumar oynarken *hep* gülümserdi. Han acı baharatlı birasından bir yudum aldı, birayı zorlukla yuttu ve bir kart seçti. "Hazır mısınız?" Gözlerini Lando'ya dikerek sordu.

Lando kartın sol alt köşesindeki karıştırma düğmesine bastı. Han da öyle yaptı; jeton sekizlisinin titreyerek matara on ikilisine dönüşmesini izledi. Elindeki matara dokuzlusuyla beraber bu yirmi bir ediyordu. Çok da iyi değil. Fakat kartına sert sert bakan Lando'yu gördüğünde, bunun yeterli olmasını diledi.

"Yirmi bir" dedi Han, kartlarını masaya fırlatarak.

"On sekiz," dedi Lando sinirli bir bakış atarak. "Farkı aldın."

"Kural değişimi! Zaman doldu!" dedi Threepio. "Efendi Solo'ya üç puan. Gelecek tur... İmparatoriçe Teta sisteminde olacak."

Han elindeki yeni kartlara baktı. Kartların sıralı olduğunu görünce sevindi. Fakat yanlış hatırlamıyorsa, İmparatoriçe Teta sistemine göre oyuncular kartlarından bir tanesini birbirleriyle değiştiriyorlardı. Lando kartlarından birini çektiğinde Han, gelecek kartın Kılıç Komutanı olmasını diledi ama eli kaybetti. Lando az bir farkla öne geçti; ama daha skoru hesaplayamamışlardı ki, Threepio, "Kural değişimi!" diye tekrar bağırdı. Bepin Standart sistemine geçilmişti ve bu sisteme göre Lando'nun skoru ikiyle çarpılacaktı.

Han sonraki oyunda gelen berbat ele lanetler yağdırıyordu. Potu ne kadar arttıracağına dair hiçbir fikri yoktu. O daha kararını verememişken, Threepio'nun elektronik beynindeki saat kural değişimi vaktinin geldiğini bildirdi. "Corellia Gambiti bu sefer, beyler."

Han sevinçten haykırdı. Çünkü yeni kurallara göre diziler tamamen farklı bir şekilde yapılıyordu. "Benimsin!" diye bağırarak elini açtı.

Lando elindeki kartı homurdanarak gösterdi. Biraz önce değerli olan kart yeni sistemde ona on dört puana mal olmuştu.

Han oyunu birkaç el daha önde götürdü. Sonra yine Bulut Şehri Kumarhanesi kurallarına geçildi ve bazı kartlar kendisine ceza puanı olarak dönünce yine gerilere düştü. Han, Lando'nun kartlarından bir tanesini çekmek üzere uzandığında, Lando kartlarından bir tanesini değiştirmişti. İkisi de donakaldı. "Threepio, hangi kurallara göre oynuyorduk?"

"Zaten süre doldu," dedi altın droid. "Şimdi Bepin Standart sistemindeyiz. Hayır, durun; süre yine doldu. Tekrar İmparatoriçe Teta sistemine geçtik."

Han ve Lando yeni kartlarına baktılar. Akılları iyice karışmıştı. Han birasından bir yudum daha aldı. Lando da meyveli karışımı yüzünü buruşturarak kafaya dikti. Parlak renkli çiçeğin bardakta sürünen kıvrık kökleri filizlenmeye başlamıştı.

"Threepio, skorları tekrarla," dedi Lando.

"Son duruma göre, Efendi Solo'nun doksan üç, General Calrissian'ın ise seksen yedi puanı var."

Han ve Lando birbirlerine dik dik baktılar. "Son eldeyiz dostum," dedi Han.

"Gemiye sahip olarak geçirdiğin son anların tadını çıkar Han," dedi Lando.

"Corellia Gambiti kuralları, son el," diye bildirdi Threepio.

Han hafızasını zorlayarak Corellia Gambiti oynadıkları son eli hatırlamaya çalıştı. Elinde tutacağı kartı belirleyen Lando kartların gerisini değiştirmeye hazırlanıyordu.

Han elindeki resimli kartlara baktı. Resimli kartların değeri yüksekti. Denge ve Ilımlılık kartlarından herhangi biri yüz puana ulaşmasına yeterdi. Üzerindeki düğmesine basarak elinde tutmaya karar verdiği Denge kartı on bir puan değerindeydi. Diğer kartları önündeki değiştiriciye koydu.

Han ve Lando öne doğru eğildiler. Kartların üzerinde değişen şekilleri endişeyle izliyorlardı. Sonunda kartlar birer birer şekillendi.

Lando'nun kartları düşük değerliydi. Han'a ise bu oyundaki en iyi el gelmişti. Bütün kartları resimliydi. Ölüm, Sabır, Yıldız, Gökyüzü Kraliçesi ve Karanlık kartları elinde tuttuğu Denge kartına eklenmişti. Bu durumda oyunu kazanıyordu.

Derken Threepio yeni bir “Kural deęiřimi!” anonsu yaptı. Han droide dūřmanca bir bakıř attı ve beklemeye bařladı.

“Bu el, Ecclessis Figg Varyasonuna göre oynanacak,” dedi Threepio.

Han ve Lando birbirlerine bakakaldılar. “Figg Varyasonu da neyin nesi oluyor?”

“Final turunda tek sayılı resim kartları skordan dūřrlecektir. Yani, Efendi Solo, Sabır, Gökyüzü Kraliçesi ve Karanlık kartlarından on puan kazanmanıza rağmen, Denge, Yıldız ve ölüm kartları size kırk bir puana mal oldu.”

Threepio duraksadı. “Korkarım kaybettiniz efendim. General Calrissian, on altı puan daha kazanarak yüz  puana ulaştı. Sizse altmış iki puanda kaldınız.”

Han yarısı boş bira bardağına bakakalmıştı. Lando masaya yumruğunu indirdi. “İyi oyundu, Han. Şimdi git ve Leia’yı alıp gel. Seninle gelmemi ister misin?”

Han gözlerini masaya dikmişti ve Lando’yla göz göze gelmemeye çalışıyordu. İçinde bir boşluk hissetti. Leia’nın başına gelenleri öğrendikten sonra, Şimdi de yıllardır ona ait olan gemiyi kaybetmişti.

“O artık senindir,” diye mırıldandı Han. Sonunda Lando’ya bakabilmişti.

“Haydi, Han. Berbat bir haldesin. Bu iddiaya hiç girişmemeliydin. Sadece...”

“Hayır, Şahin senindir, Lando. Bir iddiaya girdim ve hile yapacak değilim.” Han ayağa kalktı; birasını masada bırakarak Lando’ya arkasını döndü. “Threepio, Şahin’in ruhsat değişim işlemlerini yap. Merkezi taşımacılık idaresiyle de irtibata geç. Leia için diplomatik bir araç ayarlasınlar. Sonuçta onu almaya ben gitmeyeceğim.”

Lando tedirgin bir Şekilde lafı değiştirdi. “Gemine iyi bakacağım Han. Tek bir çizik bile almasına izin vermem.”

Han, bir Şey söylemeden kapıya yöneldi, kapıyı açtı ve koridor boyunca yürümeye başladı.

Amiral Daala siyah eldivenli ellerini arkasında kavuşturmuş, İmparatorluk Yıldız Destroyeri *Gorgon*'un köprüsünde dikkatlice etrafı inceliyordu.

Dev mavi yıldız kümelerinin aydınlattığı parlak gazlar, Cauldron Nebulası'nda bir ışık gösterisi yaratıyordu. *Manticore* ve *Basilisk* de geminin yanındaydı. İyonize gazlar gemilerin sensörlerine zarar verdiğinden, nebula, amiralin zırhlı savaş gemileri için ideal bir saklanma yeri idi.

Daala kararsız ayak sesleri duydu; arkasını döndü ve Kumandan Kratas ile yüz yüze geldi. “Evet, Kumandan?” Üzerindeki zeytin yeşili gri karışımı dar üniforma, adamı saran ikinci bir deri tabakası gibiydi.

Kratas hemen selam verdi. Amiral'in gözlem platformunun bir basamak altında duruyordu. “Amiralim,” dedi, “dokuz yüz saat sonra Kessel'deki kaybımızı saptamış bulunuyoruz.”

Daala'nın sımsıkı kapalı dudakları ifadesiz, duygusuz bir çizgi oluşturdu. Kratas, halkı askere alınmak üzere işgal edilmiş bir gezegenden orduya alınmış, kısa boylu bir adamdı. Siyah saçları yönetmeliğe uygun uzunlukta idi. Kaşları, ıslak gözlerinin üzerine sarkmıştı; yokmuş gibi gözüken dudaklarının altındaki çenesi çıkıktı. Daala'ya göre, Kratas'ın en iyi yönü emirlere her zaman itaat edişiydi. Carida'daki İmparatorluk Askeri Akademisi'nde iyi eğitilmişti.

“Rapor verin, Kumandan,” dedi Daala.

Kratas çabuk çabuk, gözünü bile kırpmadan konuştu. “Toplamda, üç TIE filosu ve tabii ki *Hydra*'daki bütün mürettebatı ve kaynaklarımızı kaybettik.”

Gemisinin düşürülmesi Daala'nın kalbine soğuk bir hançer gibi saplanmıştı. Kadının yüz ifadesi Kratas'ı bir an için korkuttu ama adam kıpırdamadı.

Hydra, Daala'nın dördüncü yıldız destroyeri, Maw yıldız kümesinin kara deliklerinden birinde parçalanmıştı. Bu, Daala'nın ilk önemli kaybıydı. İmha gücünün dörtte biri, Han Solo ve süper etkili silah Güneş Ezici'yi İmparatorluk'un sıkı korunan Maw Askeri Üssü'nden çalan hain bilim adamı Qwi Xux tarafından yok edilmişti.

“Yine de,” diye devam etti Kratas. Sesi bir süre titredi, sonra düzeldi. “Kırk TIE savaş gemisi diğer Yıldız Destroyerlerine güvenli şekilde indi. Bu da kayıplarımızı biraz olsun telafi ediyor.”

Daala'nın Yıldız Destroyerleri, Maw Yıldız Kümesi'nden, Han Solo'yu aralarına alıp yok etmeyi amaçlayarak çıkmıştı ama sonra, çılgınlar gibi, Kessel'in ayaktakımından oluşan donanmasına saldırdılar. Yıldız Destroyerleri Kessel'in gemilerinin yaklaşık üçte ikisinin hakkından gelmişti gelmesine ama *Basilisk* ciddi hasar almıştı ve mevzilenmek üzere Cauldron Nebulası'na kaçıp *Gorgon*'un seyir bilgisayarlarına bağlanmıştı.

“*Basilisk*'teki onarım çalışmaları ne durumda?” dedi Daala.

Kratas topuklarını sertçe birbirine vurdu. İyi haberler verecek olmaktan keyifliydi. “Dört turbolazer topundan üç tanesi yenilendi ve kullanıma hazır durumda. Sonuncusunun onarımını ise iki gün içinde tamamlamayı umuyoruz. Uzay birliği askerleri hasar görmüş olan dış gövdedeki işlerini bitirdiler. 7 ve 9 numaralı güvertelerin arasındaki bölüm hava geçirmez hale getirildi ve havası da yenileniyor. Zarar gören uçuş-kontrol devre sistemi, seyir bilgisayarı ve nişan alma konsolları çalışır durumda.”

Derin bir nefes aldı. “Kısaca Amiralim, donanmamız tekrar çarpışmaya hazır durumda.”

Daala gözetleme penceresine iyice yaklaştı. Parmaklarını trabzanın suni ahşabında gezdirdi. Yüzündeki sinsi gülümsemeyi saklayamamıştı. Havadaki metalik kokuyu içine çekip rahatlardı. On yılı aşkın bir süredir *Gorgon*'da yaşıyordu. Hava, keskin organik kokular giderilene kadar yenilenip tekrar işlenmişti. Geriye sadece steril kokular, metal ve makine yağı kokusu, preslenmiş İmparatorluk Donanması üniformalarının ve uzay askerlerinin zırhlarının cila kokusu kalmıştı.

“Bir sorum olacak, Amiralim,” dedi Kratas. İstasyondaki personele bir bakış attığı anda hepsi, onu dinlemiyormuş gibi, başlarını çevirdi. Daala kaşlarını kaldırarak kumandanın devam etmesini bekledi.

“Han Solo'nun ifadesinden ve bize ulaşan haberlerden öğrenmiş buluyoruz ki, İmparator artık hayatta değil; Darth Vader ve Yüce Moff Tarkin de öyle ve İmparatorluk'ta sivil savaş hüküm sürüyor.” Kratas tereddütlü konuşuyordu.

Daala onun sözünü tamamladı. “Merak ettiğin şey de Başkumandan'ın kim olduğu, değil mi?”

Kratas başını arsızca salladı. “Yüce Amiral Thrawn öldürüldü, tıpkı Lord Zsinj gibi. Birkaç kumandanın İmparatorluk'tan geriye kalanlar için savaştığını biliyoruz ama İsyancılar'la mücadele etmektense birbirlerini yok etmeye daha istekliymiş gibi görünüyorlar. Bir öneride bulunabilir miyim? Carida'daki İmparatorluk Askeri Akademisi hâlâ güvenilir görünüyor. Elleri de birçok silah var. Belki de en iyisi...”

“Sanmıyorum,” dedi Daala hemen, sinirli bakışlarını saklamak için arkasını dönerek. Carida'daki savaş akademisinde eğitilmiş ve bozguna uğratılmıştı. Kadın olduğu için terfisi hep ertelenmişti; en kötü görevler hep ona verilmişti. Ona zalimce davranılmıştı. Bütün bunlar onu daha da hırslandırmıştı.

Sonunda, Carida'daki bilgisayarların geniş iletişim ağında sahte bir kimlik edinmiş ve bu kimlikle savaş simülasyonu odalarını kullanmaya başlamıştı. Sürekli kazanıyor, icat ettiği yeni taktikler İmparatorluk Ordusu'nun kara saldırı güçlerinin çoğu tarafından kullanılıyordu. Moff Tarkin, Daala'nın gerçek kimliğini saptayıp yeteneğini farkettikten sonra, Yüce Moff otoritesini kullanarak onu gizlemiş, amiralliğe kadar yükseltmişti. Daala'nın bildiği kadarıyla kendisi İmparatorluk donanmasındaki tek kadın amiraldi.

İmparator'un kadınlara ve insan olmayan ırklara karşı önyargılı olduğunu bilen Tarkin, bu durumu herkesten saklamıştı. Daala ve Tarkin sevgili oldular ve Tarkin İmparator'un gözünden uzak tutmak istediği Daala'ya kara delik kümesinin içinde saklanan beyin takımının korunması görevini verdi; dört Yıldız Destroyeri'ni de komutasına bıraktı.

Daala, İsyancılar'a bağlı olan herhangi bir gezegeni yok edebilecek filoyu Carida'daki zalimlere teslim edemezdi.

Tekrar derin bir nefes aldı ve Kumandan Kratas ile göz göze geldi. Kratas hâlâ bir cevap bekliyordu. Köprüdeki mürettebat da oldukları yerden izliyordu ama Daala onlara göz ucuyla şöyle bir bakınca hemen işlerinin başına döndüler.

“Gruplar esas düşmanımızın İsyancılar olduğunu unuttuğundan, onlara örnek olacağız. Dikkatlerini düşmanımızın üzerine çekmeliyiz; Ölüm Yıldızı'nı yok eden, Yüce Moff Tarkin'i ve İmparator'u öldüren İsyancılar'ın üzerine. Yüce Amiral Thrawn, İmparatorluk donanmasında rütbesi benden yüksek olan tek kişiydi. Bu yüzden de rütbemi hak iddia eden herkes kadar yüksek kabul ediyorum.”

Kratas'ın gözleri açıldı ama Daala başını salladı. Uzun saçları titreşen alevler gibi döndü. “Hayır, Kumandan, İmparatorluk'tan kalanlara göz diktiğim yok. Böyle bir şeye kalkışacak değilim. Bırakalım bunu önemsiz diktatörler yapsın. Ben sadece zarar vermek istiyorum. Hem de çok fazla.”

Hırlayarak dudaklarını kıvırdı. Sesi boğuklaştı. “Sanırım vur kaç taktiği uygulamalıyız. Gerilla savaşı yapacağız. Üç tane Yıldız Destroyerimiz var. İstedığımız medeniyeti yok etmeye yeter. Çabuk saldırıp çabuk kaçmalıyız. İsyancılar'ı vurmaya olabildiğince devam edeceğiz.”

Bakışlarını köprüye çevirdiğinde tüm mürettebatın kendisine baktığını gördü. Bazılarının gözleri yerinden fırlamıştı ve ağızları açık kalmıştı; diğerleri sırtıyordu. Mürettebat uzun süredir Maw'da kalıyordu. Saldırmaya hazırdılar ama esas görevleri önemli silahların bilim adamlarını korumak olduğundan bunu yapma şansı buldukları pek söylenemezdi.

Daala, Cauldron Nebulası'na baktı. Diğer yıldız sistemlerinin parlak ışıklarının iyonize olmuş gazın yarattığı sisi delip geçişini izledi. Oralarda bir çok hedef vurulmayı bekliyordu.

Seyir merkezine döndü. “Teğmen, en yakınımızdaki gemilerin rota bilgilerinin hazırlanmasını istiyorum.”

“Evet, Amiralim,” dedi teğmen ve hemen işe koyuldu.

“Üç gemideki tüm personel bilgilendirilsin,” dedi Daala. Yüzünde bir sırıtış belirdi; kanının erimiş bakıra döndüğünü hissediyordu. Gözleri ateşlenmeye hazır, kıvılcımlar saçan bir lazer topu gibiydi.

Savaş başlıyordu.

“Haydi ava çıkalım,” dedi Daala ve aynı anda köprüdeki mürettebattan bir alkış koptu.

İmparatorluk Yıldız Destroyerleri uzayın derinliklerinde bekliyordu. Sensörleri, yaklaşan gemilerin dalgalarını saptamak için alarma geçirilmişti. Corellia Ticaret Yolu'nun uzak bir noktasında, bir hiper-uzay kavşağında bekliyorlardı. Burası, Anoat, Bepin veya başka bir gezegene giden gemilerin hiper-uzaydan çıkıp yönlerini tekrar belirlediği yerd.

Daala, *Gorgon*'un köprüsünden hızla geçti. Etrafına bakınıyor, mürettebatını izliyordu. Bekledi. Bu inceleme, mürettebatı sabırsızlandırıyor, onların kusursuz bir saldırı yapma isteğini kamçılıyordu.

Daala hepsiyle gurur duyuyordu. İsyancı süprütüleri karşı alacakları zaferden emindi.

Teğmenlerden biri gözlerini birdenbire sensör konsoluna dikti. “Amiralim! Hiper-uzaydan bir gemi yaklaşıyor. Takip ediyorum... Buraya doğru geliyor.”

Amiral emirler yağdırmaya başladı. “Alarm. *Basilisk* ve *Manticore* bilgilendirilsin. Turbo-lazer akülerini ateşlesinler.”

Kumandan Kratas emirleri uygulamak üzere istasyondan dışarı fırladı. Yıldız Destroyeri'nin güvertesi yoğun sinyal sesiyle inliyordu. Fırtına askerleri gürültüler çıkararak yerlerine mevzilendiler.

“Topçular,” diye bağırdı Daala iletişim telsizine, “sadece etkisiz hale getirin! Gemiye ele geçirmeliyiz.”

“İşte geliyor!” dedi teğmen.

Daala dönüp uzayın karanlığına baktı. Yıldızlar karmaşık bir düzen içinde sıralanmış, hareketsiz duruyordu. Bir dalgalanma oldu. Orta büyüklükte bir gemi normal uzaya girerken siyaha boyanmış bir camdaki çiziği andırıyordu. Rotasını tekrar sabitlemek üzere bir süre hareketsiz kaldı.

Üç İmparatorluk Yıldız Destroyeri tarafından bloke edildiğini anlayınca gemi kaptanının yüzünde belirecek ifadeyi düşünün Daala gülümsedi.

“Bir Corellia Corvette gemisi, Amiralim,” dedi Kratas, Daala bunu anlayamazmış gibi. Daala köprü bölümünün kılıç balığına benzeyen kendine özgü şekline ve mavi-beyaz egzoz alevleriyle parlayan on iki adet devasa hiper-sürüş roket motoruna göz attı. “En sık rastlanan galaktik nakliye gemileri bunlar. Belki sadece tüccardırlar.”

“Ne farkeder?” dedi Daala. “Ateşe hazırlanın. *Basilisk*'in turbo-lazer aküleri çalışıyor mu test edin.”

“Amiralim, Corvette'in kaptanı bize işaret yolluyor,” diye bağırdı iletişim subayı.

“Boşver. *Basilisk*, ateş aç. Hiper geri sürüş ünitelerini vur.”

Daala izlemeye koyuldu. Emirlerin yarattığı gerilimi hissedebiliyordu. İki tane kör edici yeşil ok fırlatıldı. İlk Corvette'in güçlendirilmiş zırhında eridi ama ikincisi zayıflayan yerden girerek roket motorlarını vurdu. Corvette sarsıldı, elektrik kablosuna takılmış ölü bir kemirgen gibi fırl fırl döndü. Kopmuş bir güç kablosundan sarı kırmızı alevler çıkıyordu.

Üç Yıldız Destroyeri yara alan gemiye yaklaştı.

“Corvette'in kaptanı teslim olma sinyali veriyor,” dedi iletişim subayı.

Daala bir an hayal kırıklığına uğradı ama bu duyguyu hemen bastırdı. Aptalca şeyler yapamazdı. Han Solo'yu ve çalınan Güneş Ezici'yi takip etme hevesi onun *Hydra*'yı kaybetmesine mal olmuştu.

Kumandan Kratas amiralin arkasında durdu, kısık sesle, “Peki, ya bu gemi İsyancı Müttefikler’e ait değilse? Corelliaa Corvette’lerini birçok kaçakçı da kullanıyor.”

“İyi bir noktaya değindin,” dedi Daala. Uzun zaman önce, Tarkin iyi bir kumandanın güvendiği subaylarının fikirlerini dinlemesi gerektiğini Daala’nın aklına sokmuştu. “Eğer kaptanın İsyan’la değil de bir kaçakçı ağıyla ilişkisi varsa, onu bizim için çalıştırabiliriz. Birkaç ajan ve sabotajcı edinebiliriz.”

Kratas öneriyi onayladı.

“Çekici kirişler hazırlansın,” dedi Daala. “Alt kapıları açın, Corvette hangara çekilsin.”

Daala istasyonda ışın demetleri saçan iletişim sistemine bazı komutlar girdi ve İmparatorluk Ordusu generalinin görüntüsü holo-platforda belirdi. İletişimin bozukluğundan dolayı görüntünün kenarlarında mavi ışıklar titreşiyordu. Daala görüntüye doğru eğildi. Bir dev, oyuncağına bakıyordu sanki. “General Odosk, bindirilecek müfrezeyi hazırlayın. Askerleri bilgilendirdiniz mi?”

“Evet, Amiralim,” dedi ses. “Ne yapacağımızı biliyoruz.”

Daala’nın kapattığı görüntü statik elektrik kıvılcımlarıyla yok oldu. *Hydra*’dan sağ kurtulan mürettebatı ele geçirilen gemiye nakletmek iyi fikirdi.

Kopuk güç kablosundan hâlâ ısı yayan Corvette, *Gorgon*’un çekici kirişlerinin görünmez telleri üzerinde yükseldi. Yıldız Destroyeri’nin alt bölmesi dev bir etoburun çenesi gibi açıldı.

İletişim subayı tekrar konuştu. “Amiralim, Corvette’in kaptanı hâlâ bir açıklama bekliyor. Sesinden anlaşıldığı kadarıyla kadın çıldırmış.”

Daala aniden etrafına bakındı. “*Kadın* mı? Corvette’in kaptanı bir kadın mı?”

“Bu bir kadın sesi, Amiralim.”

Bu yeni bilgiyi zihninde tartan Daala parmaklarını pençe gibi açmıştı. Görünen o ki, İsyancı Müttefikler’e bağlı kadınların komutaya geçmesi daha kolaydı ama verdiği acımasız mücadele, Daala’yı daha güçlü kılmıştı.

“Kaptan şimdilik şüpheli durumunda kalsın.”

“Gemi ele geçirildi, Amiralim,” dedi Kumandan Kratas. “Corvette hiç direnmedi. Bindirilecek askerler hazır.”

“Hangar kapılarını kapatın,” dedi Daala. “Bilgisayar bilgilerini deşifre edecek bir ekip yollayın. Haritalara, kayıtlara ihtiyacımız var. Öğrenmemiz gereken çok şey var.”

“Biraz önce General Odosk’a özel mürettebatını yollamasını emretmediniz mi?” dedi Kratas.

Daala sertçe kızdı. “Onlara verilmiş başka emirler var. Siz kendi işinize bakın.”

“Peki Amiralim,” dedi Kratas kısık bir sesle.

“Kaptanı sorgu odalarına götürün. Gerçeği söylemesi için onu biraz teşvik etmemiz gerekebilir.” Kratas başıyla onayladı ve köprüünün üzerinden aceleyle yürüdü.

Sorgu odasının kapısı cesaret kırıcı bir gıcırdamayla açıldı. Daala içeri girip kaptanı görünce hayal kırıklığına uğradı: kısa boylu, fare yüzlü, lastiksi gerdanı zayıf çenesinden sarkan bir Sullustan. İri, camsı, kuzguni gözleri Maw kümesindeki kara delikleri andırıyordu.

Sullustan panik halinde, hızlı hızlı konuşuyordu. Dudakları köpüren salyalarıyla ıslanmıştı. Yanında çevirmenlik yapan eski model bir protokol droidi vardı. Uğuldayan çarkları, droidin ellerini ve kollarını hareket ettiriyordu. Bilgisayarın beyni bütün sistemleri aynı anda kontrol edemeyecek kadar karışmış gibiydi.

Droid kaba bir kadın sesiyle konuştu. “Amiral! Sonunda sorumlu birine getirildiğimiz için mutluyum. Bu sorunu çözemez miyiz? Biz yanlış bir şey yapmadık.”

Sullustan, eğri kafasındaki başlığı dürttü. Hızlı hızlı, monoton *blub-blub-blub* sesleri çıkarıyordu.

Droid çevirdi: “Kaptan T’nun Bdu bir açıklama bekliyor...” Sullustan ağzından bir şey kaçırdığını fark edip panikleyerek droidin platin kollarına yapıştı. “Düzeltilme, kaptan, yapılanları açıklama nezaketi gösterilmesini saygıyla rica ediyor. Diplomatik bir kazayı önlemek adına yapabileceği bir şey varsa söyleyiniz. Bir soruna yol açmak istemiyor.”

Sullustan içtenlikle başını salladı. Köpürmüş salyaları dudaklarında birikti ve sarkık gerdanındaki oluklardan aşağıya aktı.

“Çeneni sil,” dedi Daala. Tüyle ürpertici sorgu koltuğuna baktı. Duvarlar, yerlerine kısa cıvatalarla tutturulmuş cilasız plakalarla kaplıydı. Önceki sorgulardan sonra temizlenmeyen yerlerde lekeler kalmıştı. Koltukta köşeli borular, zincirler, kemerler ve sivri uçlu demirler vardı. Hepsi de kurbanın dehşetini arttırmak içindi.

“Kaptandan şu an istediğimiz şey,” dedi Daala, koltuğu görmezden gelerek arkasını döndü ve ekledi, “biraz bilgi. Belki de hiçbir... tatsız yönleme başvurmamıza gerek kalmadan bize istediğimiz bilgileri verirsin.”

Kaptan dehşetle geriye çekildi. Platinden yapılma dişi droid ayakları üzerinde kımıldanıp duruyordu. Sonra da saygıyla Sullustan’a baktı, duruşunu dikleştirdi ve ifadesiz bir sesle konuştu. “Amiral, size bilgi sunabilirim. Zor kullanmaya hiç gerek yok.”

Sullustan *blub-blub-blub* sesleri çıkarmaya devam etti; droidin onu umursamaz bir hali vardı. “Dantooine’deki küçük bir koloniye erzak ve yeni yaşam üniteleri götürüyorduk. Koloninin henüz İsyancılar’la bir bağlantısı olmadı. Kolonistler zararsız mültecilerden oluşuyor.”

“Kaç kişiler?” diye sordu Daala.

“Yaklaşık olarak elli kişi; eski maden bölgesi Eol Sha’dan getirildiler. Silahlı değiller.”

“Anlıyorum,” dedi Daala. “Peki, kaptan, mallarımızı özgürleştirmeliyiz. İmparatorluk adına bu mallara el koyuyorum. Dantooine kolonisi ihtiyaçlarını başka bir şekilde temin etmek zorunda.”

Sullustan dehşet içinde titreyince Daala ona sertçe baktı. “Belki de hava kilitlerinin öbür tarafına geçip bir şikâyet dilekçesi yazmak istersin?”

Sullustan hemen sustu.

Sorgu odasının kapısı bir daha açıldı; Kumandan Kratas ve iki fırtına askeri içeri girdiler. “Kaptanı ve droidi gemiye geri yollayın,” dedi Daala ve yüzünü Sullustan’ın yüzüne dikti. “Mürettebatımız kargo yüklerinizi boşaltıyor; General Odosk ve adamları zarar gören motoru onarıyorlar. Bu da başka bir sisteme geçebilmenizi sağlar.”

Sullustan kemirgen sesleri çıkararak boyun eğdi. Dişi droid hazırolda durarak afallamış bir ses tonuyla konuştu. “Teşekkürler Amiral. Bu saygıdeğer bir davranış. Konukseverliğiniz için minnetarız.”

Fırtına askerleri ikisini götürdü. Yıldız Destroyeri’nin güvenlik önlemleriyle donatılmış koridorları boyunca gürültüler çıkararak ilerlediler. Kapılar Daala ve Kumandan Kratas’ın üstüne kapandı ve odada yalnız kaldılar. Kratas sarkık kaşlarının altındaki iri siyah gözlerini Daala’ya çevirdi. “Amiralim, kendimizi uzay korsanlarının seviyesine mi düşürdük acaba? Nakliye gemilerine saldırıp erzaklarını çalıyoruz.”

Daala arka cebinden bir veri tablası çıkardı. Üzerindeki bir düğmeye bastı ve çıkan bilgileri okumaya başladı. Bilgileri görebilmesi için datapedi Kratas’a doğru çevirdi. “İmparatorluk Donanması’na duyduğun saygıyı takdir ediyorum, Kumandan. Fakat, esirleri görmeye gelmeden önce Corvette’in yükünün içeriğiyle ilgili bir rapor aldım. Erzak taşıdıkları doğru ama kargo bölümünde ağır silahlar, iletişim donanımı ve savaş gemileri için prefabrik savaş malzemeleri de bulundu.”

Kapıyı işaret etti. “Köprüye geri dönelim. Bakalım sırada ne var?”

“Neyi kastettiniz?” dedi Kratas.

Daala veri tablasını kapatıp Kratas’a döndü. “Göreceksin. Şimdilik sabırlı ol.”

Kapıları kapanan sorgu odasına karanlık hakim oldu. Odaya korkunun kokusu sinmişti.

General Odosk’un yakın çekim görüntüsü titredi ama esmer yüzündeki memnun ifade belli oluyordu. “Görev tamamlandı, Amiralim.”

“Mükemmel, General. Avantajlı bir noktada olduğunuzdan emin olun.”

Odosk başıyla onayladı. “Emredersiniz.”

Daala köprünün ön penceresine geri döndü. Hasarlı gemi *Gorgon*’un hangarından çıkarılıp uzaya bırakıldı. “Geri çekilin,” dedi Daala seyir subayına. “*Basilisk* ve *Manticore* da geriye çekilsin.”

“Emredersiniz, Amiralim.”

Üç Yıldız Destroyeri birbirlerinden ayrıldı ve onlardan çok daha küçük olan gemiden uzaklaştı. Corvette’in hasarlı motoru artık alevler çıkarmıyordu.

Kratas başını salladı. “Gitmesine izin verdiğinizde hâlâ inanamıyorum.”

Daala tüm mürettebatın duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuştu. Emirlerini nadiren açıkladı; ama bunu arasına yapması mürettebatın ona duyduğu saygıyı arttırabiliyordu.

“Gemiler her zaman ortadan kaybolabilir, Kumandan,” dedi Daala. “Eğer onu basitçe yok etseydik, geminin bir kaza geçirdiği düşünülecekti. Bir meteor fırtınası, bozulan bir reaktör plakası veya hiperuzaydaki bir seyir hatası. Fakat gitmesine izin verirsek İsyancı Müttefikler bunu bizim yaptığımızı bilecek. Böylece dehşet ve kaosu arttırmış olacağız. Katılıyor musun?”

Kratas başıyla onayladı. Fakat hâlâ şüpheli gibiydi.

İletişim subayı yüksek sesle konuştu. “Geminin iletişim sistemine yerleştirdiğimiz şifre çözücü etkinleştirildi. Gemi belli koordinatlara dalgalar gönderiyor.”

Daala gülümsedi. “Güzel, uzaklaşana kadar bekleyeceğini düşünmüyordum.”

İletişim subayı kulaklığını bastırarak konuştu. “Durumu bildiriyor, Amiralim. Üç Yıldız Destroyeri... uyarıda bulunmadan ateş açtı... esir alındık ve sorgulandık.”

“Sanırım bu kadar yeter,” dedi Daala. İletişim kanalını açtı. “General Odosk, devam edin.” Kadının gözleri parıldadı.

On iki adet roket bölmesinin reaktör duvarlarının karşısına yerleştirilmiş olan ısıya duyarlı füyeler Corellia gemisine doğru radyasyon dalgaları gönderdi. Kısa bir zaman sonra, şiddetli sıcaklık tüm gövdeyi buharlaştırarak onu metalik bir buhara dönüştürdü. Roket bölmeleri göz alıcı ışıklar saçarak patladı; sonra da geminin geri kalanı kör edici bir parlaklıkla genişleyip yok oldu.

Daala başını salladı. “Sanırım *Hydra*’dan sağ kurtulanlar intikamlarını almış oldu.”

Kratas şaşkınlık ve hayranlıkla gülümsedi. “Bence de, Amiralim.”

Daala mürettebatına döndü. “İsyancı Müttefikler’in siyasi durumu hakkındaki bilgilere ve haritalara erişmiş bulunuyoruz. İlk darbemizi yaptık; bir serinin ilkini.”

Daala derin bir nefes aldı. Üzerinde aşırı bir keyiflilik ve canlılık vardı. Yüce Moff Tarkin onunla gurur duyabilirdi.

“Bir dahaki durağımız Dantooine gezegeni olacak,” dedi. “Ziyaret etmemiz gereken bir koloni var.”

Jedi Üstadı Luke Skywalker ve on iki öğrencisi, Massassi tapınağının büyük salonunda toplanmışlardı.

Turuncu ışık pencerelerden içeri sızmıştı. Gür asmalar köşelerdeki yeni yapılmış ağırlara doğru yayılarak taş duvarlar boyunca yükseliyordu. Duman rengindeki düz taşlar ışığı yansıtmıyordu; parlak kırmızı, koyu yeşil ve koyu sarı taşlar devasa salonun duvarlarını süslüyordu.

Luke genç bir adam olarak orada bulunduğu zamanı hatırladı. Ölüm Yıldızı'nın yok edilmiş kutlamalarından sonra oraya gitmişlerdi. Prenses Leia'nın ona, Han Solo'ya ve Chewbacca'ya madalya taktığı anı gülümseyerek hatırladı. Şimdi, büyük salonda sadece Luke ve öğrencileri vardı.

Luke karşısına dizilen öğrencilerine baktı. Üzerlerindeki koyu kahverengi Jedi cüppeleriyle adaylar gizemli Massassilerin uzun zaman önce cilaladığı kaygan yüzeyde ürkütücü bir sessizlikle yürüyorlardı.

Önde Streen ve Gantoris yürüyordu. Yan yanaydılar; Gantoris'in kendini beğenmiş bir hali vardı. Tüm öğrenciler içinde en çok aşama kaydeden, içsel gücünü en çok arttıran oydu ama Eol Sha'lı adam bir dönemeçte olduğunun farkında değildi. Yakında, Güç ile ilişkisini nasıl devam ettireceği konusunda bir karar vermesi gerekecekti.

İkisinin ardından, Dathomir'in genç ve güçlü büyücülerinden biri olan Kirana Ti geliyordu. Kendi gezegenindeki Güç kullanıcı, kindar kadınları daha iyi bir kontrol kazanabilmek amacıyla terk etmişti. Kirana Ti ve diğer büyücüler, Jedi eğitimine dair birçok eski belgenin - Luke'un, Jedi öğrencileri için egzersizler geliştirmek üzere yararlandığı belgelerin- bulunduğu, harap edilmiş eski uzay istasyonu *Chu'unthor*'un toparlanmasına katkıda bulunmuşlardı.

Kirana Ti'nin yanında, tüm aile bireylerinin genetik olarak özdeş olduğu bir dünyadan gelen, sarı yeşil karışımı bir derisi olan insansı Dorsk 81 vardı. Statükoyu korumak için klonlanmıştı. Fakat Dorsk 81, eş genetik niteliklerin seksen birinci kez dünyaya gelmiş hali, çarpıcı bir değişim geçirmişti. Her yönden özdeş görünmesine rağmen aklı farklı çalışıyordu, düşünceleri farklıydı ve Güç'ün etkisini hissedebiliyordu. Dorsk 81 bir Jedi Şövalyesi olma umuduyla dünyasını terk etmişti.

Onun arkasında Kam Solusar vardı. Diğerlerinden biraz daha yaşlıydı. Vader'ın katlettiği eski Jedi'lardan birinin oğluydu. Solusar, Jedi'ların tasfiye edildiği dönemde İmparatorluk'tan kaçmış; yerleşim yerlerinin olduğu yıldız sistemlerinin ötesinde, yıllar süren bir tecrit hayatı yaşamıştı. Dönerken yakalanmış ve Güç'ün karanlık tarafına geçmiş bir Jedi'in işkencesine maruz kalmıştı. Fakat Luke, Aydınlık Taraf oyununda Jedi'ı yenmişti. Solusar bazı gelişmiş teknikleri öğrenmiş olsa da, tercih ettiği tecrit hayatı yüzünden Güç'le ilgili çok az şey biliyordu.

Öğrencilerin geri kalanı da yüksek platformda toplandılar. Luke başlığını çıkardı. Gruba baktığında duyduğu gururu belli etmemeye çalıştı. Eğer onları hakkıyla eğitebilirse, bu adaylar yeni Jedi Şövalyeleri düzeninin temelini oluşturacaktı. Güç'ün savunuculuğunu ve Yeni Cumhuriyet'in koruyuculuğunu üstlendikleri bir düzenin.

Luke öğrencilerin harekete geçtiğini duyumsadı. Birbirleriyle konuşmadan, akıllarında Güç'e dokunma düşüncesiyle, içsel güce ve onlara sadece Jedi öğretisinin sunabileceği bir evrene giden yollar arıyorlardı. Luke kolektif yeteneklerine hayran kalmıştı. Fakat daha çok öğrencisi olsun istiyordu. Yakında, Han Solo genç arkadaşı Kyp Durrön'u yollayacaktı; Luke, eski düşmanı Mara Jade'e de onu aralarında görme isteğini ima etmişti. Her an bozulabilirmiş gibi dursa da, ikisi, Joruu C'baoth'a karşı verdikleri savaş sırasında, aralarında bir ateşkes ilan etmişlerdi.

Luke platformda korkusuz bir şekilde, dimdik durmaya çalıştı. Kararlı bir konuşma yapmasını sağlayacak huzuru içinde buldu. "Sizi buraya çalışmanız ve öğrenmeniz için getirdim ama ben de hâlâ öğreniyorum. Her canlı ölene kadar öğrenmek zorundadır. Öğrenmeyi bırakanlar daha erken ölürlər."

Buraya bir 'akademi' demek belki yanlış olur. Size bildiğim herşeyi öğretecek olmama rağmen sadece benim sözümü dinlemenizi istemiyorum.

Eğitiminiz bir kişisel keşif deneyimi olacak. Yeni şeyler öğrenin ve öğrendiklerinizi diğerleriyle paylaşın. Buraya *praxeum* adını veriyorum. Kökleri eski zamanlara dayanan bu sözcük ilk kez, aksiyonla öğrenme kanunlarını biçimlendiren Jedi bilgini Karena tarafından kullanılmıştır. O halde bizim *praxeum*'umuz aksiyonun öğrenildiği bir yerdir. Bir Jedi bilinçlidir; ama akılsız düşüncelerle de zaman kaybetmez. Bir Jedi harekete geçilmesi gerekiyorsa harekete geçer."

Luke küçük, yarı şeffaf bir küpü arkasındaki yüksek platforma koydu. Leia'nın, yeniden diriltilen İmparator'dan çaldığı eski zaman bilgileri kaynağının soğuk yüzeyinde parmaklarını dolaştırdı. Jedi Holocronu.

"Holocron aracılığıyla eski bir Jedi Üstadı'na başvuracağız," dedi Luke. "Bu cihazı eski Jedi Şövalyelerinin yöntemlerini öğrenmek için kullanırız. Bakalım bu sabah bizim için nasıl hikâyeleri varmış."

Değerli objeyi çalıştırdı. Jedi Üstadlarının, eski bilgilerini derleyip bunun gibi bir cihaza depolamaları gelenekselleşmişti. Sonra da cihazı öğrencilerinden birine verirlerdi. Luke cihazın derinliklerine daha yeni ulaşabilmişti.

Küpün içinde ve dışında beliren bir projeksiyon, bir Jedi Üstadı'nın interaktif bir suretiydi; yarı böcek yarı kabuklu, tıknaz bir yaratık. Ya yerçekiminden ya da yaşının ilerlemesinden olsa gerek, çökmüş görünüyordu. Kafası, sakala benzeyen çıkıntılarının sallandığı, ibriğe benzeyen ağzına doğru genişliyordu. Donuk gözleri birbirine yakındı. Parlak bilgi alma noktaları gibiydiler.

Yaratık uzun, tahta bir değneğe yaslandı. Bacakları cılız ve yumru yumruydı. Huni şeklindeki yüzünü izleyenleri süzmek üzere çevirdi. Üzerindeki lime lime giysiler, vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyordu. Tiz sesi hızla akan suyun dibinden gelen bir melodi gibiydi.

"Ben Üstat Vodo-Siosk Baas'ım."

"Üstat Vodo," dedi Luke, "Ben Luke Skywalker'ım; bunlar da öğrencilerim. Birçok şey yaşadınız. Sizi dinlemek bizi şereflendirir."

Üstat Vodo-Siosk Baas'ın görüntüsü, ibriğe benzeyen yüzünü boynunun üstünden sarkıtarak düşüncelere daldı. Cihaza her Jedi Üstadı'nın kişilik algoritması yüklenmişti. Luke bu sırada, Üstat Vodo'nun kişiliğine uygun bir hikâyenin yüklendiğini biliyordu. “Büyük Sith Savaşı'nın, sizin zamanınızdan...” Holocron bilgiyi yüklerken görüntü duraksadı. “Dört bin yıl önce meydana geldiğini söylemeliyim.

“Bu savaş yasaklanmış eski Sith öğretilerini bulan eski öğrencim Exar Kun yüzünden çıktı. Uzun zaman önce kaybolmuş olan Sith metodlarını uygulayıp onları kendi Jedi felsefesini yaratmak için kullandı. Bildiğimiz tüm doğru ve yanlışlar birbirine girdi. Exar Kun bu bilgilerle büyük ve güçlü bir kardeşlik kurdu ve kendini Sith'in ilk Karanlık Lordu ilan etti.

Luke kaskatı kesildi. “Başkaları da bu iddiada bulundu,” dedi, “tüm bu zaman boyunca.” *Darth Vader da onlara dâhildi.*

Üstat Vodo-Siosk Baas değneğine daha çok dayanıyordu sanki. “Exar Kun ve onun gibilerin hemen bozguna uğratılmasını ummuştum. Exar Kun bir başka güçlü Jedi ve önemli bir savaş lordu olan Ulic Qel-Droma'yla birlik oldu. Eski Cumhuriyet'in altını oyup, çarpık Güç kullanma yöntemleriyle onun çöküşünü getirdi.

Üstat Vodo toplanmış öğrencilere baktı. Gantoris daha fazlasını duymak için istekli görünüyordu; iri, siyah gözlerini açmış dikkatle izliyordu. Uzun zaman önce ölen Jedi Üstadı yüzünü Luke'a döndü. “Fethetmenin cazibesine kapılmamaları konusunda öğrencilerini uyarmalısın. Sana şu anda söyleyebileceğim şey budur.”

Görüntü titreşmeye başladı. Luke derin bir huzursuzlukla Holocron'u kapattı. Görüntüler kübün kenarlarının içinde renk oyunları ile dönmeye devam etti.

“Sanırım bu sabah bu kadar yeter,” dedi Luke. “Diğer Jedi'ların yanlış yolu seçtiğini hepimiz gördük. Sadece kendilerinininkine değil, milyonların hayatına acı ve ölüm getirdiler. Fakat size güveniyorum. Bir Jedi kendisine güvenmelidir; ve öğrencilerine de.

“Kendinizi ve etrafınızı keşfe çıkın; yalnız veya takımlar halinde, nasıl isterseniz. Ormana gidin. Tapınağın diğer taraflarına gidin. Ya da odalarınıza gidin. Seçim sizin.”

Luke yüksek platformun kenarına oturdu ve büyük salonda dağılan öğrencilerini izledi. Değerli, bir o kadar da tehlikeli bilgilerin kabı Holocron kapalıydı.

Luke'un öğretmeni Obi-Wan Kenobi'ydi. Luke adamın her söylediğini dinlemiş, hepsine de güvenmişti; yine de Luke, Obi-Wan'ın ondan bazı bilgileri sakladığını öğrenmişti –ya da Obi-Wan'ın tabiriyle, gerçeği “belli bir bakış açısıyla” anlattığını.

Cüppeli bedenlere bakan Luke öğrencilerinin, keşfedecekleri bilgiyle başedip edemeyeceklerini merak etti. Ya onlar da Exar Kun gibi Sith'in yasak öğretilerini çözmeye kalkıştırlarsa ne olurdu? Bu öğretiler Jedi Kanunları'ndan sadece birkaç konuda ayrılıyordu; ama bu ayrılıklar da büyük farklılıklar yaratıyordu.

Luke, herhangi bir öğrencisinin yanlış yola sapması olasılığını düşününce ürperdi. Fakat onlara güvenmesi gerektiğini de biliyordu; yoksa bir Jedi Şövalyesi olamazlardı.

Gantoris, gecenin ilerleyen saatlerinde dağınık çalışma masasına eğilmiş, gizlice kendi ışın kılıcını yapıyordu.

İşini yaparken dikkatini bozabilecek şeyleri yok eden gölgelerle çevriliydi. Siyah gözleri döküntülerle dolu masasına göz kamaştırıcı ışıklar saçan akkor lambaya odaklanmıştı. Gantoris başka bir hassas alet almak üzere ayağa kalktığı anda, eski duvarlara yansıyan gölgesi, tuzağa düşmüş bir kuşun çırpınısını andırıyordu.

Büyük Tapınak çok sessizdi; sesi yakalamak için kurulmuş bir tuzaktı adeta. Üstat Skywalker'ın akademisindeki –onun tabiriyle *praxeum*'undaki– diğer öğrenciler uyumak veya Jedi dinlenme teknikleriyle meditasyon yapmak üzere odalarına çekilmişlerdi.

Gantoris'in boynu ağrıyordu. Saatlerce iki büklüm oturduğundan omuz kasları yanıyor. Derin bir nefes aldı; yaktığı tütsünün ve tapınağın titizlikle yerleştirilmiş bloklarındaki çatlaklara binlerce yıldır sokulup duran kaşındırıcı karayosunlarının yoğun kokusu burnuna geldi.

Gantoris orada kalmaya başladıktan kısa süre sonra karayosunları kurumuştular...

Dışarıdan, güçlü yaratıkların beslenip zayıf olanların öldüğü Yavin 4 ormanından hışırtılar, çılgınlıklar ve ötüş sesleri geliyordu.

Gantoris işine devam etti. Artık uykuya ihtiyaç duymuyordu. İhtiyacı olan enerjiyi diğer öğrencilerin farkına varamadığı gizli yöntemlerle elde edebiliyordu. Örgüleri açılmış siyah saçları sıırım gibiydi. Barut kokusunu hatırlatan, acı bir koku pelerinine ve derisine sinmişti.

Masaya dağılmış olan aletlere odaklandı: gümüş elektronik aletler, ağır metal, parlak cam. Parmak uçlarını soğuk kablolar üzerinde kaydırıyor. Sivri uçlu bir mikro kontrol kutusuna uzandı. Elleri titriyordu. Gözlerini kızgınlıkla açarak, titremesi geçene kadar ellerine baktı ve tekrar işine koyuldu.

Parçaların nasıl birleştirileceğini anlamıştı. Yeterli miktarda Jedi bilgisini bir kez öğrenmesi, emin olmasına yetiyordu. Ona kalırsa, her şey gün gibi ortadaydı.

Asil görünümlü enerji kılıcı Jedi'ların kişisel silahıydı. Bir otorite, beceri ve onur sembolüydü. Daha acımasız silahlar daha çok zarar verebilirdi; ama ışın kılıcının çağrıştırdığı efsane ve gizem hiçbirinde yoktu. Gantoris'i ancak bunun gibi bir şey tatmin edebilirdi.

Her Jedi kendi ışın kılıcını yapardı. Bu bir öğrencinin eğitimindeki sembolik bir geçiş yoluydu. Gantoris bekleyip durmuş ama Üstat Skywalker bunu ona öğretmemişti. En iyi öğrenci olduğunu biliyordu ve daha fazla bekleyemezdi.

Üstat Skywalker gerçek bir Üstat'ın öğrencilerine öğretmesi gereken her şeyi bilmiyordu. Skywalker'ın öğretmenlik bilgisi eksikti; anlamadığı veya öğretmeye yanaşmadığı noktalarla doluydu. Fakat o, Jedi öğretisinin tek kaynağıydı.

Uykudan vazgeçen Gantoris, Büyük Tapınak'ın salonlarını dolaşmaya koyuldu. Hava ne kadar sıcak olursa olsun soğuk kalan taşlarda çıplak ayakla sessizce yürüyordu.

Geceleri bazen yağmur ormanında, öten böceklerin ve sisin arasında gezinirdi. Üzerine sabah çiyi yağar, ayaklarının ve pelerininin üstünde kodlanmış mesajları anımsatan benek benek izler bırakırdı. Silahsız dolaşır, bir avcının ona saldırmasını beklerdi. Jedi becerileri, pençelerin ve dişlerin karşısındaki silahıydı. Fakat hiçbir şey onu rahatsız etmezdi. Sadece bir kez bir canavarın saldırısına uğramıştı.

Karanlık ve gizemli bir ses kabuslarına girip, nasıl ışın kılıcı yapacağını ona anlattığından beri Gantoris'in bir amacı vardı. Gerçek bir Jedi becerikli olurdu. Gerçek bir Jedi elindekiyle idare ederdi. Gerçek bir Jedi ihtiyacı olan şeyi bulurdu.

Sıradan nesnelere kullanma becerisinden faydalanarak tapınağın alt katlarındaki kilitlenip mühürlenmiş kontrol odalarına girmişti. Makineler, bilgisayarlar, koordinat panelleri, otomatik savunma sistemleri, bir kenara atılmış ve tozlanmış halde duruyordu. Üstat Skywalker pek azını tamir etmişti. Hiçbiri öğrencilerin çoğunun işine yaramazdı. Gantoris sessizce bağlantı panellerini söktü; mikro bileşenleri, odaklanma lenslerini, lazer diyotları ve yirmi yedi sanimetrelilik silindir şeklinde bir kılıfı aldı...

Malzemeleri ayırmak, temizlemek, örümcekler ve kemirgenleri kovalamak üç gününü aldı. Fakat sonunda istediklerini elde etti.

Parçaları monte etmişti.

Silindir şeklindeki kılıfı gösterişli ışığın altında elinde tuttu. Kontrol düğmelerinin girintilerini açmak için lazer kaynak makinesini kullandı.

Her Jedi ışın kılıcını kendi önceliklerine uygun şekilde yapardı. Bazılarında, düşürüldüğü zaman kılıcı kapatan güvenlik düğmeleri olurdu. Bazıları kilitlenebiliyordu.

Gantoris'in kendi fikirleri vardı.

Kılıca küçük ama etkili bir güç bölmesi yerleştirdi. Bölme yerine oturdu. Gantoris bir iç çekişle titreyen ellerine tekrar odaklandı. Sonra biraz daha hassas kablo getirdi.

Arkasındaki gölgelere doğru hızla döndü. Ürkmüştü. Nefes sesi ve elbise hışırdaması duymuştu sanki. Kenarları kırmızı olan gözlerini dikmiş, belirsiz insan şeklini ayırt etmeye çalışıyordu.

“Oradaysan konuş!” diye bağırdı Gantoris. Sesi oldukça hırçındı; az önce kızgın kömürler yutmuştu sanki.

Gölge cevap vermeyince Gantoris derin bir ‘oh’ çekti. Ağzı kurumuştü ve boğazında bir ağrı vardı. Fakat bu hissi hemen uzaklaştırdı. Suyunu sabah olunca içebilirdi. Bir Jedi dayanıklı olmalıydı.

Işın kılıcını yapmak onun kişisel sınavıydı. Bunu yalnız yapmalıydı.

Sonra, silahın en değerli parçasını çıkardı. Dev gaz küresi Yavin'in çekirdeğinden çıkarılmış olan Coruscant mücehverleri. O ve sersem arkadaşı Streen ormandaki yeni tapınağı keşfettiklerinde, Gantoris dik volkanik kayaların üzerinde bu taşları bulmuştu. Üzerlerinde volkanik camlara oyulmuş hipnotik, resimli grafikler olan taşlar, puslu turuncu ışığın altında parılıyordu.

Binlerce yıldır kimsenin dokunmadığı bu üç taş, Gantoris onları izlerken pul pul soyulup, tapınağı çevreleyen püskürmüş kayaların arasındaki ayaklarının dibine düşmüştü. Streen dikili taşların etrafında kendi kendine konuşarak dolaşırken, Gantoris sıcak kristalleri avcuna atmıştı.

Gantoris taşları kaldırdı; biri soluk pembe, diğeri de koyu kırmızıydı. Öbürü de kesilmiş yüzlerinin içinde çelik mavisi bir ateş yanan tamamen saydam bir taşı. Bu taşlar onundu; onun ışın kılıcı için yaratılmışlardı. Bunu artık biliyordu. Eski kabuslarının, eski korkularının hepsini şimdi anlıyordu.

Çoğu ışın kılıcında enerjiyi güç hücresinden ışına yollayan tek bir değerli taş olurdu. Birden fazla taşı olan Gantoris'in kılıcının umulmadık özellikleri Üstat Skywalker'ı şaşırtacaktı.

Parmakları üşüyen ve ağrıyan Gantoris sonunda ayağa kalktı. Boynu, omuzları ve sırtı ağrıyordu ama basit bir Jedi tekniğiyle bunun icabına baktı. Büyük Tapınak'ın dışındaki ormandan gelen seslerin senfonisini dinledi. Gece dolanan yaratıklar yuvalarına dönerken, gündüz yaratıkları canlanıyordu.

Gantoris ışın kılıcının silindir şeklindeki kabzasını tuttu. Akkor lambanın acımasız ışığı altında kılıcı inceledi. Böyle bir silahta en önemli şey işçilikti. En ufak bir dikkatsizliğin sonuçları vahim olabilirdi. Fakat Gantoris herşeyi doğru yapmıştı. Hiçbir şeyi şansa bırakmamıştı. Silahı mükemmeldi.

Düğmesine basarak silahı çalıştırdı. Müthiş kılıç *tıslayarak* açıldı ve canlıymış gibi titreşmeye başladı. Üç taşın enerji verdiği kılıcın ışığı donuk mor rengiydi. Işığın çıktığı kısım beyazdı. Gökkuşağı renkleri ışık boyunca gidip geliyordu.

Gözleri loşluğa alışmış olan Gantoris parıltıya gözlerini kısarak bakıyordu. Sonra yavaşça gözlerini açtı. Yaptığı şeyi şaşkınlıkla izliyordu.

Kılıcı hareket ettirince etrafındaki hava cazırdadı. Kılıcın sesi içeride gümbürdüyordu; ama kalın duvarları aşamayan sesleri diğer öğrencilerden hiçbiri duymuyordu. Kılıç, ozonun keskin kokusunu burnuna getiren kanatlı bir yılan gibiydi.

İleri geri vuruşlar yaptı. Silah artık onun bir parçası olmuştu. Düşmanı alt etmek için koluna eklenmiş bir uzantı gibiydi.

Kılıcı kapattı. Coşkuyla dolmuştu; kılıcı şiltelinin altına sakladı.

“Üstat Skywalker gerçek bir Jedi olduğumu şimdi görecek,” dedi duvardaki gölgelere doğru. Fakat cevap veren olmadı.

Yeni Cumhuriyet İdare Kurulu'nun özel duruşması, Ackbar'ın önündeki kapalı kapının ardında yapılıyordu. Ackbar antrede bekliyordu; uzun kapı ona yaşamıyla ölümü arasındaki kapıymış gibi geldi. İmparator Palpatine'in Sith hiyerogliflerini kullanarak yaptığı süsleri ve desenleri gözünü kırpmadan inceledi. Sonra rahatsız olup bunu bıraktı.

Soğuk, sentetik taş banka oturdu. Hissettiği tek şey acı, üzüntü ve başarısızlıktı. Sarılmış olan sol koluna baktı. Acının, küçük iğnelerin somon rengi deriyi bir arada tuttuğu pazusunda yayıldığını hissetti. Bir sağlık droidinin standart tedavisinden geçmeyi veya Calamari psikolojisine uygun olarak bir bacta tankında tedavi görmeyi kabul etmemişti. Vortex'te yarattığı yıkımı hatırlamak için acı verici bir iyileşme yolunu tercih etmişti.

Kocaman kafasını dikmiş, kapalı kapının ardından gelen hararetli sesleri dinliyordu. Tüm duyabildiği birbirine karışan seslerin uğultusuydu; bazıları rahatsız edici, bazılarıysa ısrarcıydı. Kafasını eğdi ve utangaç bir şekilde beyaz amiral üniformasını temizledi.

Vücudundaki yaraların acısı, içindeki acıyla kıyaslandığında önemsiz kalıyordu. Kristalimsi Rüzgârlar Katedrali'nin, etrafa camsı hançerler savurarak yıkılışı gözünün önünden gitmiyordu. Sivri uçlu kristal kılıçların darbeleriyle can veren kanatlı Vorların görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Ackbar Leia'yı geminin dışına fırlatmıştı, ama çarpışma kalkanını *devre dışı bırakacak* cesareti gösterebilmiş olmayı isterdi, çünkü böyle bir utançla yaşayamazdı. Ölüm gemisiyle kıymetli Rüzgârlar Katedrali'ne çakılan kendisiydi, bir başkası değil.

Ayak sesleri duyup kafasını kaldırdığında, pembe görünümlü koridorlarda başka bir Calamari'nin ayaklarını sürüyerek yaklaştığını gördü. Gelen başını eğmişti ama büyük balık gözleri amiralinin üzerindeydi.

“Terpfen,” dedi Ackbar. Sesi cansızdı, sözleri cilalı yüzeye dökülüyor gibiydi. Yine de birazcık şevklenmeye çalıştı. “Demek geldin.”

“Sizi asla yalnız bırakmam, Amiralim. Calamari’li mürettebat destekçinizdir, bu kaza...”

Ackbar başını salladı. Baş teknisyeninin sadakatinden hiç şüphesi yoktu. Yıldız Destroyerlerini meşhur Calamari uzmanlığıyla tasarlaması için İmparatorluk tarafından esir alınıp zorla çalıştırılan Calamari’lilerden biri de Terpfen’di. Fakat, Terpfen, sabotaj girişiminde bulunmuş, sonra da işkenceye maruz kalmıştı. Ciddi olarak. Ezilmiş kafasındaki yaraların izleri hâlâ belli oluyordu.

Calamari gezegeninin İmparatorluk tarafından işgali sırasında, Ackbar, Moff Tarkin'in yardımcılığını yapmak zorunda kalmıştı. Bir İsyancı saldırısını fırsat bilip kaçmadan önce, birkaç yılını Tarkin'in emrinde geçirmişti.

“Araştırmanız bitti mi?” diye sordu Ackbar. “Kazadan geriye kalanları incelediniz mi?”

Terpfen başını çevirdi. Kocaman, perdeli ellerini kenetledi. Kızaran yüzünde beliren kestane renkli benekler utancını ve hayal kırıklığını yansıtıyordu. “Yeni Cumhuriyet Kurulu’na dosyayı çoktan

sundum.” Kapalı odanın kapısına manalı bir bakış attı. “Sanırım hâlâ bunu tartışıyorlar.”

Ackbar kendini yüzen bir buz kütesinin altından yeni çıkmış gibi hissediyordu. “Ve ne buldunuz?” dedi kararlı bir şekilde. Emreder bir ses tonu ile konuşmuştu.

“Mekanik bir hatayı gösteren hiçbir ipucuna rastlamadım, Amiralim. Çarpışmanın kasetlerini defalarca izledim ve kayıtlı rüzgâr şablonunu göz önüne alarak uçuş rotasının simulasyonunu yaptım. Her seferinde aynı sonuca ulaştım. Geminin hiçbir sorunu yoktu.” Amirale baktı ve sonra yine yüzünü çevirdi. Bu raporu dinlemek Ackbar için ne kadar zor olduysa, onu sunmak da Terpfen için o denli zor olmuştu. Ackbar bunu hissetmişti.

“Siz yola çıkmadan önce gemiyi bizzat kontrol ettim. Hiçbir mekanik dengesizlik yoktu. Sanırım bir şeyi gözden kaçırmış....”

Ackbar başını olumsuz anlamda salladı. “Sen değil, Terpfen. İşini nasıl yaptığını iyi biliyorum.”

Terpfen sesini alçaltarak devam etti. “Bu bilgilerle sadece tek bir sonuç çıkarabiliyorum, Amiralim...” Fakat Terpfen’in sesi kesildi, kaçınılmaz olanı söylemeyi reddediyordu sanki.

Ackbar onun sözünü tamamladı. “Pilotaj hatası,” dedi. “Kazaya ben sebep oldum. Bu benim hatam. Böyle olduğunu biliyordum.”

Terpfen ayakta duruyordu; kafasını o kadar eğmişti ki, sadece kafatasının şişkin kubbesi görünüyordu. “Durumun böyle olmadığını gösteren bir şey bulabilmiş olmayı dilerdim, Amiralim.”

Ackbar perdeli elini Terpfen’in gri mürettebat üniformasının üzerine koydu. “Elinden geleni yaptığını biliyorum. Şimdi lütfen bana bir iyilik daha yap. Kişisel kullanımım için bir B-kanat’ı uzun bir yolculuğa hazır olacak şekilde hazırla. Yalnız uçacağım.”

“Birileri tekrar uçmanıza karşı çıkabilir, Amiralim,” dedi Terpfen “ama endişelenmeyin. Bu sorunu halledebilirim. Nereye gideceksiniz?”

“Evime,” diye cevap verdi Ackbar, “ama önce yapmam gereken son bir şey var.”

Terpfen üzüntüyle selam verdi. “Geminiz hazır olacak, efendim.”

Ackbar selama cevap verirken acısının göğsünde düğümlendiğini hissetti. İçeri girmek için kapıyı vurdu.

Otomatik kapı gıcırdayarak açılınca, İdari Kurul üyeleri kafalarını çevirdiler. Ackbar girişte dikiliyordu.

Yontulup cilalanmış olan koltuklar göz alıcıydı. Bir tanesinde hâlâ Ackbar’ın ismi yazıyordu. Hava burun delikleri için aşırı kuruydu. İçeride müzelere özgü o sıkıcı koku hâkimdi. Ackbar sıcak ve soğuk içeceklerin keskin buharına karışmış olan acı insan teri kokusunu alabiliyordu.

Obez Senatör Hrekin Thorm tombul elleriyle Ackbar’ı selamladı. “Neden onarım ekibinin başına

onu geçirmiyoruz? Gayet iyi bir fikir.”

“Vorların onu gezegenlerinde isteyeceğini sanmıyorum,” dedi Senatör Bel-Iblis.

“Vorlar bu konuda bizden yardım talep etmiş değiller,” dedi Leia Organa Solo, “ama bu, durumu görmezden geleceğimiz anlamına gelmez.”

“Vorlar diğer ırklar kadar duygusal olmadığı için şanslıyız. Bu büyük bir trajedi ama galaksi çapında bir olaya dönüşeceği benzemiyor,” dedi Mon Mothma.

Mon Mothma, masanın kenarından tutarak ayağa kalkınca Ackbar’ın odada olduğunu gördü. Derisi solgun, yüzü kurumuş, gözleri ve avurtları çökmüş haldeydi. Son zamanlarda önemli toplantılara katılmıyor, yerine vekil atıyordu. Ackbar kadının sağlığını bozan şeyin Vortex trajedisi olup olmadığını merak etti.

“Amiral,” dedi Mon Mothma, “bu kapalı bir görüşmedir. Bir karar verince seni çağıracağız.” Haşın sesinde kariyerine başlamasını sağlayan tutkudan eser yoktu.

Devlet Bakanı Leia Organa Solo siyah gözlerini Ackbar’a dikmişti. Yüzüne bir sevgi seli yayıldı ama Ackbar öfke ve utançla arkasını döndü. Onu en çok savunanın Leia olduğunu biliyordu ve General Rieekan ile General Dodonna’dan da destek bekliyordu; ama Senatör Bel-Iblis, Hrekin Thorm ve hatta Mon Mothma’nın nasıl bir karar vereceğine dair bir fikri yoktu.

Bunun bir önemi yok, diye düşündü Ackbar. Onları düşünmekten kurtarabilir, olası bir aşağılanmayı şimdiden önleyebilirdi. “Belki bu durumu hepimiz adına kolaylaştırabilirim,” dedi Ackbar.

“Ne demeye çalışıyorsunuz, Amiral?” dedi Mon Mothma kaşlarını çatarak. Kırışmış yüzündeki çizgiler belirginleşti.

Leia durumu anlar anlamaz koltuğundan doğruldu. “Hayır...”

Ackbar perdeli elini kararlı bir şekilde kaldırıncaya, Leia tekrar yerine oturdu.

Bembeyaz üniformasının sol göğsündeki amirallik nişanını beceriksiz hareketlerle söktü. “Vortex halkına korkunç bir zararım dokundu. Yeni Cumhuriyet’i büyük bir sıkıntıya soktum. Utanç içindeyim. Yeni Cumhuriyet Donanması komutanlığı görevimden istifa ediyorum. Bu durumdan dolayı üzgünüm ama Müttefikler’e vermiş olduğum hizmetten ötürü gururluyum. Keşke görevime devam edebilseydim.”

Nişanını bir zamanlar kendisine ait olan boş koltuğun önündeki kaygan kaymaktaşının üstüne koydu.

Şok edici bir sessizlik içinde gözlerini ona dikmiş olan Kurul üyeleri, dilsiz bir mahkeme heyetini andırıyordu. Onlar kaçınılmaz –ve muhtemelen samimiyetsiz– itirazlarını yapana kadar, Ackbar odadan çıkıp gitmişti. Cesaret edebildiği ölçüde dik yürüyordu ama kendini bitmiş ve değersiz hissediyordu.

Terpfen'in yeni gemiyi hazırlayacağını söylediği hangara yönelmeden önce, odasına uğrayıp değerli eşyalarını toplamaya gitti. Daha önce ziyaret edeceği bir yer vardı, sonra Calamari'ye dönebilirdi.

General Obi-Wan Kenobi Tatooine gibi ıssız bir gezegene kapanabiliyorsa, Ackbar da hayatının geri kalanını denizlerin altındaki su ağacı ormanlarında geçirebilirdi.

Terpfen test etme bahanesiyle aldığı bir B-kanat'la Coruscant'dan ayrıldı. Kederli Calamari mürettebatı Terpfen'e şans diledi. Hâlâ Amiral Ackbar'ın ismini temize çıkarmaya çalıştığını zannediyorlardı.

Fakat hiper-uzaya girmeden hemen önce, Terpfen seyir bilgisayarına yeni koordinatlar girdi.

B-kanat hiper-sürüş motorlarının sesiyle sarsıldı. Yıldızlar bir anda etrafta belirdi ve gemi hiper-uzayın akıl almaz karmaşasına atıldı. Terpfen camsı gözlerinin zararını eliyle sildi.

Terpfen içindeki eğilimi bastırmaya çalışırken tüm vücudunun ürperdiğini hissetti. Tüm yaşadıklarından sonra biliyordu ki, buna direnmesinin bir anlamı yoktu. Gördüğü kâbuslar, Carida gezegeninde maruz kaldığı koşullanmanın etkisinden kurtulmasına izin vermiyordu. Ezilmiş kafasındaki yaraların tek sebebi işkence değildi. İmparatorluk deneysel ameliyat bölümü doktorları, kafatasını açmış, beyninin bazı kısımlarını –bir Calamari'linin sadakatini, iradesini ve bazı emirlere olan direncini yöneten bölümlerini– almışlardı. Yabancılar üzerinde çalışan acımasız cerrahlar bu bölümlerin yerine, alınan dokuların büyüklüğünü, şeklini ve bileşimini kopyalayarak ürettikleri devreler yerleştirmişlerdi.

Organik devrelerin kamuflajı kusursuzdu. En kapsamlı tıbbi taramaların bile gözünden kaçabilirdi. Terpfen, beynindeki bu devrelerle, kendi adına düşünemeyen bir ajan ve sabotajcıya, zavallı bir sibernetik organizmaya dönüşmüştü. Kendi rolünü oynamasına ve İmparatorluk tarafından çağrıldığında bahaneler uydurabilmesine yetecek kadar inisiyatif kullanabiliyordu...

Gemiyi birkaç standart zaman birimi boyunca kullanan Terpfen kronometresine baktı. Hiper-sürüş motorlarını tam zamanında kapattı ve ışık-altı motorlarını devreye sokan kolları indirdi.

Gemi, Cron Drift'in dantelli perdesinin, dört tane yıldızın yaklaşık dört bin yıl önce aynı anda patladığı bir süpernovanın gaz kalıntılarının yanında durdu. Gaz tanecikleri pembe, yeşil ve yakıcı beyaz renkler eşliğinde cazırdıyordu. Eski süpernovadan arta kalan x ve gama ışınları iletişim sisteminde elektriklenmeye sebep olmuştu. Bu sayede, buluşma, meraklı gözlerden kolayca gizleniyordu.

Kara bir Carida gemisi çoktan oraya varmıştı. Görünmezlik teknolojisine göre tasarlanmış gövdesiyle Carida gemisi yıldız ışığını yutan mat, siyah bir böcek gibiydi. Yıldızlı alanda sivri uçlu bir karartı olarak duruyordu. Silahların ve sensörlerin çıkıntıları geminin omurga kemikleri gibiydi.

Terpfen'in iletişim sisteminde bir elektrik patlaması oldu, sonra da Büyükelçi Furgan'ın kafasının ışınlar saçan holo-görüntüsü B-kanat'ın kokpitinde belirdi.

“Evet, benim küçük balığım,” dedi Furgan. Büyük kaşları, alnında dalgalanan siyah tüylere

benziyordu. “Haberler nedir? İki kurbanımız senin ayarladığın kazada neden ölmediler?”

Sözlerin ağzından dökülmesine karşı çıkmak isteyen Terpfen, organik devrelerin çalışmasıyla İmparatorluk büyükelçisinin istediği cevapları verdi. “Ackbar’ın kişisel gemisini bizzat kendim sabote ettim ve iki yolcu da ölmeliydi ama görünen o ki, Ackbar’ın pilotluk becerilerini ben bile azımsamışım.”

Furgan kaşlarını çattı. “Yani görevi başaramadın.”

“Aksine,” dedi Terpfen, “bence böylesi daha iyi oldu. Devlet Bakanı ve amiralin hayatını kaybettiği basit bir kaza Yeni Cumhuriyet’in başına bu kadar iş açmazdı. Donanma kumandanı utanç içinde istifa etti. Ayrıca, Kurul’un henüz bu yeri dolduracak bir adayı yok.”

Furgan bir an düşündü. Dolgun, kara dudaklarına düşen bir gülümsemeyle başını salladı. Konuyu değiştirdi. “Üçüncü Jedi bebeğinin yeri hakkında bir şey öğrenebildin mi?”

Koşullanması sırasında, kafasını tamamen örten, gelişigüzel aralıklarla ona korkunç acılar veren sert, plasçelik bir kaskın içinde dört hafta geçirmişti. Konuşamıyor, yemek yiyemiyor ve bir şey içemiyor, damar yoluyla verilen tamamlayıcı gıdalarla besleniyordu. B-kanat’ın kokpitinde kısırıldığı o anda, tekrar aynı acıları hissetti.

Terpfen istikrarlı bir ses tonuyla cevap verdi. “Size daha önce de söyledim, Büyükelçim. Anakin Solo, yerini birkaç kişinin bildiği gizli bir gezegende saklanıyor. Bu birkaç kişinin içinde Amiral Ackbar ve Jedi Üstadı Luke Skywalker da var. Sanırım Ackbar’ın bunu gündelik bir konuşma sırasında açığa vurması pek olası değil.”

Furgan, az önce yediği ekşi bir şeyi tükürmek isteyen birinin yüz ifadesiyle sordu: “Peki sen ne işe yararsın?”

Terpfen organik devreleri olmadan da bu söze gücenmezdi. “İsteddiğiniz bilgiye ulaşmamızı sağlayabilecek yeni bir planı harekete geçirdim.”

Terpfen planlama esnasında aklının ona ait olmayan kısımlarını kullanmıştı. İradesi dışında hareket eden perdeli elleri, ona ait olan kısmını dehşete düşürecek bir şey yapmıştı.

“Planın işe yarasa iyi olur,” dedi Furgan. “Ve son bir soru: Mon Mothma’nın son birkaç haftadır ortalarda görünmediğini fark ettim. Birçok önemli toplantıya bizzat katılmayıp vekil gönderdi. Söyle bakalım, sevgili Mon Mothma’nın sağlığı ne durumda?” Kıkırdayarak gülüyordu.

“Kötüye gidiyor,” dedi Terpfen kendine lanet ederek. Furgan’ın yüzündeki kahkaha bir anda kayboldu ve holografik gözleri Terpfen’in sulu gözlerine dikildi.

“Ortadan kaybolduğun anlaşılmadan Coruscant’a geri dön, benim küçük balığım. Seni kaybetmek istemeyiz, hem de yapacak bu kadar iş varken.”

Furgan’ın görüntüsü gözden kayboldu. Böcek görünümlü gemi, hemen sonra geri döndü ve hiper-sürüş motorlarının mavi-beyaz alevleri içinde uzaya fırladı.

İhanetinin yankılandığı duvarlar arasındaki Terpfen karanlığın içinde yalnız başına kaldı. Öylece Cron Drift'in parlak çizgisine bakıyordu.

Luke Skywalker, öğrenci kafilesini Massassi tapınağının alt katlarına götürüyordu; elinde loş ışıklı bir akkor lamba vardı. Başlıklı pelerinler giymiş öğrencilerin hiçbiri Luke'un gece yürüyüşü önerisine karşı çıkmamıştı; onun garip eğitim yöntemlerine artık alışmışlardı.

Luke, çıplak ayaklarının altındaki pürüzsüz taşların soğukluğunu hissetti ve bu duyguyu aklından hemen attı. *Bir Jedi çevresindekilerin farkında olmalıdır ama bunların, istemediği bir etkiyi yapmasına izin vermemelidir.* Luke, Obi-Wan Kenobi ve Yoda'nın ilkeleri ve kendi kendine yaptığı çalışmalar sayesinde ağır ağır öğrendiği kusursuz kontrole ulaşmaya odaklanarak cümleyi içinden tekrarlardı.

İlk fark ettiği şey tapınaktaki sessizlikti. Daha sonra algılarını genişletince kendine kızdı. Büyük Tapınak sessiz değildi: İlerleyen gecede serinleyen taşlar tıkırdayıp titreşiyordu. Hava akımları cansız esintiler çıkararak dans ediyordu. Nehirler kapalı geçitlerden ağır bir şekilde akıyordu. Sivri ayaklı minik örümcekgiller yerlerde ve duvarlarda dolanıyordu. Tozlar yerindeydi.

Luke kaldırım taşından yapılmış basamaklardan aşağıya inen grubuna önderlik etti. Karşısına düz, siyah bir taş çıkınca durup bekledi.

Kayadaki bir yarıktan çıkan belli belirsiz dumanı ilk fark eden Gantoris olmuştu. “Buhar görüyorum.”

“Kükürt kokusu alıyorum,” dedi Kam Solusar.

“Güzel,” dedi Luke. Luke gizli bir bölmeyi çalıştırınca, taş kapı yarı-çökük geçitlerden oluşan bir labirente açıldı. Tünel aşağıya doğru meyilliydi; öğrenciler eğilip gölgelerin içine doğru ilerleyen Luke'u takip ettiler. Akkor lambadan çıkan titrek ışık soluk bir daire yaratıyordu. Luke'un duvarlara vuran gölgesi başlıklı bir canavara, Darth Vader'in siyah bedenine benziyordu.

Yeraltı geçidi sola kıvrıldı ve Luke artık kükürt dumanının keskin kokusunu alabiliyordu. Topaklı kayadan nem damlıyordu. Suyun kaynama sesini, buharın fısıltısını, ısı sızdıran taşın uğultusunu bir an için duyabildi.

Luke yeraltı odasına ulaştı ve yakıcı havadan derin bir nefes çekmek için durdu. Islanmış tabanlarının altındaki taş kayganlaşmıştı.

Diğerleri de ona katıldılar. Kabaca daire biçimindeki bir su kaynağına bakıyorlardı. Kabarcıkların yarattığı silsile berrak suyu süslüyor, volkanik gazlar kayaların içine sızıyordu. Havuzun yüzeyinden çıkan buharlar başıboş hava akımlarına karışıyordu. Akkor lambanın ışığının sudaki yansıması, kenarlara yapışmış mavi yosunlarla aynı renkti. Taştaki çıkıntılar ve kabuk bağlamış mineral çökeltileri, sıcak kaynağın duvarlarında oturulacak ve tutunacak yerler yaratmıştı.

“Buradan gideceğiz,” dedi Luke ve lambayı kapattı.

Yeraltı karanlığı onları bir an için yuttu. İki öğrenci –Streen ve Dorsk 81– nefes nefese kalmıştı

ama diğlerleri bu sürprizden etkilememiş gibiydi.

Luke gitmesini dilediğı karanlığa gözlerini dikti. Bir yıldızın uzaktan gelen parıltısı tavandaki bir yarıktan içeri girdi.

“Bu, Güç’e uyum sağlamanıza ve odaklanmanıza yardımcı olacak bir çalışmadır,” dedi Luke. “Suyun ısısı mükemmel: yüzecek, sürüklenecek, uzanarak evrenin geri kalanına dokunacaksınız.”

Jedi pelerini sıyırıp, hiç su sıçratmadan su kaynağına atladı. Giysilerini çıkarıp suya yaklaşan diğlerlerinin seslerini duydu.

Çabucak girdiğı sıcak su derisine batıyor, yükselen kabarcıkların yarattığı köpükler vücudunu karıncalandırıyordu. Jedi adayları birer birer suya girerken dalgacıklar havuza yayıldı. Luke suya giren öğrencilerinin rahatladıklarını, zevkle nefes alıp verdiklerini fark etti.

Sırt üstü uzanmış, zihnini ve bedenini rahatlatan Luke derin derin nefes alıyordu. Havadaki kükürt boğazını temizlemiş, sıcaklık ve kabarcıklar da gözeneklerini açmıştı.

“Burada hisler yok, huzur var,” dedi, Yoda’dan öğrendiğı Jedi Kanunları’ndan alıntı yaparak. “Cehalet yok, bilgi var. Tutku yok, dinginlik var. Ölüm yok, Güç var.”

Sözleri tekrar eden öğrencilerin sesleri birbirine karışıyordu. Fakat sözler bu haliyle fazla resmî, katı ve yapmacıktı; öğrencilerinin onu *anlamalarını* istiyordu, tekrarlamalarını değil. “Şu anda sıcaklığın içinde yüzüyorsunuz. Suyu daldığınızı, özgür olduğunuzu hayal edin. Zihninizi kendi haline bırakın, Güç’ün dalgaları boyunca gezinin.”

Ellerini hafifçe ileri geri hareket ettirerek havuzda anforlar yarattı. Diğ öğrenciler canlandılar. Luke öğrencilerinin odaklanmaya çabaladığını hissedebiliyordu.

“Kafanızı kaldırın,” dedi. “bir yere gidebilmek için önce bulunduğunuz yeri anlamalısınız.”

Yukarıda, kayalık tavandaki bir çatlakta yıldızlar belirdi. Küçük noktalar, Yavin 4’ün atmosferindeki hava akımları arasında göz kırıp parıldıyordu.

“Güç’ü hissedin,” dedi fısıldayarak, sonra da aynı sözleri daha güçlü bir şekilde tekrarladı: “Güç’ü *hissedin*. O’nun bir parçasısınız. Güç’le her türlü yolculuğa çıkabilirsiniz. Bu uydunun çekirdeğine veya yukarıdaki yıldızlara gidebilirsiniz. Her canlı Güç’ü pekiştirir. Benimle beraber odaklanın ve yeteneklerinizin sizi sokacağı hayaller silsilesine dalın.”

Sürüklendiğı sudaki kabarcıkların köpürtüsünü derisinde hissederek Luke, önce tavandan görülen bir grup yıldızla baktı, sonra da gözlerini karanlık suya indirdi. “Bunu görebiliyor musunuz?” dedi.

Havuzun dibinde evrene uzanan bir kapı titreşerek açıldı. Yıldızların ihtişamı, galaksinin kolları, yıldızların şiddetli patlamaları, bir araya gelmiş nebularlar göründü.

Görüntüleri fark edince, öğrenciler derin derin iç çektiler. Galaksinin üzerinde duran suskun şekiller gibiydiler.

Coruscant ve Core Dünyaları gözüne çarpınca Luke'u bir merak sardı. Parçalanan İmparatorluk'un kalıntılarının birbiriyle savaş halinde olduğu sistemi gördü; İmparatorluk ve İsyancılar'ın birleşik güçleri Bakura'daki savaşı kazanana kadar Ssi Ruuk'un hâkimiyetinde olan boş sistemleri gördü. Bildiği gezegenleri; Tatooine'i, Bespin'i, Hoth'u, Endor'u, Dathomir'i, ve diğerlerini buldu; Amiral Ackbar'ın, Han ve Leia'nın üçüncü çocuğunu sakladığı gizli gezegen Anoth da bunların arasındaydı.

Fakat sonra, gezegenlerin isimleri ve koordinatları kafasını bulandırınca, Luke bir taktisyen, bir pilot gibi düşündüğü için kendine kızdı. İsimler ve pozisyonlar hiçbir şey ifade etmiyordu. Her dünya ve her yıldız tüm galaksinin bir parçasıydı. Tıpkı *praxeum*'daki Luke ve öğrencilerinin olduğu gibi. Tıpkı üstlerindeki ormandaki bitkilerin ve canlıların olduğu gibi.

Luke su kaynağına jeotermal ısı sağlayan yeraltı bölmelerinde bir değişim olduğunu sezindi. Yavin 4'ün kabuğunun derinliklerinde bir yerde patlayan bir kabarcık, kaya çatlakları boyunca yükselerek onlara doğru gelen sıcak gazlar fişkırtıyordu.

Altlarındaki galaksi görüntüsünde kara bir gedik belirdi. Öğrencilerden dördü, sudan çıkmak için hızla yüzmeye başladı. Diğerleri, panik halinde birbirlerine kenetlenmişti.

Korkusunu bastıran Luke, bir zamanlar Jabba the Hutt'la pazarlık yaparken kullandığı güçlü bir sesle konuştu. Sözler ağzından çabucak çıkıyordu.

“Bir Jedi sıcaklığı ve soğukluğu hissetmez. Bir Jedi acısını bastırabilir. Güç'ü kullanın!” Gantoris'in onu lav üzerinde yürütüşünü hatırladı. Derisini bir düşünce kadar ince ve *güçlü*, hayali bir koruyucuyla kaplamıştı.

Etrafındaki kaygılı yüzleri çabucak inceledi. Kirana Ti yeşil gözlerini kapatmıştı ve dişlerini gıcırdatıyordu; orta yaşlı Kam Sulusar etrafa boş gözlerle bakıyordu ama yine de kendinden emindi; Bespin'li keşiş Streen olanların farkında değilmiş gibiydi ama o da içgüdüsel olarak kendini korumaya almıştı.

İri, hareketli kabarcıklar yüzeyde kaynarken, bürokratik gezegenin sarı derili klonu Dorsk 81, kenarlara doğru güçlkle ilerlemeye çalışıyordu. Luke bunu başaramayacağını anladı; Dorsk 81 birkaç saniye içinde kendini korumazsa havaya ulaşan sıcak gazın içinde kaynayacaktı.

Gantoris, Luke'den önce davranıp Dorsk 81'e ulaştı ve nasırlı elleriyle yarattığı omzundan yakaladı. “Benimle kal!” dedi Gantoris tıslayan sesler arasında. Volkanik gaz kabarcıkları sıcak kaynağın yüzeyine ulaşmıştı. Luke oldukça güçlü bir koruma duvarının Gantoris ve Dorsk 81'i sardığını gördü ve sonra, kızgın köpüklerin altüst ettiği sudan gazlar fişkırmaya başladı.

Luke bıçak gibi saplanan yoğun sıcaklığı hissetti, sonra da bunu hemen aklından sildi. Birbirlerini duyumsayıp desteklediklerinde, öğrencilerinin daha dirençli olduklarını hissedebiliyordu. Tehlike sadece birkaç saniye sürdü; havuzun kaynayan yüzeyi tekrar sakinleşmişti.

Evrene açılan pencere kaybolmuştu.

“Bu gecelik bu kadar yeter,” dedi Luke, tatmin olmuş bir şekilde. Sudan çıkıp ayağa kalktı. Yerde

duran kırışmış pelerinine uzanırken vücudundan çıkan kükürt kokusunu alabiliyordu. “Öğrendikleriniz hakkında düşünün.”

Bunun üzerine öğrenciler kahkahalar atmaya ve birbirlerini tebrik etmeye başladılar. Birer birer sudan çıktılar. Dorsk 81 pelerinin giymeden önce Gantoris’e teşekkür etti. “Bir dahaki sefer daha güçlü olacağım,” dedi Dorsk 81 loş ışıpta.

“Olacağını biliyorum.”

Luke, pelerinin başlığını takarken Gantoris’le göz göze geldi. “İyi iş çıkardın, Gantoris.”

“Basit bir şeydi,” dedi Gantoris ve sesi çirkinleşti. “Sıcaktan çok daha beter şeyler var.” Duraksadı, sonra da bir sırrı açığa vuruyormuşçasına konuştu. “Üstat Skywalker, Eol Sha’da kabuslarıma giren karanlık adam siz *değilsiniz*. Bunu artık biliyorum.”

Bu itiraf Luke’u gerilere götürdü. Gantoris’in yüzündeki ifade loş ışıpta anlaşılılmıyordu. Eol Sha’da kapıldığı dehşet verici önseziler Gantoris’e acı çektiriyordu. Fakat Yavin 4’e geldiğinden beri bu kâbusların bahsini açmamıştı. Luke bu konuyu neden açtığını sormayı denedi ama Gantoris arkasını döndü ve kasvetli tünellere yönelmiş olan diğer öğrencilerin arasından yürüyüp gitti.

* * *

Nemli sabahta, öğrenciler çalışmalarına devam etmek üzere gemi iniş alanına toplanmışlardı. Büyük Tapınak'ın tepesini sis basmıştı. Ormandan gelen coşkulu sesler, doğaüstü dengelerini ve havalanma marifetlerini geliştirmek için gülünç egzersizler yapan öğrencilerin etrafında uğulduyordu.

Öğrenciler, Luke'un Dagobah'ın buğulu bataklıklarında Yoda'dan öğrenmiş olduğu bazı şeyleri uygulamaya çalışıyordu. Onların arasında hızla dolanan Luke, diğerlerine katılan Kirana Ti ve genç ozan/tarihçi Tionne'yi gülümseyerek selamladı. Bir yandan kahkahalar atıp diğer yandan odaklanmaya çalışan iki kadın iniş pistindeki otları toplayan Artoo-Detoo'yu havaya kaldırdılar. Havalanan Artoo elektronik sesler çıkardı; tekerlekleri havada dönmeye devam ediyordu.

İkisinin ardından, tapınağın gölgeli ağzında Gantoris belirdi. Bulanık ışığa doğru ilerledi. Luke ona doğru döndü.

“Katıldığına sevindim, Gantoris!” dedi şaka ve azarlamayla karışık. Gantoris'in dikkatini çekmeye çalıştığı turuncu gaz devi, gökyüzünde iyice yükselmişti.

İncinmiş görünen Gantoris'in yüzü kızardı; adamın güçlü bir derisi vardı, kaşları yoktu. Örgülü siyah saçları omuzlarından aşağı iniyordu.

“Yeni bir test için hazırlanıyordum,” dedi Gantoris ve pelerinin içinden siyah bir silindir bir çıkardı.

Yeni yapılmış ışın kılıcını görünce, Luke şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Kirana Ti ve Tionne konsantrasyonlarını kaybettiler. Artoo da dehşetli bir haykırıyla yere düştü. Diğerleri de yaptıkları şeyi bırakmış olanları izliyorlardı.

“Dövüş benimle, Üstat Skywalker,” dedi Gantoris. Pelerinini üzerinden attı. Eol Sha halkının lideriyken giydiği üniformasıyla duruyordu.

“Işın kılıcını nereden buldun?” diye çekinerek sordu Luke; zihni fırıl fırıl dönüyordu. Henüz hiçbir öğrencisi ışın kılıcı yapabilecek aşamaya gelmemiştir.

Gantoris silindirin üzerindeki düğmelere basınca parlak kılıç tıslayarak açıldı. Göz kamaştırıcı enerji kablosunun üzerinde mor saçaklar vardı. Gantoris ileri geri oynatarak kılıcı test etti. Hava kemikleri titreten bir vızıldamayla yandı. “Kendi ışın kılıcını yapmak Jedi testlerinden biri değil mi?”

Luke dikkatlice devam etti. “Işın kılıcı kullanmak basit görünebilir ama zordur. Deneyimsiz bir kullanıcı hem kendini hem de karşısındakini yaralayabilir. Buna henüz hazır değilsin, Gantoris.”

Fakat Gantoris yıpranmış dev bir Massassi heykeli gibiydi. Işın kılıcının parlayan tarafı yüzünün önünde dikey olarak duruyordu. “Eğer ışın kılıcını ateşleyip benimle dövüşmessen seni hemen şimdi doğrayacağım.” Sırıtarak devam etti. “Bu bir Jedi Üstadı için oldukça utanç verici bir son olurdu değil mi?”

Luke pelerinini gönülsüzce çıkardı. Kendi ışın kılıcını gri uçuş elbisesinin belinden çıkardı ve Güç'ün her yanına saçıldığını hissederek sarı-yeşil kılıcını ateşledi.

Diğer öğrenciler olan biteni hayretle izliyorlardı. Luke, böyle bir hatayı nasıl yaptığını, sadece ileri seviyedeki bir öğrenciye verilebilecek bir bilgiyi Gantoris'in nasıl edinmiş olabileceğini düşünüyordu.

İleri doğru bir adım atarak kılıcını kaldırdı. Gantoris gözlerini kırpmadan onu izliyordu. Kızarmış gözlerindeki yoğunluk Luke'u birdenbire korkuttu.

Kılıçlarını çarpıtılarak birbirlerini test ettiler. Etrafa dağılan enerjinin çatırtısı duyuldu. Luke enerji kılıçlarının direncini, Güç'ün akışını hissetti. O ve Gantoris tekrar çarpıştılar, bu sefer daha sertçe; ve kıvılcımlar etrafa yayıldı.

Gantoris test etme faslını bir kenara bırakıp, kılıcıyla havaya kesikler atarak Luke'a doğru atıldı. Luke her darbeyi karşıladı ama öğrencisini tahrik etmemek için sadece savunma yapıyordu.

Gantoris ses çıkarmadan üst üste darbeler vuruyordu. Işın kılıçları rengârenk parıldayarak çarpışıyordu. Gantoris'in öfkesi Luke'u şaşırtmıştı. Şiddetten cesareti kırılmış bir halde ormana doğru geri çekiliyordu.

Gantoris bu avantajı kullandı. Luke diğer tüm öğrencilerin düşüncelerini savuşturdu.

“Artık bir Jedi oldum mu?” diye sordu Gantoris kısık bir sesle.

Luke üst üste gelen darbeleri bertaraf ederken, çarpışan kılıçlardan enerji açığa çıkıyordu. Sıkıdığı dişlerinin arasından konuştu. “Bu eğitim, çalışkanlık ve sadakat ister. Kontrol ister. Bir Jedi ışın kılıcı yapmaktan fazlasını bilmelidir. Onu nasıl ve ne zaman kullanacağını da öğrenmelidir!”

Aniden saldırıya geçen Luke ileri doğru hamle yaptı. Gantoris'i yaralamamaya çalışarak ama Üstat'lığını kendinden emin bir şekilde göstererek darbeler savurdu. “Işın kılıcı Jedi Şövalyesi'nin silahıdır ama gerçek bir Jedi onu nadiren kullanır. Rakibi akılla ve taktikle yenmek her zaman daha iyidir. Fakat bunu yapmak zorunda kaldığında da işini çabuk ve kararlı bir şekilde görür!” Sert darbeler indirmeye başladı.

Kendini beceriksizce savunmaya çalışan Gantoris ormana doğru geriledi. Çalılıklardan püsküren nemin arasında, eğreltiotlarını çiğneyerek ilerliyorlardı. Ürken uçan yaratıklar ciyaklayarak kanat çırpıttı. Gantoris, Luke'un kılıcına sert ama beceriksiz bir darbe indirdi. Gantoris'in yaslandığı geniş gövdeli bir Massassi ağacının mora çalan kabukları yerlere dökülüyordu.

Kavgaya bir son vermeye çalışan Luke, Gantoris'in üzerine yüklendi. Fakat Gantoris'in gözleri daha da parlaklaştı. Bir tuzağı bozarcasına, ışın kılıcının sapındaki bir düğmeye bastı ve kenarları mor olan kılıç iki kat *uzayarak* bir anda mızrağa dönüştü.

Luke müthiş bir refleksle aniden kenara çekildi ve Gantoris'in enerji kılıcının ucu, gri giysiyi keserek Luke'un omzunda için için yanan bir yara açtı.

Luke bir an için Gantoris'e bakakaldı. Buna inanamıyordu. Gantoris kendi ışın kılıcını yapmakla kalmamış, ona başka taşlar da eklemişti. Bu sayede de uzunluğunu ayarlayabiliyordu. Böyle bir silah yapmak sıradan bir ışın kılıcı yapmaktan en az iki kat zordu ve Gantoris bunu tek başına başarmıştı!

Gantoris vakit kaybetmeden avantajını kullandı. Luke'un ona yaklaşamayacağını bilerek uzun kılıcıyla saldırıyordu.

Streen ince ve titrek sesiyle bağırdı, "Gantoris!" İkisi de ona aldırmadılar. Diğer öğrenciler ormanın kenarına doğru yaklaştılar ama bu dövüş sadece Luke ve Gantoris'in arasındaydı.

Gantoris'in aldırmaazlığı Luke'u dehşete düşürmüştü; bu ona Darth Vader'la yaptıkları son dövüşü hatırlattı. İmparator, Luke'u öfkelenmeye çalışıyor, dövüşten şeytanca bir zevk duyuyordu. Luke az daha öfkesine yenik düşüp karanlık tarafa geçen yolculuğuna başlayacaktı ki, son anda güçlü kalmayı becerebilmişti.

Gantoris sınıra tehlikeli bir şekilde yaklaşmış görünüyordu.

Luke gücünü toplayıp ileri atıldı. Uçma marifetini kullanarak bir Massassi ağacının alçak bir dalının üzerine konabilecek kadar yükseldi. Yumuşak bir iniş yaptı; dengesini koruyarak, iyice öfkelenmiş olan Gantoris'i izlemeye koyuldu.

"Bütün bunları nasıl öğrendin?" diye bağırdı Luke ışın kılıçlarının uğultuları arasında. Gantoris'in enerjisini düşürmeye çalışıyordu.

Öfkesi burnunda olan adam yüzünü kaldırmış, kızarmış gözlerle dik dik bakıyordu. "Jedi yolunun tek öğretmeni sen değilsin!"

Gantoris gırtlığından çıkan bir haykırış koparıp ışın kılıcını sağa sola savurarak ağacın devasa gövdesini kesmeye başladı. Kıvılcımlar, duman ve yanan bitki özünün ıslak tarçın kokusu havaya karıştı. Eski ağaç yana doğru sarktı ve yüksek dallarının üzerine devrildi.

Yerinden zıplayan Luke çürümüş yosunların ve düşmüş dalların arasına yumuşakça indi. Bu şeyi hemen bitirmesi gerekiyordu. Gantoris öfkesini kontrol edebilecek gibi gözüküyordu. Jedi sakinleştirme teknikleri işe yaramamıştı.

Gantoris kılıcını daha kullanışlı olacak şekilde kısaltarak atağa geçti. Luke, öğrencisinin kendisini eğretiltoları ve nebula orkidelerine doğru sürüklemesine izin verdi. Etrafındaki ormanı hissederek Güç'e uzandı. Gantoris'in dikkatini dağıtacak bir şey aradı.

Ve buldu.

Mantar kaplı bir kayaya çarpıp tökezlemiş gibi yaptı ve bir çalılığa doğru sendeledi. Arkasından yaklaşan Gantoris'in kestiği asmalardan gri buhar bukleleri tütüyordu. Gantoris çalılıklardan gelen homurdanmaları fark edemedi.

Luke, Gantoris'in indirdiği kılıç darbesinden kaçtı. Mor beyaz karışımı kılıç dikenleri ve içiçe geçmiş dalları doğuruyordu; ve irkilip öfkelenen bir canavar, feryat ederek belirdi.

Burnundan soluyan bir runyip, sağa sola sallanarak çılginca koşmaya başladı . Yağlı bir kürkü ve çürümüş bitki örtüsünü eşelemesine yarayan, toz toprakla kaplı bir burnu olan, sakarca hareket eden,

devasa bir yaratıktı.

Bu feryat Gantoris'in dikkatini sadece bir an için dağıtmıştı. Fakat Luke bu anı Güç'e uzanmak için kullandı. Görünmez ellerle sımsıkı tuttuğu ışın kılıcını Gantoris'in ellerinden kapmış, düğmesine basarak kılıcı kapatmıştı.

Luke, Gantoris'in silahını kaçıırıp sol eline aldı ve kendi ışın kılıcını da kapattı. Çarpışan kılıçların gümbürtüsü ortadan kalkınca ormana rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

Gantoris hareket etmeden ona baktı. Her ikisi de yorgunluktan hızlı hızlı soluyor, birbirlerine yakın duruyorlardı. Alınlarında boncuk boncuk terler vardı.

Bir karar veren Luke bu hareketsizliğı bozdu. Kılıcın sapını havaya atıp tuttu ve Gantoris'e uzattı. Gantoris silahı kararsızca geri aldı; bir kılıcına, bir de Luke'a baktı.

"İyi çalışmaydı, Gantoris," dedi Luke, "ama öfkeni kontrol etmeyi öğrenmelisin. Yoksa bu mahvolmana sebep olabilir."

Kyp Durron, Coruscant labirentlerinin derinliklerindeki güvenlik alanında dağılan sislerin içinden Güneş Ezici'yi izliyordu.

Daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak ilerlerken, üç tane silahlı Yeni Cumhuriyet muhafızı önünü kesti. Hangarın içinde, Güneş Ezici'nin etrafında bekleyen başkaları da vardı. Elektrostatik güvenlik alanının hemen içinde, tehlike anında kapanmaya hazır büyük bir kapı duruyordu.

İnce bedeni, güler yüzü ve karmaşık siyah saçlarıyla Kyp şüphe çekeceğini düşünmezken, üç muhafız da silahlarını göğsüne doğrultmuştu. “Buraya girmek yasaktır,” dedi teğmen. “Hemen gidin, yoksa ateş edeceğiz.”

“Hey, sakin olun,” dedi Kyp ellerini kaldırarak. “Bu şeyi çalmak isteseydim, baştan buraya getirmezdim.”

Teğmen ona şüpheyle baktı. Kyp'in neden bahsettiğini anlamadığı açıktı.

“Ben Kyp Durron'um. Han Solo'yla beraber Güneş Ezici'yi Maw Askeri Üssü'nden *kaçıran* bendim. Sadece bir kez daha bakmak istemiştim.”

Teğmenin yüzündeki soğuk ifade değişmedi. “General Solo'yu şahsen tanımıyorum,” dedi, “içeri kimseyi almamam emredildi.”

Kyp muhafızların arasından içeri göz attı. Onları görmezden gelerek, Maw Askeri Üssü'ndeki tutsak bilim adamı Qwi Xux'un yaptığı süper silaha bir daha baktı.

Dr. Xux, tasarladığı şeyin, bir yıldızı patlatabilecek, güneş sistemindeki tüm yaşamı yok edebilecek güçte bir silah olduğunun farkında değildi. Sadece bilimsel yeteneklerinin sınırlarını keşfetmeye çalışıyordu ama Han beyni yıkanmış kadının her şeyi idrak etmesini sağlamıştı. Daha sonra, Qwi, silahın Amiral Daala ve Maw Üssü'nden kaçırılmasına yardım etmişti.

Kyp, silahın Yeni Cumhuriyet'in elinde olmasından memnundu ama Senato'nun onu ne yapacağına karar verememesinden dolayı endişeliydi. Böylesine güçlü bir silah, hükümetteki iyi insanların bile tavırlarını değiştirmiş görünüyordu.

Kyp, Güneş Ezici'nin nasıl çalıştığını anlamaya çalışan mühendis ve teknisyenleri izledi. Lazerle kuantum tabakalı zırhı delmeye çalışıyorlardı ama dayanıklı zırhı delmek mümkün değildi.

Bir buçuk metre boyunda ve bir metre eninde metal bir silindir taşıyan iki teknisyen üst bölmeye tırmandılar. Zeminde bekleyen üç mühendis bu silindiri görünce dehşete kapılıp, ellerindeki hidroanahtarları düşürdüler. Bir diğer mühendis de elindeki aleti bırakıp yavaşça geri çekildi.

“Bu bir süpernova torpidosu!” dedi mühendislerden birisi.

Metali taşıyan iki mühendis oldukları yerde donakaldılar. Birisi kendini tutamayıp çığlık attı ve

güvenlik alanının muhafızları vuracak hedef arayarak koşmaya başladılar. Tuzağa düşen mühendis ve teknisyenler güvenlik alanının alçaltılması için çılgınlık atıyorlardı. Alan indirilmeden orayı boşaltamazlardı. Dışarıdaki üç güvenlik görevlisi tüm olanlardan sonra iyice tehdit olarak gördükleri Kyp'e tüfeklerini doğrultmuşlardı.

Kyp gülmeye başladı. "Bu sadece bir mesaj silindiri," dedi. "İçini açmalarını söyleyin; göreceksiniz. Önemli bilgilerin kaydedildiği bir kara kutu işlevi görür. Silah yok edilirse bu torpido yerinden fırlar."

Fakat alarmların çaldığı, hangardakilerin panik halinde koşuşturduğu ortamda Kyp'in sözleri kimsenin ilgisini çekmedi. "Burayı terk etsen iyi olur genç adam. Hemen!" dedi teğmen.

Yarı keyifli yarı kızgın bir halde başını sallayan Kyp uzun koridorun yolunu tuttu. Uzmanların durumu fark etmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Wedge Antilles, Yeni Cumhuriyet Kurulu'na konuşma yapmaya hazırlanan güzel ve narin bilim adamı Qwi Xux'a hayranlıkla bakıyordu.

Qwi kalabalık önünde konuşmayı sevmezdi ve konuşmasını hazırladığından beri de gergindi. Yalnız biriydi ama resmî koruması ve gizli aşkı Wedge'e güvenmeye başlamıştı. Wedge onu her konuda cesaretlendirip sakinleştiriyordu. Qwi, Güneş Ezici'yi görmezden gelmeyi daha fazla sürdüremeyeceğini anlamıştı. Wedge de onunla hemfikirdi.

Qwi ona minnetle baktı. Kadının çivit mavisi gözleri, soluk mavi teniyle ve omuzlarına değerli taşlardan yapılmış bir başlık gibi dökülen rengârenk saçlarıyla çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu.

Qwi, Mon Mothma'yı ve diğer bakanları izliyordu. Duruşunu dikleştirip kollarını iki yanından sarkıttı. Kuş şakımasını andıran bir sesle konuşmaya başladı.

"Mon Mothma ve Yeni Cumhuriyet'in sayın üyeleri," dedi, "Güneş Ezici'yi getirip size sığınmaya geldiğimde, ne zaman ihtiyaç duyarsam sizinle konuşabileceğimi söylemişsiniz. Şimdi size bazı kaygılarımdan bahsetmek istiyorum. Kısaca anlatacağım, çünkü bir karar vermek zorundasınız."

Wedge'in yanında duran ve duydukları hoşuna gitmeyen Chewbacca alçak sesle bir şeyler homurdandı ama Wookie'nin kendini kontrol edişi Wedge'i yine de etkilenmişti. Chewbacca sakin durabilme yeteneğiyle tanınmazdı.

Threepio yumuşak bir sesle konuştu: "Sakin ol, Chewbacca. Daha sonra yeterince konuşma şansın olacak. Sözlerini uygun bir dile sokmamı istemediğinden emin misin? Ben bir protokol droidiyim, biliyorsun, yapılması gerekeni biliyorum."

Chewie'nin olumsuz anlamda çıkardığı homurtu sessiz ama kesindi. Wedge konuşulanları duyabilmek için ikisini de susturdu. Kadının müzikal sesinin değişmediğini duyunca gururlandı.

"Güneş Ezici, yapılmış en korkunç silahtır," dedi Qwi. "Bunu herkesten iyi biliyorum çünkü onu ben tasarladım. Ölüm Yıldızı'ndan bile tehlikelidir. Artık, İmparatorluk Güçleri'nin elinde değil ama Yeni Cumhuriyet'in niyeti beni endişelendiriyor. Nasıl çalıştığını anlatmamamın bir sebebi vardı ve

siz de onu alıp bir araştırma bölmesine koydunuz, sırlarını çözmeye kalkıştınız. Bu hiçbir işinize yaramaz.”

Kadın nefes almak için durunca, Wedge, bir an için, kadının soğukkanlılığını kaybedeceğini sandı. Fakat Qwi duruşunu düzelterek sözüne devam etti. “Güneş Ezici’yi hemen yok etmelisiniz. Böylesine güçlü bir silah hiçbir hükümetin elinde olmamalıdır.”

Mon Mothma’nın bakışları yorgun ve bıkkındı. Onun solunda duran yaşlı General Jan Dodonna lafa girdi. “Dr. Xux, mühendislerimiz bu silahın yok edilemeyeceğini rapor ettiler. Kuantum zırhı parçalamak bile imkânsız görünüyor.”

“Öyleyse başka bir yol düşünmelisiniz,” dedi Qwi.

Mon Mothma’nın eski rakibi Senatör Garm Bel-Iblis heyecanla ayağa kalktı. “Böyle bir silahın elimizden gitmesine izin veremeyiz,” dedi. “İmparatorluk’a karşı taktiksel bir avantaj sağlıyor.”

“Yeter,” dedi Mon Mothma titreyen sesiyle. Kızarmış yanakları derisinin solgunluğunu iyice açığa çıkarıyordu. “Bu konuyu defalarca tartıştık,” dedi, “ve görüşüm değişmedi. Bu, yıkım gücü inanılmaz boyutlarda olan bir silahtır. Acımasız, insanlık dışı bir makinedir. İmparatorluk onu kullanmayı düşünebilecek kadar zalim olabilir ama Yeni Cumhuriyet hiçbir koşul altında böyle bir barbarlığa taraf olamaz. Bu silaha ihtiyacımız yok ve onun varlığı bizi bölmekten başka bir şeye yaramıyor. Üzerinde çalışılmasına dair her girişimi veto edeceğim, ayrıca bir düşmana karşı kullanılması önerilerine -ister İmparatorluk olsun, ister başka bir güç- son nefesime kadar direneceğim.”

Sözünü bitirip kumandanlarına dönen kadının sesindeki öfke ve katıksız inanç Wedge’in gözünü korkutmuştu. Mantiğin ve alçak gönüllülüğün sesi olan Admiral Ackbar’ın boş kalan koltuğu derin bir yara gibiydi. Wedge tekrar konuşması ve fikrini belirtmesi için Qwi’yi usulca dürttü.

Qwi kulağa hoş gelen sesiyle konuşmaya başladı: “Özür dilerim, bir öneride bulunabilir miyim? Normal yollarla yok edilemeyeceğinden, Güneş Ezici’yi otomatik pilotla güneşin içine veya en azından dev bir gaz gezegeninin çekirdeğine yollamalıyız.”

General Crix Madine sözü aldı. “Gaz gezegeni yeterli olacaktır. Çekirdekteki basınca dayanacak aracımız yok. Güneş Ezici, bütün bu zaman boyunca bizden uzakta olacak.”

Bel-Iblis parıltılı gözlerle etrafa bakındı. Yenilgiyi kabullenmiş bir edayla, gaz gezegeninin daha makul olduğunu fark ederek konuştu: “Tamam, gaz gezegeni olsun, ne işimize yarayacaksa.”

Mon Mothma tam da resmî bir emir verecekti ki, Bel-Iblis onun sözünü kesti: “Aklıma gelmişken, Maw Üssü’nün hâlâ bir tehdit oluşturduğunu umarım unutmamışsınızdır. İmparatorluk Amiral Yıldız Destroyerlerini götürmüş olabilir ama bilim adamları hâlâ o kara delik kümesinin içindeler. General Solo’nun raporuna göre, bir Ölüm Yıldızı prototipi hazırlamışlar.” Meydan okurcasına Mon Mothma’ya baktı.

Chewbacca ayaklarının üstüne eğilip bağırmaya başladı. Odayı dolduran sesi konuşmayı bölmüştü. Threepio metalik kollarını salladı. “Henüz değil, Chewbacca, henüz değil! Sıran daha gelmedi.”

Fakat Mon Mothma tedirgin görünen Wookie'ye dönerek "Söyleyeceğiniz bir şey varsa, Chewbacca, söyleyin lütfen," dedi.

Chewbacca uzun uzun gürleyerek Wookie dilinde bir şeyler söyledi. Threepio söylediklerini sentetik sesiyle tercüme etti.

"Chewbacca bu hayırlı kurula hatırlatmak ister ki, Maw Üssü sadece İmparatorluk bilim adamlarının evi değil, aynı zamanda birçok Wookie'nin de esir tutulduğu bir hapishanedir. Chewbacca'nın önerisi..."

Threepio metal eliyle Wookie'nin ağzını kapattı. "Yavaş ol, Chewbacca! Elimden geleni yapıyorum." Tekrar önüne döndü. "Özür dilerim. Chewbacca, Maw Üssü'ne hem işgal hem de kurtarma amaçlı bir hareket yapılmasını öneriyor."

Chewbacca'nın kükreyişi Threepio'nun dikkatini bozmadı. "Böyle söylemediğini biliyorum Chewbacca, ama *kastettiğin* buydu; bu yüzden bırak da sözümü bitireyim.

"Yeni Cumhuriyet, böyle bir işgal gücüyle, Maw Üssü'nde yapılan silahları kontrol altına almış olacak. Chewbacca kendisini dinlediğiniz için teşekkür edip, iyi günler diliyor."

Chewbacca'dan bir yumruk yiyen Threepio yere yuvarlandı. "Sessiz ol," dedi droid. "Yaptığım değişikliklerin hepsi düzeltme amaçlıydı."

Mon Mothma, Kurul üyelerine göz attı. Öneri hepsinin hoşuna gitmiş gibiydi. Qwi gergin bir şekilde Wedge'e doğru geriledi; Wedge kadının omzuna dokunarak onu kutladı. Birbirlerine gülümsediler.

"Sanırım bu konuda hemfikiriz," dedi Mon Mothma ve zayıf bir gülümsemeye, "bu sefer. Maw Üssü'ne bir kurtarma ve işgal gücü yollayacağız. Kararlı ama hataya yol açmayacak şekilde de dikkatli olmalıyız," diye ekledi.

Mon Mothma odasına gidip dinlenmekten başka bir şey istemiyormuşçasına etrafına bakındı. Wedge kaşlarını çatıp kaygıyla onu izledi.

"Başka bir konu yoksa," dedi Mon Mothma, "bu toplantı bitmiştir."

İmparatorluk Yıldız Destroyeri *Gorgon*, gezegenin yörüngesine girdi. Kocaman bir bıçağa benziyordu. Sancak gemisinin her iki yanında, kullanıma her an hazır olan *Basilisk* ve *Manticore* vardı.

Kumandan Kratas seyir konsolundan gelen bilgiyi aktardı. “Dantooine gezegeninin yörüngesine girmiş bulunuyoruz.”

Daala eldivenli ellerini arkasında kenetleyip, köprüdeki mürettebatı gözden geçirmeye koyuldu. “Tarayıcı sensörler,” dedi ve teğmenin gezegenin yüzeyini taramak üzere cihazlarını hazırlanmasını bekledi.

“Oldukça ilkel bir dünya, Amiralim. Endüstri izine rastlamadık. Birkaç göçebe yerleşimi...” Teğmen durakladı. “Bir dakika. Bir insan kümesi görüyorum.”

Daala gezegenin kahverengi, mavi ve zeytin yeşili ağırlıklı, kıvrımlı yüzeyini inceledi. Gün ışıkları yavaş yavaş etrafa yayılıyordu.

“Gördüğüm şey eski bir üssün kalıntısı olsa gerek. Terk edilmiş görünüyor. Yerleşimin olduğu yer pek gelişmiş değil; çoğunlukla prefabrik evler var.” Teğmen kahverengi saçını kaşıyıp parlak ekrana daha da yaklaştı.

“Yeni yapıların dikileceği temeller kazılmış,” dedi Daala’ya dönerek. “Bir iletişim çanağı yerleştirmek için uygun gözüküyor; hatta belki de bir kalkan jeneratörü için.”

Eski akıl hocası Yüce Moff Tarkin’in bu durumda ne yapacağını düşünen Daala’nın alını kırış kırıştı.

Kumandan Kratas kadının tereddütünü görmüş gibiydi, “Fazla direnebileceklerini sanmıyorum,” dedi.

Daala dudaklarını büzdü. “Direnseler bile onları yeneriz. Konu bu değil.” İnce uzun parmağını çenesine götürdü, sonra da bakıra benzeyen saçlarını omuzlarının arkasına attı. “Önce terk edilmiş üssü hedef alacağız. Turbo-lazerler onu dümdüz edecek. Müthiş bir manzara olacak.”

Daala’nın Yıldız Destroyerleri’nin kapasitesi tüm gezegeni moloz yığınına çevirmeye yeterdi ama Daala bunu yapmak istemiyordu. “Dantooine’i yıkmak pek etki yaratmayacaktır çünkü burası uzak bir yer,” dedi, “ama yine de bir şeyler yapacağız. Kumandan Kratas, bir vuruş timi yönetmenizi istiyorum. *Gorgon*’dan ve diğer gemilerden ikişer AT-AT alın. Altı tanesi yeterli olacaktır.”

“Ben mi, Amiralim? Fakat herhalde General Odosk veya diğer İmparatorluk Ordusu kumandanlarından bir tanesi...”

“Emirlerimle ilgili bir sorunuz mu var, Kumandan?”

“Hayır, Amiralim. Kesinlikle yok.”

“Becerikliliğini göstermeni istiyorum. Carida’da bu tür çalışmalar yapmadınız mı?”

“Evet, Amiralim,” dedi Kratas, “Sadece, onları yörüngeden vurmanın daha verimli olacağını düşünmüştüm.”

Daala zümrüt yeşili bakışlarını üzerine dikti. “Bunu bir alıştırma olarak düşünün, Kumandan. Uzun zamandır Maw Üssü’nde kapalı kaldık. Yeni Cumhuriyet’i bir daha bu denli hazırlıksız yakalama fırsatımız olmayacak.”

Koloninin umutlu bireylerinden biri olan Warton, Dantooine’in huzur verici gün doğumunu izlemek için uyanmıştı. Gerindi ve prefabrik evinin dışına çıktı. Şafak vaktinin tadını çıkaran Warton, kendini hayatında ilk kez güvende ve huzurlu hissediyordu.

Kemikleri ağrıyordu ama severek verdiği emeklerin tatlı yorgunluğuydu bu. Eol Sha’daki ızdıraplı hayatının izlerini tamamen silmesi mümkün değildi; yine de depremler, kaynar gayzerler ve lav patlamalarından uzak bir hayat onu mutlu etmişti.

Parlak renkli polimerden yapılmış diğer koloni birimleri Dantooine’in fısıltılı savanlarına bakıyordu. Eol Sha’dan kurtulup gelen herkes lavanta mavisi uzun çimenleri ve geniş gövdeli, dikenli blba ağaçlarıyla, burasının bir cennet olduğunu düşünüyordu.

Dantooine’in koyu sarı güneşinin doğacağı yönde ufuk parlaktı. Morumsu gökyüzündeki üç yıldız ışıklarını başka yönler çeviriyordu.

Bir meteor kümesi gökyüzünde bir pençe izi bırakarak ufka doğru kaydı. Alçalırken çıkardıkları süpersonik sesler sabah sessizliğinde yayıldı. Meteorların düştüğü yer alevler içinde kalmıştı.

Eol Sha’dan gelen diğer koloniciler de kulübelerinden dışarı çıktılar. Oradan çok da uzakta olmayan eski İsyancı üssünün kalıntıları çimenlerin içinden yükselen kerpiç surlara benziyordu. Yeni Cumhuriyet’in inşaat mühendisleri kamp yerlerinden aceleyle çıktılar.

“Bu da nedir?” dedi Glenna evinden çıkıp kocası Warton’un yanına gelerek. Olan biteni anlamayan adam başını salladı.

Sonra ölümcül bir yıldırım indi.

Mace sineklerinin ötüşü bir anda kesildi. Kör edici yeşil lazer ateşi terk edilmiş üssü vurunca parçalanan binalar ve kırılmış sentetik kayalardan oluşan dev bir bulut yükseldi.

Turbo-lazer topları aynı noktaları bir kez daha vurdu. Saniyeler içinde tamamı yok olan üstün geriye sadece için için yanan moloz taşları kalmıştı.

Koloni halkı evlerinden dışarıya kaçışıyordu. Bazıları çığlıklar atıyordu; korkudan sersemleyen diğerleri ise öylece bakakalmıştı. Luke Skywalker, Eol Sha halkı için güvenli bir yer bulacağına dair söz vermişti ama görünen o ki Jedi yanılmıştı.

Üssün kalıntılarından dumanlar çıkıyor, kuru savanlardaki yangın büyüyordu. Warton tam o sırada nabız atışını andıran, düşük bir tonda çıkan sesler duydu: Devasa motorların vınlaması, metal gürültüsü ve gürleyen ayak sesleri.

Lazer ateşinden kamaşmış gözlerini kısarak bakınca dev makinelerin korkunç silüetlerini fark etti. Dört ayaklı, deve şeklindeki İmparatorluk araçları AT-AT'ler[1]*, yangının devam ettiği alandan ağır ağır yaklaşıyordu.

AT-AT, kokpitinin de bulunduğu “kafasını” eğerek lazer toplarıyla nişan aldı. Kırmızı ve yeşil lazer ateşlerinin hedef aldığı geniş blba ağaçlarından çıkan alevler eş merkezli daireler halinde yükseliyordu. Yanan bitki örtüsünün ve kızarmış hayvanların ağır kokusuyla beraber dumanlar büyüdü.

Warton haykırdı: “Herkes kaçsın! Evlerden uzaklaşın. Önce evlere saldıracaklar.”

İmparatorluk makinelerinin ilerleyişi devam ederken Eol Sha’lı göçmenler uzun çimenlere doğru kaçıştılar. AT-AT’ler, koşan bir insanın yarım dakikada gidebileceği mesafeyi tek adımla katedebiliyordu. Kaçan kolonicilere açtığı her bir ateş küçük bir savaş gemisini parçalayacak kadar etkiliydi.

Glena elini Warton’dan elini kurtararak bağırdı: “Bekle!” Arkasını dönüp küçük evine doğru koşmaya başladı.

“Hayır!” diye bağırdı Warton. Saldırının ortasına doğru koşmasına sebep olan şey hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bir turbo-lazer ateşi, kadının göğsünde patladı. Warton, Glena’nın cayır vayır yanan kırmızı bir buhar bulutu içinde yok oluşunu dehşetle izledi.

Altı makine, blba ağaçlarına, koloni kulübelerine ve hareket eden her şeye ateş ederek ilerlemeye devam etti, sonra da yerleşim alanının etrafını sarmak için ayrıldı.

Bu sırada, Yeni Cumhuriyet mühendisleri kamp alanının tepesine bir iyon topu yerleştirebilmişti. Olduğu yerde kalakalan Warton çanak şeklindeki jeneratörün etrafındaki kargaşayı görebiliyordu. İnşaat mühendislerinin hiçbiri savaş eğitimi almamıştı.

“Neden?” dedi Warton kendi kendine. Aklını kurcalayan soruların fazlalığı, daha spesifik olmasını engelliyordu: *Neden?*

Yeni Cumhuriyet mühendisleri iyon topunu çalıştırıp en yakındaki AT-AT’ye nişanladı. Ön ayağının dizinden vurulan AT-AT’nin servo-motor mekanizması yandı.

Diğer AT-AT’ler aynı anda başlarını çevirip, iyon topunu yeşil lazer ateşi yağmuruna tuttu; iletişim donanımını ve iyon topunu yok etti.

Yürüyen makineler gelişigüzel ateş ederek ilerlemeyi sürdürdü. Prefabrik kulübeler birer birer havaya uçtu. Alevler savanların kuru çimenlerine yayılıyordu.

Warton'un halkı ıgıllıklar atarak kaçıyor, tekzliyor ve ölüyordu. Yıkımın sesi Warton'un kulaklarında uğulduyor ama o hareket bile edemiyordu. Ellerini iki yanına sarkıtmış öylece duruyordu. Tüm vücudu titriyordu.

Eol Sha bile Dantooine kadar korkunç bir yer değildi.

Kumandan Kratas AT-AT'nin sıra dışı kokpitinde oturmuş, bu korkunç makineleri yönetiyordu. Makineler kaçmaya çalışan herkese ateş ediyordu. Tutuşan çimenlerin arasına saklanmış olan koloni halkı oradan kaışıyordu.

Kratas tüm kulübelerin parçalandığını, koloni halkının öldürüldüğünü rapor etti. İsyancı mühendislerin ve iyon topunun icabına bakıldığını, makinelerden birindeki ufak hasarın *Gorgon*'daki atölyede kolayca giderilebileceğini bildirdi.

“Keşke hareketli olsaydı,” dedi topçu.

Kratas aşağıya baktığında, yıkıntuların arasında öylece etrafi izleyen hareketsiz bir adam gördü.

“Hareketsiz bir hedefi vurmak çok da zor değil,” dedi topçu, siyah kaskının önünü kaldıracak. “Hareket etse, benim için daha iyi bir pratik olurdu.”

Kratas, yıkıntuları ve yükselen ateşleri inceliyordu. Oradaki işleri bitmişti. “İşini bitir,” dedi Kratas. “Oyun oynayacak vaktimiz yok.”

Topçu ateş düğmesine basınca, adam yeşil alevler arasında ortadan kayboldu.

Kumandan Kratas sancak gemisine işaret yolladıktan sonra Daala'nın verici platformunda titreşen görüntüsünü selamladı. “Görev başarıyla tamamlandı, Amiralim. Kaybımız yok, sadece AT-AT'lerden birinde ufak bir hasar var.”

“Canlı kalmadığından eminsiniz değil mi?” dedi Daala.

“Hiç kimse yok, Amiralim. Bütün yapılar da yıkıldı. Arazi tamamıyla orak.”

“Güzel,” dedi Daala hafifçe başını eğerek. “Gemilere dönebilirsiniz. Sanırım mesajımızı verdik.”

Gülümseyerek devam etti, “Bir dahaki hedefimiz daha önemli bir yer olacak.”

Bir Jedi'in uykusu kâbuslarla pek bölünmezdi. Konsantrasyon ve meditasyon teknikleri uygulayarak daldıkları uykularında rahatsız edici düşüncelere ve gölge oyunlarına yer yoktu. Fakat bu sefer Luke bir kâbus görüyordu.

Bir ses işitiyordu: "Luke, Luke oğlum. Beni duymalısın!"

Belirginleşen görüntünün ortasında, pusların içinde bir gölge vardı. Luke soluk gri uçuş giysisinin içinde kendini gördü; ter, pislik ve acı içindeydi; babasının cesedini ikinci Ölüm Yıldızı'ndan çıkardığı sıradaki halindeydi.

Hayali silüetin yüz hatlarında solgun bir ışık belirdi. Luke, Anakin Skywalker'ın yüzünü gördü.

"Baba!" diye bağırdı Luke. Sesi pusların içinde yankılanıyor gibiydi.

"Luke," dedi Anakin'in hayali.

Luke içinde bir şaşkınlık dalgasının yayıldığını hissetti. Bu, Obi-Wan Kenobi'yle kurduğu son temasa benziyordu. Fakat Obi-Wan, ona veda etmiş, onunla bir daha iletişim kurmayacağını söylemişti. "Baba, neden buradasın?"

Anakin dimdik duruyordu. Pusları dağıtan bir rüzgâr pelerinini dalgalandırıyor. Onları çevreleyen dünya bir anda çehre kazandı. Luke babasıyla beraber Yavin 4'teki Büyük Tapınak'ın tepesinde durduğunu farketti. Turuncu gaz devi üstlerindeydi ve altlarındaki sonsuz ormanlar aynen duruyordu. Fakat tapınağın taşları beyazdı ve taş ocaklardan yeni çıkarıldıklarından, üzerlerinde izler vardı. Zigguratın duvarlarından birine bir iskele kurulmuştu. Aşağıda, büyülü sözleri olan şarkılar mırıldanan köleler vardı.

Luke beraberce çalışan Massassi halkını gördü. Devasa taşları ormanda açtıkları yollardan getiriyorlardı. Gri yeşil karışımı Massassiler, yumuşak derili, iri gözlü insansılardı. Anakin Skywalker tapınağın en tepesinde işçileri yönetircesine dikiliyordu.

"Seni aldatmalarına izin verme, Luke. Gerçek olduğunu düşündüğün her şeye inanma." Anakin'in sözlerinde bir gariplik vardı. Sanki eski bir ırkın aksanıyla konuşuyordu. "Obi-Wan sana yalan söyledi, hem de sadece bir kere değil."

Luke huzursuz olmuştu. Obi-Wan Kenobi'yi çok seviyordu ama o kendisine karşı her zaman açık sözlü olmamıştı. "Evet, benden gerçeği sakladığını biliyorum. Seni Darth Vader'in öldürdüğünü söylemişti. Aslında, sen ona dönüşmüştün."

Hayali işçilere bakan Anakin kafasını çevirdi. Esrarengiz bakışlarını Luke'a dikti. "Bu onun sana söylediği tek yalan mıydı?"

"Hayır. Başka şeyler de vardı." Luke uzaklara doğru baktı. Ufukta, bir başka tapınağın inşa edildiği görülüyordu.

“Ve Obi-Wan, yaptıklarının senin *iyiliğin* için olduğunu söyledi. Ondan bunu yapmasını sen mi istemiştin, Luke?”

“Hayır.” Luke, içindeki sıkıntıya karşı koymaya çalışıyordu.

“Obi-Wan, onun öğrencisi olmanı istemişti ama sana kendi kararlarını verme özgürlüğü tanımadı. Sana bu kadar az mı güveniyordu yani? Sen onun ‘bakış açısına’ hep katılır mıydın?”

“Hayır,” dedi Luke, sözleri şüphe doluydu.

Anakin’in sesi öfkeyle çınladı: “Obi-Wan benim açığa çıkardığım Sith öğretileriyle savaştı. Onları kendi anlamadığı gibi, benim de öğrenmemi engelliyordu; bir de bana kendi yolumu bulmamı söyler dururdu. Dar fikirliliği yüzünden ona karşı çıktım ve öğrenmeye hazır olmadığım sırları çözdüm. Sonunda bu iş beni tüketti. Karanlık tarafa geçtim ve bir Sith Lordu oldum.”

Anakin, Luke’a kederli ve özür dileyen bir ifadeyle baktı. “Fakat Obi-Wan, öğretileri bildiğim gibi çalışmama izin verseydi daha da güçlü olacaktım. Asla yozlaşmazdım. Bunu hiç anlamadı.”

Anakin’in hayali başını salladı. “Eğer Jedi yolunu diğerlerine öğreteceksen Luke, öğrenmiş oldukları şeylerin sonuçlarına da katlanacaksın. Sith öğretisini sen de çalışmalısın. Bu, Jedi eğitiminin bir parçası.”

Luke yutkundu. “Bütün bunlar beni korkutuyor, Baba. Karanlık tarafın gücünü daha önce hissettim.”

Aşağıda, işçiler soyulmuş ağaç gövdelerinden yapılmış çamur kaplı bir rampada koskoca bir taş taşırken uyuşuk şarkılarını bir ağızdan söylemeyi sürdürüyorlardı.

Tapınağın tepesinde duran Anakin daha şiddetli konuşmaya başladı: “Evet, ama Sith metodları kendi gücünü keşfetmene yardımcı olabilir. Yeni Cumhuriyet’i rahatsız etmeyi sürdüren zavallı İmparatorluk’un kalıntılarını da temizleyebilirsin. Zayıf ve bozulmuş bir hükümete hizmet etmekten daha iyisini yapabilirsin. Tüm galaksiyi yönetebilirsin.

“Bunu herkesten çok hak ediyorsun, Luke. Güç’e hizmet etmeyi bırakıp, O’nu kullanmaya başlarsan her şeyi kontrol edebilirsin.”

Babasının söylediklerine inanamayan Luke kaskatı kesildi. Anakin Skywalker’ın görüntüsü bozularak siyah bir profile, havadaki enerjiyi emen, başlıklı bir surete dönüştü.

Luke olan bitenin farkına vardı. “Sen benim babam değilsin!” diye bağırdı kaybolan görüntüye doğru. “Benim babam iyi biri olarak öldü.”

Yavin 4’ün hayali manzarası parlak ışıklarla doldu. Yörüngeden açılan ateş tapınakları yıkarken, Massassi köleleri korkuyla ormana kaçıyorlardı. Eski Cumhuriyet savaş gemileri uyduyu yakıp yıkıyordu.

“Kimsin sen?” diye bağırdı Luke etrafındaki yıkımın gürültüsünün içinden. “Kim?”

Yıkımı görmezden gelen –veya onun tadını çıkararak- gölge kahkahalar atıyordu. Massassi tapınakları havaya uçtu. Uçsuz bucaksız yağmur ormanları alev aldı.

Karanlık adamın silüeti büyüdükçe büyüdü ve gökyüzünü yuttu. Luke geriye çekilmeyi denedi ama ayağı kayınca tökezledi ve düşmeye başladı...

Gantoris, odasında, taş duvarların arasındaydı. Uyumayı denememişti bile. Kâbuslarına giren adamın gelmesini korkuyla bekliyordu.

Yapmış olduğu ışın kılıcına eline aldı. Kılıcın pürüzsüz sapına, parçaları birleştirdiği kaynak yerlerine, kılıcı çalıştıran düğmelere dokundu. Kılıcı, Üstat Skywalker'ın asla öğretmeyeceği korkunç şeyleri ona öğreten ürkünç hayale karşı nasıl kullanabileceğini düşündü.

“Beni bu silahla öldürmek niyetinde misin?” dedi boşluktan gelen ses.

Yerinden hızla fırlayan Gantoris duvardaki koca taşların arasından sızan kapkara, kaygan bir silüet gördü. Aklına gelen ilk şey kılıcını açıp silüete doğru savurmaktı. Fakat hiçbir işe yaramayacağını anlayıp bundan vazgeçti.

Kahkahalarla gülen gölge adam eski bir aksanla konuşmaya başladı. “Güzel! Bana itaat etmeyi öğrendiğine sevindim. Bundan dört bin yıl önce, Eski Cumhuriyet filosu ve yüzlerce Jedi Üstadı'nın oluşturduğu birleşik güç bile beni yok edemedi. Bunu sen de bir başına yapamazsın.”

Karanlık adam ona diğer canlıların enerjisini nasıl emeceğini öğretmişti. Zihni canlıydı ama sinirleri yıpranmış ve bedeni tükenmişti. “Benden ne istiyorsun?” dedi Gantoris. “İsteddiğin, sırf bana bir şeyler öğretmek değil.”

Gölge adam bunu doğruladı. “Öfkemi istiyorum, Gantoris. Güçlenmeme yardım etmeni istiyorum. Artık fiziksel düzlemde değilim ama yeterli sayıda Sith yandaşıyla beraber huzuru yeniden bulabilirim. Hatta yeniden canlanabilirim bile.”

“Öfkeme sahip olmana izin vermeyeceğim,” diyerek yutkundu Gantoris. İçindeki bir şeyin ona güç vermesini bekliyordu. “Bir Jedi öfkesine teslim olmaz. Tutkular yoktur, huzur vardır.”

Karanlık adam soğuk bir sesle konuştu: “Bu basmakalıp sözleri tekrarlayıp durma!”

“Cehalet yoktur, bilgi vardır.” Gantoris Jedi Kanunları'nı saymaya devam etti: “Tutkular yoktur, huzur vardır.”

Karanlık adam bir daha kahkaha attı. “Huzur mu? Sana bazı gelişmelerden bahsedeyim. Eol Sha'dan kurtarılan halkını hatırlıyor musun? Cennet gibi bir dünyada güvende olduklarını öğrendiğinde ne kadar da mutlu olmuştun? Dikkatle izle.”

Başlıklı adamın siyah suretinin içinde Dantooine çayırlarının görüntüsü belirdi. Gördükleri Wedge Antilles'in getirdiği bantları izlemiş olan Gantoris'e tanıdık geldi.

Gantoris bir anda, lazer ateşlerini, yıkılan binaları, hareket eden her şeyi vurarak savanlar boyunca

ilerleyen dev makineleri gördü. Halk çılgınlık atarak kaçıyordu. Onun halkı.

Gantoris birçoğunu hatırlıyordu; kaçışmaya çalışan insanlar, o daha isimlerini söyleyemedi parlak ışıklar içinde eriyorlardı. Ağaçlar alevler içindeydi; siyah duman kümeleri fırıl fırıl dönerek yükseliyordu.

“Yalan söylüyorsun! Bu bir hile!”

“Gerçek bu denli çarpıcıyken yalan söylememe gerek yok. Bunu durduracak hiçbir şey yapamazsın. Halkının yıkımını izlemek hoşuna gitmedi mi? Bütün bunlar seni öfkelenmedi mi? Gücün öfkenin içinde saklı.”

Gantoris kıyımın ortasında dikilen, hayatı boyunca tanıdığı yaşlı Warton’u gördü. Şoka girmiş olan Warton ellerini sallayarak etrafına bakındı. Yeşil bir lazer ateşi onu öldürene dek.

“Hayır!” diye haykırdı Gantoris.

“Bırak öfkeni. Beni güçlendir.”

“Hayır!” diye bağırdı tekrar, alevler içindeki kalıntılardan ve kararmış cesetlerden gözlerini kaçırarak.

“Hepsi öldü. Her biri.” Karanlık adam alay ediyordu. “Kurtulan yok.”

Gantoris ışın kılıcını çıkarıp karanlık adamın üzerine atıldı.

Artoo’nun ısrarla çıkardığı bip sesleri Luke’u uyandırdı. Luke aniden kalkmasının yarattığı yorgunluğu ve şoku bir Jedi tekniğiyle üzerinden attı.

“Ne oldu, Artoo?”

Droid komuta merkezinde bekleyen bir mesaj hakkında bir şeyler fısıldayınca, Luke yumuşak giysisini omzuna aldığı gibi koridora fırladı. Sabahın ilk ışıklarının vurduğu taşlar henüz soğuktü. Luke turbo-asansörle tapınağın ikinci katına çıktı, komuta merkezine girdi.

“Artoo, ışıkları aç.” Luke, çeşitli malzemelerin, tozlanmış sandalyelerin, kapalı bilgisayar konsollarının, üstü molozlarla dolmuş masaların arasından geçerek ulaştığı iletişim istasyonunu çalıştırdı. İstasyonu son gelişinde Wedge kurmuştu.

Han Solo’nun görüntüsü sabırsızlıkla onu bekliyordu. Luke’un geldiğini fark edince sırıttı. “Hey, Luke! Üzgünüm saat farkını hesaba katmayı unuttum. Orada gün ağırmadı, değil mi?”

Luke parmaklarıyla kahverengi saçlarını taradı. “Jedi’ların bile uykuya ihtiyacı vardır, Han.”

Han güldü. “Eh, yeni öğrencin geldiği zaman daha da az uyuyabileceksin. Kyp Durrön’un tatilinin bittiğini haber vermek için aradım. Kessel’de geçirdiği onca zamandan sonra sefalet alışmıştır herhalde. Şartları oraya en yakın olan yer senin akademin; orada bütün gün çalışma fırsatı bulacak,

aynı zamanda da kendini geliştirecek.”

Luke eski dostuna gülümsedi. “Bize katılmasından gurur duyarım, Han. Onu bekleyeceğim. Şimdiye kadar çalıştırdığım herkesten fazla potansiyeli var.”

“Geldiğini haber vermek istedim,” dedi Han. “Yavin 4’e giden ilk gemiyi ayarlayacağım.”

Luke kaşlarını çattı. “Neden onu *Şahin*’le getirmiyorsun ki?”

Oldukça dertli gözüken Han’ın yüzü asıldı. “Çünkü artık benim değil.”

“Ne?”

Han utanmış görünüyordu, konuyu kapatmak ister gibiydi. “Bak, gitmem gerekiyor. Leia’ya selamını iletip çocukları da senin için kucaklayacağım.”

“Tamam, Han, ama...”

Han mahcup bir halde sırtarak bağlantıyı sonlandırdı.

Luke boş ekrana bakmayı sürdürdü. Önce Anakin Skywalker’ın kılığına giren karanlık bir adamın hayali, şimdi de Han’ın *Binyıl Şahini*’ni kaybettiği haberi...

Luke alt kattan gelen sesler duydu: birbirine karışan ayak sesleri ve şiddetli bağırışlar. Dorsk 81 odaya hızla daldığında, Luke kontrolsüz hareketlerde bulunan öğrencileri azarlamak üzereydi. “Üstat Skywalker! Hemen gelmelisiniz!”

Luke öğrencisinin korkusunu ve üzüntüsünü hissetti. “Neler oluyor?” diye sordu. “Sana öğrettiğim sakinleşme tekniğini uygula.”

Fakat Dorsk 81 onun koluna yapışmıştı. “Bu tarafta!” Zeytin yeşili ve sarı renkli yaratık onu kontrol odasının dışına çıkardı. Luke alarm halinin tapınağın taşları boyunca dalgalandığını hissedebiliyordu.

Kaldırım taşları döşenmiş koridorlar boyunca koşup turbo-asansörle yukarı çıktılar. Öğrencilerin odalarının olduğu kısma geldiler.

Havada acı, dumanlı bir koku vardı. Luke ilerlerken midесinin külçe gibi ağırlaştığını hissetti. Gantoris’in kapısının yanında duran Kam Solusar ve Streen hastalanmış gibiydiler. Luke bir an tereddüt ederek odaya girdi.

Küçük taş odanın içinde Gantoris’ten geriye kalanları gördü. Ceset sertleşmiş ve kararmıştı. Yerdeki izlerden adamın çırpındığı yerler anlaşılıyordu. Gantoris’in derisi siyah kabuklar bağlamıştı. Tozlaşmış kemiklerinin üzerinde küller vardı. Jedi pelerininin kumaşından buharlar yükseliyordu.

Yeni yapılmış ışın kılıcı yerdeydi. Adam sanki dövüşmüştü -ve yenilmişti.

Dengesini korumakta güçlük çeken Luke duvara yaslandı. Görüşü bulanıklaştı, ama önünde sere

serpe uzanan öğrencisinden gözlerini alamıyordu.

Bu sırada diğer öğrenciler de oraya gelmişlerdi. Luke kapının yanındaki köhne tuğlalara parmakları morarana kadar tutundu. Konuşabileceğinden emin olana kadar Jedi sakinleşme tekniğini tam üç kez uygulaması gerekti. Yıllar önce Yoda'dan duyduğu sözler ağzında ıslak kül tadı bıraktı.

“Karanlık taraftan sakının,” dedi.

Ackbar, takip edilme riskine karşı, B-kanat'ıyla tesadüfi görünen sekiz hiper-uzay atlayışı yaptı; gizli gezegen Anoth'a giden rotada ilerliyordu. Terpfen onun için "ödünç aldığı" geminin kayıtlarını bile ortadan kaldırdığını söylemişti. Teknisyeninin, güvenlik sistemine bu kadar kolay erişmesi Ackbar'ı şüphelendirmemişti.

İssiz Anoth gezegeni birkaç yıldır çocuk Jedi'ların sığınağıydı. Az bilinen bir yer oluşu onu güvenli kılıyordu. İkizler Coruscant'taki evlerine bir iki ay önce dönmüşlerdi ama Leia'nın sadık hizmetkârı Winter'ın himayesindeki küçük kardeşleri –bir yaşındaki Anakin– hâlâ oradaydı. İmparatorluk'a ait gözlerden ve Güç'e duyarlı zihnini etkileyebilecek karanlık unsurlardan uzakta tutuluyordu.

Ackbar, Anoth gezegen kümesini artık seçebiliyordu. Bu dünya ortak bir çekim alanının yörüngesinde dönen üç parçadan oluşuyordu. Zehirli bir atmosferi paylaşan en büyük iki parça birbirine neredeyse değiyordu. Ackbar, Luke ve Winter'ın gizli bir kaleye dönüştürdüğü daha uzaktaki üçüncü parça istikrarsız, hatta güvensiz sayılabilecek bir bölgede yörüngesini takip ediyordu.

Birbirine değen iki parçanın yarattığı statik elektrik üçüncü parçayı bir elektrik yağmuruna tutuyor, bu elektrik fırtınası da parçayı tüm sensörlerden saklıyordu. Tüm bu sistem oldukça dengesiz işliyordu ve göz açıp kapayana kadar kendini yok edebilirdi, ama yüz yılı aşkın bir süredir insansılar için güvenilir bir yerleşim yeri olmuştu.

Ackbar'ın B-kanat'ı mosmor gökyüzü boyunca alçalıyordu. Geminin kanatlarındaki kıvılcıklar büyük bir tehdit oluşturmuyordu. Bu, Vortex'in fırtınalarında uçmaktan farklıydı.

Sarsılan B-kanat'ın içindeki Ackbar'ın üzerinde amiral üniforması yoktu. Koca bedenini saran bir uçuş kıyafeti giymişti. "Ödünç aldığı" gemiyi daha sonra Calamari tersanelerinden birisine bırakacaktı. Oradaki pilotlardan biri de gemiyi Coruscant'a götürürdü. Gemi bir daha savaş gemisi kullanmayacak olan Ackbar'a gerekmiyordu.

Winter'a geldiğini haber veren bir sinyal gönderdi. Gelişini beklemeyen kadının sorularını görmezden geldi. İletişim panelini kapatmış, olanları nasıl anlatacağının provasını yapıyordu. Sonra da inişe odaklandı.

Sivri uçlu tepelerdeki kayalıkların yarattığı ormanları, sivri çıkıntıları ve kayalardaki uçucu maddelerin zaman içinde buharlaşıp, geriye camsı kayaları bırakmasıyla oluşmuş mağaraların delik deşik ettiği, pençeyi andıran tepeleriyle Anoth gezegeninin yüzeyi belirdi.

Winter, iç yüzeyi pürüzsüz tünellerden oluşan labirentin içinde Jedi bebekler için geçici bir ev yapmıştı. Artık tek çocuğa bakıyordu ve bir sene sonra, Anakin iki yaşına geldiğinde Coruscant'a, Yeni Cumhuriyet hükümetindeki görevinin başına dönebilecekti.

Küçük beyaz güneşin ışıkları yetersizdi; gezegenlerin sürtünmesiyle çıkan elektriğin alevlerinin aydınlattığı mor ışıklar saçardı. Gezegeni Ackbar ve Luke Skywalker bulmuş, çocukları saklamak için en uygun yerin orası olduğuna karar vermişlerdi. Ackbar Calamari'ye dönmeden önce gezegene

son bir ziyarette bulunuyordu.

Ackbar, Anakin'i sever, kendini ona yakın hissedirdi. Fakat şimdi ona veda etmeye gidiyordu.

Arasından uçtuğu sivri tepeler ve kaya çıkıntıları ona Vortex'teki Rüzgârlar Katedrali'nin kulelerini hatırlattı. Ona acı veren görüntüleri hemen hafızasından silmeye çalıştı.

Mağaraların girişine doğrulttuğu gemiyi sivri tepelerin arasından kendinden emin bir şekilde uçuruyordu. İniş jetlerini ve anti-yerçekimi motorlarını dikkatlice kullanarak gemiyi geniş mağaranın yüzeyine yumuşakça indirdi.

Motorları kapatıp dışarı çıkmaya hazırlanırken metal bir kapı açıldı ve sabit bakışlı bir kadın belirdi. Leia'nın hiç değişmeyen hizmetkârı, giysisi ve beyaz saçlarıyla hemen göze çarpıyordu. Kadının kendine has bir görüntüsü vardı.

Ackbar gemisinden dışarı çıktı; göz göze gelmemeye çalışıyordu. Kafasını bir an çevirdiğinde, kadının ayaklarının dibinde neşeli sesler çıkaran bir yaşındaki bebeği gördü. Bebeği bir daha göremeyeceğini düşününce tüyleri ürperdi.

Winter donuk ve anlamlı sesiyle konuştu. Ackbar kadını ilk kez üzgün görüyordu. "Amiral Ackbar, lütfen neler olduğunu anlatın."

Ackbar kadına dönüp, rütbe işaretleri olmayan uçuş giysisini gösterdi. "Artık bir amiral değilim," dedi, "ve bu uzun bir hikâye."

Ackbar'ın yediği sulandırılmış yemekler, Winter her nasıl başarıyorsa, lezzetliydi. Kadın, Vortex'teki trajedinin ayrıntılarını ve Ackbar'ın nasıl istifâ ettiğini eleştirel bir tavır takınmadan dinliyordu.

Bebek Anakin, Ackbar'ın kucagındaydı. Mırıldanıyor, merak içinde Ackbar'ın ıslak derisine ve camsı gözlerine dokunmaya çalışıyordu. Küçük parmaklardan kaçmaya çalışan yuvarlak gözler oradan oraya döndükçe Anakin kıkırdıyordu.

"Bir akşam kalıp dinlenmek ister misin?" dedi Winter. Tam da "amiral" demek üzereyken lafını son anda bitirmişti.

"Hayır," dedi Ackbar perdeli elleriyle bebeği kendisine çevirerek. "Yapamam. Buraya geldiğimden kimse kuşkulanamamalı. Uzun süre kalırsam direk olarak Calamari'ye gitmediğimi anlarlar."

Bir an tereddüt eden Winter, duygularını her zamankinden çok belli eden bir ses tonuyla konuştu: "Ackbar, sana ne kadar saygı duyduğumu bilirsin. Kendi dünyana dönmek yerine burada kalman beni onurlandırır."

Ackbar kadına bakınca içine güçlü bir duygunun yayıldığını hissetti. Basit bir teklif, onu boğan suçluluk ve utanç duygusundan uzaklaşmasını sağlamıştı.

Winter daha bir cevap alamadan devam etti. “Burada tamamen yalnızım ve sen bana yardımcı olabilirsin. Bebek gitgide kendini daha yalnız hissediyor, ben de öyle...”

Winter’ın bakışlarından kaçan Ackbar sonunda konuşabildi. Fikrini değiştirmeden cevabını vermek istiyordu. “Teklifin beni onurlandırdı Winter ama buna değmem. En azından şu anda. Calamari’ye gidip huzurumu bulmalıyım. Eğer...” Sözleri boğazında düğümlenen Ackbar titrediğini fark etti. “Eğer huzurumu bulursam, belki geri dönerim.”

“Ben –biz bekliyor olacağız, eğer fikrini değiştirirsen,” dedi ve gemiye kadar ona eşlik etti.

B-kanat’a tırmanan Ackbar kadının ona baktığını biliyordu. Gemi anti-yerçekimi jet motorları üzerinde yükseldi. Geminin ışıklarını açarak kadına son kez veda etti.

Winter da ona el sallıyordu. Bir eliyle de bebeğin küçük kolunu tutarak, onun da elini salladı.

Ackbar’ın gemisi onları geride bırakarak uzaya doğru yöneldi.

Bu sırada, Coruscant’da, Terpfen kendi odasında hasta yatıyor, bütün gücüyle dayanmaya çalışıyordu. Fakat organik devreleri beyninden kalanlara eninde sonunda baskın çıkacaktı.

Zorlukla ilerleyerek eski İmparatorluk Sarayı’nın alt katlarındaki veri iletişim şebekesine indi. Coruscant’daki elçiliklere ve roket alanlarına önemli mesajlar taşıyan diplomatik droidlerin ve ünitelerin arkalarında izler bırakarak dolandığı kalabalık salonda kimsenin dikkatini çekmemişti.

Ackbar’ın gemisine gizlediği iz sürücüden elde ettiği bilgilerin olduğu gizli mesajı tabut büyüklüğündeki hiper-uzay haber tüpünün içine koydu ve tüm teçhizatı zırhladı. Amiral Ackbar’ın, mesajı tüm kontrol ve gümrük noktalarından atlatacak olan diplomatik giriş şifresini girmeden önce etrafı kontrol etti. Ackbar’ın şifresini iptal etmek henüz kimsenin aklına gelmemişti.

Merkezin dibindeki kapılar açıldı ve fırlatma alanının üstünde gümüş bir mesaj kabı belirdi. Terpfen ani bir refleksle, elinin sivri uçlarıyla kazıyarak kutuyu kaygan kenarlarından yakalamaya çalıştı ama fırlayan kap Coruscant göklerine yükseldikçe hız kazanarak oradan uzaklaştı.

Terpfen mesajın izlenmesini engellemek için beş farklı rota programlamıştı. Mesaj kabı Carida’daki İmparatorluk Askeri Akademisi’ne gecikmeden ulaşacaktı. Mesaj sadece Büyükelçi Furgan’ın okuyabileceği şekilde hazırlanmıştı; son bebek Jedi’ın saklandığı gezegeni açığa vuruyordu.

“İyi olacaksın, evlat,” dedi Han, yüzündeki muzip gülümseyişi korumaya çalışarak.

Han ve Leia'nın odasının kapısının önünde duran Kyp başını salladı. Han genç adamın dudaklarının belli belirsiz titrediğini fark etti. “Elimden geleni yapacağım, Han. Bunu biliyorsun.”

Söyleyecek söz bulamayan Han, gözüne batan yaşlara usulca lanet ederek birdenbire Kyp'e sarıldı. “En mükemmel Jedi sen olacaksın. Luke'a bile kafa tutacaksın.”

“Bundan pek emin değilim,” dedi Kyp. Han'dan ayrılıp başını başka yöne çevirdi. Fakat Han delikanlının gözündeki yaşları fark etmişti.

“Bekle,” dedi Han, “Gitmeden önce sana vereceğim bir şey var.” İçeri gitti ve döndüğünde elinde bir paket vardı. Kyp kararsız bir gülümsemeye paketi aldı ve açmaya başladı.

Han genç adamın yüzündeki ifadeyi izliyordu. Kyp paketi açtı ve bilinçaltı yansıtıcı ipliklerin parıltısının adeta yıldızlı bir geceden dokunduğu izlenimi verdiği siyah, dökümlü pelerini aldı.

“Bunu bana Lando vermişti –*Şahin*'i kazanmaktan duyduğu suçlulukla, sanırım- ama ben böyle şeyler giymem. Onu senin almanı istiyorum. O pis madenlerde geçirdiğin onca zamandan sonra güzel bir şeyi hak ediyorsun.”

Kyp kahkaha attı. “Jedi akademisindeki tüm o resmî ortamlar için süslenebileceğimi mi söylüyorsun?” İfadesi ciddileşti. “Teşekkürler, Han... Herşey için. Fakat artık gitmeliyim. General Antilles, Yavin'e götürülen Güneş Ezici'ye eşlik edecek; ben de onunla gidiyorum. Beni Luke'un akademisine bırakacak.”

“Bol şans,” dedi Han.

“*Şahin*'i kaybettiğin için üzgünüm,” dedi Kyp.

“Kafana takma,” dedi Han. “Eski püskü bir şeydi zaten.”

“Orası öyle,” dedi Kyp gülümseyerek ama bunu kastetmediğini ikisi de biliyordu.

“Seninle hangara kadar gelmemi ister misin?” diye sordu Han. Bunu yapmak istediğinden emin olmadığını fark etti.

“Gerek yok,” dedi Kyp kapıya arkasını dönerek. “Uzun vedalardan nefret ediyorum. Görüşürüz.”

“Mutlaka, evlat,” dedi Han. Koridorun sonundaki turbo asansöre doğru yapmacık bir canlılıkla uzaklaşan genç adamın arkasından uzun uzun baktı.

Odasına dönmeyi düşünen Han, bunun yerine bir şeyler içmeye karar verdi. Leia Mon Mothma'nın gece yarısı toplantılarından birindeydi. Çocuklar da çoktan uyuduğuna göre, çocuklarla ilgilenmesi konusunda Threepio'yu uyarıp dışarı çıkabilirdi.

Şahin için Lando'yla sabacc oynadıkları salona sonunda geri döndü.

Pencereden, yeniden inşa edilen İmparatorluk Şehri'nin ufuk çizgisi görünüyordu. Metal ve şeffağçelik sütunlar görkemli yüksekliklere ulaşyordu. Uyarı işaretleri ve yayın kuleleri rengârenk sıralanmışlardı. Uzun binaların arası uçan araçlarla doluydu.

Başka bir masadaki çekiçkafalı Ithoria büyükelçisi, yanındaki küçük bir müzik sentezleyiciyle yalnız başına oturuyordu. Atonal sesler eşliğinde mırıldanıyor, taze eğreltiotuna benzeyen bir yemeğın küçük yapraklarından atıştırıyordu. Durmaksızın konuşan boksör suratlı bir Ughnaught, giyim kuşamı düzgün bir Ranat'la elektronik barbut oynuyordu. Barmen droid bir masadan öbürüne koşuşturuyor, müşterilere yetişmeye çalışıyordu.

Han düşüncelere dalmıştı. Jabba the Hutt için çalışan bir kaçakçı ve sonra da İsyancı Müttefikler'in generali olarak geçirdiği yıllardan sonra hayatının ne kadar da değiştiğini düşünüyordu.

Hâlâ önemli işler yapıyordu ama artık bunların hiçbiri Han'a *gerçek* gelmiyordu. Kyp Durrön'layken iyi vakit geçirmişti. Delikanlı ona kendi gençliğini hatırlatıyordu ve şimdi bir Jedi olmak için çıkıp gitmişti.

“Çocuğuş özleyeceksin, değil mi?” dedi boğuk bir ses. Lando Calrissian yüzündeki büyük bir gülümsemeyle yanında dikiliyordu.

“Burada ne arıyorsun?” dedi Han huysuzca.

“Sana bir içki ısmarlayayım, eski dostum,” dedi Lando. Han'a uzattığı, tepesinde tropik bir çiçek bulunan süslü içecek, sabacc oynadıkları gün Han'ın ona getirdiğinin aynısıydı.

Han kaşlarını çatarak kadehi aldı. “Sağol.” Bir yudum aldı, suratını ekşitti ve yutkundu. Lando bir sandalye çekti.

“Sana oturabileceğini söylemedim,” dedi Han.

“Bak, Han” dedi Lando sert bir edayla, “benden *Şahin*'i kazandığın zaman surat asıp sana küsmüş müydüm?”

Han omuzlarını silkerek başını kaldırdı. “Bilmiyorum. O zamanlar hep uzaklardaydım.” Durakladı ve hemen ekledi: “Ve seni tekrar gördüğümde bizi ele vermiştin.”

“Hey, bu benim hatam değildi, ayrıca bunu fazlasıyla telafi ettim,” dedi Lando. “Dinle, bir teklifim var. Neden ilk fırsatta Kessel'den geriye kalanları görmeye gitmiyoruz, sen ve ben, *Şahin*'le? Belki de orada eski gemimi buluruz. *Lady Luck*'ı bulursak *Şahin*'i sana geri veririm.” İri elini uzattı. “Var mısın?”

Han, bunun iyi bir öneri olduğunu gönülsüzce itiraf etti. “Tamam dostum,” dedi ve Lando'nun elini sıktı.

“Solo,” dedi tiz bir kadın sesi. “Seni burada bulabileceğimi söylediler.”

“Biraz olsun nefes alamayacak mıyım?” dedi arkasını dönerek ve salonun girişinde duran şık ve alımlı bir kadın gördü. Omuzlarına kadar inen kızıl kahverengi saçları vardı. Yüz hatları düzgündü: sanki uzun süre somurtmuş ve gülmeyi yeni öğrenmiş küçük bir çene ve ağız. Mara Jade’in soğuk bakışları Han onu görmeyeli samimileşmişti.

Lando ayağa kalktı. Pelerinini geriye atarak elini uzattı. “Mer-*haba!* Lütfen bize katılın, Bayan Jade. Size içecek bir şey getireyim mi? Daha önce tanışmıştık ama hatırlamıyor olabilirsiniz. Ben...”

“Kapa çeneni, Calrissian. Solo’yla konuşmalıyım.”

Kahkaha atan Lando yine de içki almaya gitti.

Mara’nın uçuş ceketinin omuzlarında ve yakasında siyah lekeler vardı. Sanki giysiden askerî nişanlar sökülmüştü. Mara Jade eskiden İmparator’un sağ koluydu ve Palpatine’in özel hizmetkârıydı. Palpatine ölünce kadının hayatı harap olmuştu; bundan Luke’u sorumlu tutmuş ve yakın bir zaman kadar ona kin gütmüştü.

Ünlü kaçakçı Talon Karrde’nin emekliye ayrılmasından sonra daha büyük oynamaya istekli görünüyordu. Yüce Amiral Thrawn’a karşı küçük bir kaçakçılar koalisyonu kurmuş ve azıllı suçlulardan bazıları –Kessel’deki Moruth Doole gibi– Yeni Cumhuriyet’le ve kaçakçılar birliğiyle ilgileri olmadığını söylese de, birliği korumayı becermişti.

“Seni Coruscant’a getiren nedir, Mara?” dedi Han. Lando şu meyveli içeceklerden bir tane de kadına getirdi. Diğer elinde de kendine aldığı duruyordu. Kadın kadehi görmezden gelerek Han’la konuşmaya devam etti.

“Bir mesaj getirdim. Onu uygun kişilere ulaştırabilirsin. İmparatorluk’taki dostun Amiral Daala bir süredir etrafa antenlerini saçıyor, kaçakçıları ajan ve sabotajcı olarak çalıştırma peşinde. Bazıları teklifi kabul etti ama Kessel birliklerine yaptıklarından sonra ona güveneceklerini sanmıyorum. Moruth Doole, birliğimize katılmamasına rağmen, bir kaçakçıydı ve kaçakçılar birbirine destek olur; özellikle İmparatorluk’a karşı.”

“Evet,” dedi Han, “erzak gemilerinden birine saldırıp Dantooine’e varmadan onu imha ettiğini öğrendik.”

Mara ona baktı. Bakışları yine sertleşmişti. “Dantooine’deki koloniye olanları duymadın mı? Daala oradaydı.”

“Ne?” dedi Han ve Lando da şaşkınlıkla aynını tekrarladı.

“Yeni Cumhuriyet mühendislerinden oluşan küçük bir grup orada bir iletişim üssü kuruyor,” dedi Han, “ama iki üç haftadır onlardan haber alamıyorduk.”

“Buna ihtiyaç kalmadı,” dedi Mara. “Dantooine yerle bir oldu. Kolonidekilerin ve mühendislerin hepsi öleli iki gün oluyor. Daala üç Yıldız Destroyeri’yle saldırıp, her nerede gizleniyorsa oraya döndü.”

“Ve sen de buraya bu bilgileri vermeye geldin?” dedi Han, şoktan kurtulmaya çalışarak.

Mara, görünüşe göre Lando'nun hoşuna giden, iç bayıltıcı karışımı uzun uzun yudumladı. Omuzlarını silkti. “Yeni Cumhuriyet’le bir anlaşma yaptım ve anlaşmalarıma uyarım.”

Daala'nın yaptıklarının yarattığı öfke Han'ın içinde büyürken Lando konuyu değiştirdi.

“Peki şu an nerede kalıyorsun, Bayan Jade?” dedi. Masaya uzanmıştı ve kahverengi gözleriyle kadını eritmeye çalışıyor gibiydi.

“Bir süre burada kalabilirsin,” dedi Lando. “Sana şehri dolaştırmaktan mutluluk duyarım. Büyük Kulelerin tepesinde manzara güzeldir.” Mara öneriyi cevaplarken harcayacağı enerjiyi hesaplıymuş gibi bakıyordu.

“Hemen gideceğim,” dedi. “Skywalker’ın çalışma merkezinde biraz zaman geçireceğim. Sırf kendimi koruma egzersizleri yapıyor olsam da, Jedi çalışmaları bayağı yararlı oluyor.”

Bu sözler Han'ı şaşırtmıştı. “Luke’la mi çalışacaksın? Ondan hâlâ nefret ettiğini sanıyordum! Kaç kere onu öldürmeye kalkıştın.”

Mara'nın durgunlaşan bakışları her an parlayabilecek gibiydi; sonra yumuşayarak gülümsedi. “Biz... anlaşmazlıklarımızı çözdük. Bir nevi ateşkes yaptık diyelim.” Başını eğip içkisine baktı fakat ona dokunmadı. “En azından şimdilik,” diye ekledi, ve yine gülümsedi. Gitmek üzere ayağa kalktı. “Zaman ayırdığın için sağol, Solo.” Lando’yu tamamen görmezden geldi ve salondan çıkıp gitti. Lando, Mara'nın yürüyüşünü izledi. Bol pantolonunun pürüzsüz ve parlak kumaşını ve dar uçuş giysisini çok beğenmişti. “Kesinlikle güzelleşmiş.”

“Evet, emekliye ayrılan kiralık katillere böyle olduğunu duymuştum,” diye cevapladı Han.

Lando onu duymamış gibiydi. “Jabba the Hutt’ın sarayında onu nasıl fark etmemişim? O oradaydı, ben de oradaydım, ama onu gözden kaçırmışım.”

“Ben de oradaydım,” dedi Han, “ve onu görmedim. Tabii o sıralar karbon dondurucunun içindeydim.”

“Sanırım benden hoşlanıyor,” dedi Lando. “Belki Yavin 4’ün bir sonraki erzak teslimatını yapmaya gönüllü olabilirim. Sırf onu görmek için.”

Han başını olumsuz anlamda salladı. “Lando, ortadan kaybolmanı istedi. Varlığını bile umursamadı.”

Lando omuzlarını silkti. “Cazibemin etkisini göstermesi bazen zaman alıyor.” Kadınları bitiren gülümseyişlerinden birini takındı. “Fakat göstermeye başlayınca...”

“Vay canına,” dedi Han. İçkisini unutup hayallere dalan Lando’yu yalnız bıraktı.

Sonraki gece Leia, kocası ve çocuklarıyla huzurlu bir akşam yemeğine henüz oturmuştu ki, Mon Mothma'nın çağrı belgesi geldi.

Her zamanki gibi tüm günü hükümet işleleriyle geçmişti. Vortex'teki faciadan sonra dinlenmeye fırsat bulamıyordu. Mon Mothma sorumluluklarından daha fazla çekiliyor, önemsiz toplantılardan affını isteyip Leia'yı vekili olarak yolluyordu.

Alderaan'ın huzurlu dünyasında Senatör Bail Organa'nın kızı olarak büyüyen Leia çocukluğundan beri politikayla iç içeydi. Hiç bitmeyen isteklere, saat başı yapılan bildirimlere, acil durumlara, fısıldanarak yapılan görüşmelere ve zoraki gülümseyişlere alıştı. Senatör Organa'nın yolundan gitmeyi seçtiğinde nasıl bir hayata girdiğinin farkındaydı.

Han ve ikizlerle beraber geçirdiği zaman onun için çok değerliydi. Han'ın Anoth gezegenine son iki ayda iki defa gitmesine rağmen Leia, bebek Anakin'i görmeyeli sanki asırlar olmuştu.

O gece Leia eve geç gelmişti. Kızgındı ve sinirleri bozdu ama Han, Jacen ve Jaina onu bekliyorlardı. Yeni gurme yazılımını test eden Threepio'nun yemek-sentezleyicide hazırladığı güvenilmez yiyeceklerden oluşan bir sofrayı kurmuşlardı.

Aydınlatma çubuklarının pembe ve şeftali rengi ışıklar saçtığı yemek odasında oturuyorlardı. Han'ın en sevdiği Alderaan bestecilerinden birini dinliyor, son İmparator'un kendi stoğundan alınmış kaliteli İmparatorluk porselenlerindeki yemeklerini yiyorlardı.

İki buçuk yaşındaki ikizlerin gümüş takımları masaya vurup sürekli ilgi istediği yemek için pek romantik denilemezdi ama Leia bunu umursamıyordu. Han uzun zaman sonra ailece yemek yemeleri için elinden geleni yapmıştı.

Yemekler gelince Leia gülümsedi. Threepio fena görünmeyen doldurulmuş bir grazer, şişlenmiş, baharatlı yumru kökleri ve güzel kokulu, soğuk çilek taneleri hazırlamıştı. "Beğeneceğinizi düşünüyorum, Leia Hanım," dedi droid nazikçe eğilerek ve Jacen ve Jaina'nın önüne küçük tabaklar koydu.

"İğrenç," dedi Jacen.

Jaina abisinin onayı alıp konuştu: "Bunu beğenmedim."

Threepio gücenmiş bir halde doğruldu. "Çocuklar, daha yemeğin tadına bile bakmadınız. Israr ediyorum, bir kaşık alın."

Han ve Leia birbirlerine bakıp gülümsediler. İki çocuğun da gözleri parlıyordu ve kalın kahverengi saçlarının altındaki yüz hatları –anne babalarının gibi- belirgindi. İkizler epeyce erken gelişmişti. Kısa ama tam cümleler kurabiliyor, şimdiden kavradıkları ve hakkında konuştukları bazı fikirlerle ebeveynlerini şaşırtıyorlardı.

İkizler arasında sanki ruhani bir bağ vardı. Bazen yarım cümleler kurarak, bazen de hiç konuşmadan birbirleriyle anlaşabiliyorlardı. Bu durum Leia'yı şaşırtmıyordu. Luke'un daha önce söylediği gibi; Güç, ailesinde çok kuvvetliydi.

Han'a göre çocukların gücü onların tahmin ettiğinden de fazlaydı. İyice kilitletiğinden emin olduğu dolap kapaklarının açıldığına, yüksek raflarda duran değersiz bibloların ayak altında durduğuna şahit olmuştu. Bir keresinde, çocukların erişemeyeceği yerlerde duran yemek-sentezleyiciler, her yemek tarifine, hatta çorbaya bile çift porsiyon tatlandırıcı eklemeye programlanmıştı.

Gizemli olaylarla afallayan, anlaşılması güç birtakım bilgileri araştırmaya başlayan Threepio, olayın eski bir inanış olan *hortlaklarla* açıklanabileceğinde ısrarcıydı ama Leia bütün bunların çocuklarla bir ilgisi olduğunu düşünüyordu.

Leia, ince dilimlenmiş, bitkilerle tatlandırılmış grzaer'ından bir ısırık aldı. Burnuna nefis kokular geldi. Et tazeydi ve ithal grazer filetosunun genellikle ağızda bıraktığı kötü tadı engellemek için güzelce çeşnilendirilmişti. Threepio'yu tam övmek üzereydi ki, protokol droidini şımartmamak için bundan vazgeçti.

“Bak, Jaina ne yapıyor!” dedi Jacen.

Leia, ince şişi sivri ucu üzerinde tutmuş, Güç'ü kullanarak topaç gibi döndüren küçük kızı şaşkınlıkla izliyordu.

“Jaina Hanım, lütfen yemeğinizle oynamayı bırakın,” dedi Threepio.

Leia ve Han şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Luke'un Jedi akademisini kurması Leia'yı sevindiriyordu. Böylece çocuklar doğuştan gelen yeteneklerini anlamayı öğrenebileceklerdi.

Çalan kapı zili odada boru sesi gibi bir gürültü çıkardı. Jaina irkildi, özenle dengede tuttuğu şişi düşürünce ağlamaya başladı.

Han iç çekti ve Leia kaşlarını çatarak ayağa kalktı. “Rahatsız edilmeden yemek yediğimizi hatırlamıyorum.”

İnleyerek açılan plasçelik kapının arkasında ansızın ışıklar saçan bir mesaj droidi belirdi.

“Bakan Leia Organa Solo, Devlet Başkanı Mon Mothma önemli bir görüşme yapmak üzere sizi odasına çağırıyor. Lütfen beni takip edin.”

Bu sırada Han, kaşlarını çatmış öylece boşluğa bakıyordu. Jaina ağlamaya devam ediyordu ve şimdi Jacen de gürültüler çıkarmaya başlamıştı. Çocukları sakinleştirmeye çalışan Threepio'nun çabaları da boşunaydı.

Leia yalvaran gözlerle Han'a bakıyordu. Han basit bir el hareketi yaptı. “Git, Mon Mothma'nın sana ihtiyacı var.”

Adamın saklamaya çalıştığı acıyı hisseden Leia alt dudağını ısırıldı. “Kısa keseceğim,” dedi.

“Olabilirdiğince erken dönmeye çalışacağım.”

Han başıyla onayladı ve ona inanmadığını gösterircesine yemeğine döndü. İyi ışıklandırılmış koridor boyunca droidi takip ederlerken, Leia midesinin düğümlendiğini hissetti. İçindeki kızgınlığın yavaş yavaş arttığını hissediyordu ve kararlı adımlarla yürümeyi sürdürdü.

Birçok ödün vermişti. Mon Mothma'nın gitmesini istediği her yere gitmişti. Fakat onun da bir hayatı vardı ve ailesiyle daha fazla vakit geçirmesi gerekiyordu. Kariyeri onun için önemliydi –hatta can alıcı önemi vardı– ve kendini hem mesleğine hem ailesine adanmıştı. Fakat bazı öncelikler ve temel kurallar belirlemenin zamanı gelmişti.

Onu İmparatorluk Sarayı'nın gözden uzak yerlerine götüren droidin peşinden turbo-asansöre giren Leia, Mon Mothma'nın kendisini çağırmasından aslında memnundu. Devlet Başkanı'na söyleyecek bazı şeyleri vardı, ayrıca ikisinin bir uzlaşmaya varması gerekiyordu.

Fakat droid kapının açılmasını sağlayan özel şifreyi girince, Leia'nın göğsüne bir soğukluk yayıldı. Mon Mothma'nın dairesi oldukça karanlıktı. Sadece dinlendirmek, huzur vermek, iyileştirmek üzere tasarlanmış yeşil lambalar yanıyordu. Acayip ilaçların keskin kokusu etrafa yayılmıştı.

Leia, güzel kokularıyla ilaçların nahos kokusunu bastırması için odalara konulmuş nova zambaklarını ve nebula orkidelerini fark etti.

“Mon Mothma?” dedi. Kapalı yerde sesi az çıkıyordu.

Seslerin geldiği sağ tarafta, yuvarlak kafalı sağlık droidi Too-Onebee'yi gördü. Teşhis araç gereçleriyle çevrili geniş yatağında yatan Mon Mothma perişan bir haldeydi. Daha küçük bir başka droid çıktıkları takip ediyordu. Makinelerin uğultusundan başka ses yoktu.

Leia –ayrıntının önemsizliğinden dolayı kendini biraz da aptal gibi hissederek– insan içine çıktığında daha düzgün görünmek için kullandığı makyaj takımları ve sentetik renklendiricilerle dolu olan makyaj masasını fark etti.

“Ah, Leia,” dedi Mon Mothma. Sesi çok cılızdı, kuru yaprakların hışırtısı gibi çıkıyordu. “Geldiğin için sağol. Sırrımı daha fazla saklayamayacağım. Sana her şeyi anlatmalıyım.”

Leia yutkundu. Tüm kızgınlığı, kırmızı bir güneşin altındaki pus gibi dağılıp gitmişti. Mon Mothma'nın yanındaki küçük, yumuşak sandalyeye oturup onu dinlemeye başladı.

Han'ın, Leia gelmeden önce ikizleri uyutacak vakti olmamıştı. Yemeğin geri kalanında kızgın ve endişeliydi. Leia'nın gidişi bütün neşesini kaçırmıştı. İkizlerle oynayarak kendini teselli etmeye çalışmıştı.

Leia kapıdan içeri sessizce girdiğinde, Threepio çocuklara banyo yaptırıyordu. Han salonda oturmuş, Leia'ya hediye ettiği “Alderaan Hatıraları” resimlerine bakıyordu. Küçük bir altlığın üzerinde gülünç bir Corelliaa fastfood heykeli duruyordu. Aşırı süslü bulsa da Corelliaa heykelciliğinin önemli bir örneği olduğunu düşündüğü heykeli Leia, Corelliaa'da doğmuş olan Han'a hediye etmişti.

Leia içeri girer girmez, Han oturup başını ellerinin arasına koydu. Kadın ona arkasını dönüp hiçbir şey söylemeden kapıyı kilitledi. Tükenmiş bir haldeydi. Yavaş yavaş ve dikkatlice hareket ediyordu; ani bir hareket yapsa her şey kırılabaktı sanki.

Han, “Bu kadar erken gelmezsin sanıyordum. Mon Mothma yakandan düştü mü?” dedi.

Leia yüzünü ona dönünce Han, kadının gözlerinde birikmiş yaşları fark etti. Kadının gözlerinin etrafı şişmişti; ağzı da kapalıydı.

“Neler oluyor?” dedi Han. “Bu sefer ne yapmanı istiyor?” Eğer yine ağır bir şeyse bu sefer gidip onu azarlayacağım. Yapman gereken...”

“O ölüyor,” dedi Leia.

Han birdenbire durdu, tüm söylediklerinin sabun köpüğü gibi uçtuğunu hissetti. Zihni düşüncelerle doldu. O bir şey sormadan Leia olanları anlatmaya başladı.

“Onu mahveden bir hastalığa yakalanmış. Sağlık droidleri durumu çözemiyor. Daha önce rastlamadıkları türden bir şeymiş ve onu hızla tüketiyormuş. Onu içten yaralayan genetik bir soruna benziyormuş.

“Dört günlüğüne Bulut Şehri’ndeki gizli bir konferansa gitmişti, hatırlıyor musun? Hiçbir yere gitmemiş. Ortada konferans falan yokmuş. Son bir umutla, bir bacta tankında iyileşmeye çalışıyormuş ama bu bile işe yaramamış. Vücudu iflas ediyormuş. Hastalık bu hızla ilerlediği takdirde bir ay içinde ölebilirmiş...”

Han yutkundu. Yeni Cumhuriyet’i kuran, İsyancı Müttefikler’in siyasi lideri olan güçlü kadını düşünüyordu. “Demek bu yüzden sorumluluklarının çoğunu vekillere devrediyordu,” dedi Han. “Bu yüzden sürekli koşuşturup duruyordun.”

“Evet, ortalarda olmaya çalışıyor ama onu görmelisin, Han! Ayakta bile zor duruyor. Bu şekilde devam edemez.”

“Yani...” diye söze başladı Han, ne diyeceğini bilemeden. “Bu ne anlama geliyor? Yapman gereken şey nedir?”

Leia dudaklarını ısırırdı, güç toplamaya çalışıyor gibiydi. Bir adım atarak ona sarıldı. Han onu göğsüne bastırdı.

“Mon Mothma zayıflıyor,” dedi, “ve Amiral Ackbar da sürgünde. Kurulun ılımlı üyeleri dışarıda kaldı. Yeni Cumhuriyet’in saldırgan bir hükümete dönüşmesine izin veremem. Zaten yeterince acı çektik. Zaman bağlarımızı güçlendirmenin, siyasi ittifaklar kurarak Yeni Cumhuriyet’i sağlamlaştırma zamanı; İmparatorluk’tan kalan kaleleri havaya uçurmanın değil.”

“Bırak da bunu yapmak isteyenleri tahmin edeyim,” dedi Han, İsyancılar’ın en önemli zaferlerinden büyük zevk alan eski generalleri düşünerek.

“Ackbar’ı geri getirmeliyim,” dedi, Han’ın gözlerine bakarak. Kadının yüzü solgundu ve Han’a her zamankinden güzel görünüyordu. Bulut Şehri’nde yakalanıp Darth Vader tarafından karbon dondurucuya gönderilmesinden önce Leia’nın ona nasıl baktığı aklına geldi. Dondurucuda geçirdiği aylar boyunca onun “Seni seviyorum” deyişi kulaklarında yankılanmıştı.

Hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak, “O halde, Calamari’ye mi gideceksin?”

Kadın hâlâ Han’ın göğsünde tuttuğu başıyla onayladı. “Gitmek zorundayım, Han. Böyle bir zamanda saklanmasına izin veremeyiz. Kendini suçlamayı bırakması gerek. Burada bizimle olmalı.”

Threepio yanlarına gelip konuşmalarını böldü. “Oh,” dedi, afallayarak. “Selam, Leia Hanım! Eve hoşgeldiniz.” Parlak bedeninden akan sular oluk oluk yerlere damlıyordu. Elindeki beyaz, yumuşak havlular katlıydı. Arkada, iki çıplak çocuk kıkırdayarak yatak odalarına koştular.

“İkizler hikâyelerini dinlemeye hazırlar,” dedi Threepio. “Benim seçmemi ister misiniz, bayım?”

Han başını salladı. “Hayır, sen seçince ağlamaya başlıyorlar.” Leia’ya döndü: “Haydi, sen de dinleyebilirsin. Hikâyelerini ben anlatacağım.”

Han sıcak yorganlarının altında kıvrılıp yatan ikizlerin yataklarının arasına oturdu. Leia da başka bir sandalyedeydi, çocuklarına özlemle bakıyordu.

“Bu gece hangi hikâyeyi istersiniz, çocuklar?” dedi Han. Önünde kelimeler ve hareketli resimler gösteren bir platform vardı.

“Ben seçeceğim,” dedi Jaina.

“Ben seçmek istiyorum,” dedi Jacen.

“Geçen sefer sen seçtin, Jaina. Sıra kardeşinde.”

“*Kayıp Küçük Bantha Yavrusu,*” dedi Jaina.

“Benim seçimim!” diye ısrar etti Jacen. “*Kayıp Küçük Bantha Yavrusu.*”

Han gülümsedi. “Ne sürpriz,” diye mırıldandı. İkizler seçimlerini yapmadan önce Han hikâyeyi seçmişti bile; Leia bunu görmüştü.

Han okumaya başladı: “Kum fırtınası onu evinden uzaklara savurunca, kayıp bantha yalnız başına dolanmaya başladı.

Yürüyordu, öğlene kadar çöl sıcağında yürüdü durdu, bir kum tepesinin üzerinde duran Jawa böceklerine rastlayana dek.

‘Kayboldum,’ dedi bantha yavrusu, ‘Lütfen sürümü bulmama yardım edin’ ama küçük Jawalar onu reddettiler.”

İkizler Han'ın sözlerine eşlik eden görüntüleri görmek üzere uzandılar. Hikâyeyi onlarca defa dinlemiş olmalarına rağmen, Jawaların yardım etmeyişi onları hayal kırıklığına uğratmıştı.

“O da yine yürüdü ve parlak bir droid görünce durdu. Uzun zamandır yürüdüğünden onu gördüğüne çok sevindi.

“Kayboldum, dedi Bantha yavrusu, “Lütfen sürümü bulmama yardım edin.” “Sana yardım etmeye programlı değilim ki” dedi droid, “Gülünç olma.”

Droid dümdüz, sağına soluna bakmadan yürümeye devam etti; bantha yavrusu gözden kayboluncaya kadar onun arkasından baktı.”

Leia hikâyenin terli bir çiftçi ve bir ejderhayla devam edişini dinledi. İkizler gözlerini açmış heyecanla bekliyorlardı.

“ ‘Seni yiyeceğim’ diye mırıldadı ejderha, sonra da aniden saldırdı! Bantha yavrusu da arkasına bakmadan koşmaya başladı.”

Jacen ve Jaina, böceğin sonunda Kum Halkı'nı ve onlar sayesinde ailesini ve sürüsünü bulmasına çok sevindiler. Leia kafasını sallıyor, büyülenmiş olan çocukların halini şaşkınlıkla izliyordu.

Han hikâyeyi bitirip yassı plakayı kapatınca, o ve Leia ikizlere iyi geceler öpücüğü verdiler ve üstlerini örtüp odadan çıktılar.

“Keşke hikâyeyi ses efektlerimle süslememe izin verseydiniz,” dedi Threepio, yanlarında yürüyerek. “Böylece çok daha gerçekçi ve eğlenceli olurdu.”

“Hayır,” dedi Han, “onlara kâbuslar gördüreceksin.”

“Hiç de değil!” dedi Threepio gücenmiş halde, sonra da mutfağa yöneldi.

Leia gülümsedi ve Han'ın elini tuttu, ona sarıldı. Yanağına bir öpücük kondurdu. “Sen iyi bir babasın, Han.”

Han kızardı ama o da aynı fikirdeydi.

Küçük, ama ölümcül Güneş Ezici, dev gaz gezegeni Yavin'in yörüngesine girdi; zırlı Yeni Cumhuriyet ulaştırma gemisiyle yan yana uçuyordu.

Aerodinamik pilot koltuğunda oturan genç Kyp Durrone, Güneş Ezici'yi elleriyle kontrol ettiğini hissetti. Aşağıdaki, anaförler yaratarak dönen turuncu gezegene, Güneş Ezici'nin atılacağı dipsiz kuyuya gözlerini dikmişti.

“Onu göndermeye hazır mısınız, Kyp?” Wedge Antilles'in sesi iletişim ünitesinde çınladı. “Dümdüz bir dalış.”

Kyp düğmelere bastı, içinde bir tereddüt vardı. Güneş Ezici eşsiz bir silahtı, iyi tasarlanmıştı ve her saldırıya karşı koyabilirdi. Kyp, ona ve Han Solo'ya özgürlüklerini kazandıran kıymık şeklindeki gemiye garip bir yakınlık duyuyordu. Öte yandan, bu denli büyük bir gücü kullanmanın cazibesine herkesin kapılabileceğini söyleyen Qwi Xux haklıydı. Silahla ilgili bilgileri sır gibi saklayan Qwi, onları kimseye söylemeyeceğine yemin etmişti. Fakat silahın kendisi derhal yok edilmeliydi. Kyp, ışık-altı yön vektörü hesaplamalarını yaptı. “Şu anda seyir sistemlerini kuruyorum,” dedi. “Kenetlenme için hazır olun.”

Kyp yönlendirici jet motorlarını ateşleyip, küçük gemiyi keskin bir elips çizerek azgın bulutların içine, oradan da yüksek basınçlı çekirdeğe yollayacak olan koordinatları girdi.

“Transfer için hazırız,” dedi Wedge.

“Bir dakika daha,” diye cevap verdi Kyp. Ayarları sabitledi, aldatıcı biçimde basit olan paneli son defa okşadı. Yeni Cumhuriyet'in bilim adamları ve mühendisleri geminin mekanizmasını çözememişlerdi. Süpernova patlamaları yaratabilecek rezonans torpidolarını nasıl devre dışı bırakacaklarını anlayamamışlardı. Qwi Xux onlara yardım etmeye yanaşmamıştı... Ve şimdi de Güneş Ezici sonsuza dek yok olacaktı.

Qwi'nin kuş ötüşünü andıran sesini iletişim panelinde duyunca düşünceleri dağıldı. “Bütün güç sistemlerinin kapalı olduğundan emin ol,” dedi, “engelleme alanını da kapat.”

Kyp birkaç şalteri kapattı. “Tamamdır.” Çarpışan gövdelerin gümbürdemesi kulağına geldi. Wedge zırlı ulaştırma gemisini Güneş Ezici'ye yanaştırmıştı.

“Manyetik alan devrede, Kyp,” dedi Wedge. “Bu tarafa gel haydi.”

“Saati ayarlıyorum,” dedi Kyp. Otomatik pilota geçti, kokpitteki ışıkları kısıtı ve çıkış bölmesine tırmandı. Kapağı açınca Wedge'in kollarını gördü; gülümseyen esmer adam Kyp'in gemiye geçmesine yardım etti.

Güneş Ezici'nin kapağını kapattılar, sonra da gemileri ayırdılar. Wedge, zırlı ulaştırma gemisinin kokpitine geri döndü ve ince yapılı Qwi Xux'un yanındaki koltuğuna atlayıverdi.

Qwi emniyet kemerlerinin içinde öylece duruyordu. Solgun mavi derisinde benekler vardı ve kaygılı olduğu her halinden belliydi. Wedge roketleri ateşledi ve olan biteni izleyebilmeleri için gemiyi civardaki bir yerde durdurdu. Uzun ince bir kristal şeklindeki Güneş Ezici, Yavin'in çekim alanına doğru ilerledi.

Kyp ikisinin arasına çömelip oturmuş, pencereden, programlanmış rotasında ilerleyen Güneş Ezici'yi izliyordu. Geminin sivri ucundaki rezonans alanı jeneratörünün çıkıntısını seçebiliyordu.

Yavaş yavaş gözden kaybolan Güneş Ezici, Yavin'in kaotik fırtınalarına yaklaştığında şimdi bir nokta halinde gözüküyordu. Silahın artık hiçbir yıldız sistemini yok etmek için kullanılamayacağını düşünen Kyp derin bir nefes aldı.

Qwi dudaklarını büzmüş, sessizce ve dikkatlice oturuyordu. Wedge kolunu tutmak üzere uzanınca irkildi.

Kyp Güneş Ezici'ye odaklanmaya çalışıp, küçük lekeyi izlemeye devam etti. Devasa, turuncu bulutların koca etki alanlarının içinde gemiyi gözden kaybetmekten korkuyordu.

Şeklin atmosfere girdiğini gördü; nokta, gezegenin çekirdeğine giden değişmez yolunda ilerliyordu. Kyp, Güneş Ezici'nin yoğun atmosfere gömülüşünü, atmosferdeki sürtünmesinin yarattığı kavurucu sıcaklıktaki dalgalar ve sonik patlamalar içinde çekirdeğe ilerleyişini gözünde canlandırmaya çalıştı.

“Evet,” dedi Wedge, sesi neşeliydi, “artık bunun için endişelenmemize gerek kalmadı.”

Qwi'nin büyüleyici yüzü birbiriyle çelişen ifadelerle doluydu. Çivit mavisi gözlerindeki kirpikleri titriyordu.

“En doğrusu buydu,” diye onayladı Kyp mırıldanarak.

Wedge zırhlı geminin roketlerini ateşledi ve uydu sistemine yöneldi. “Evet, Qwi ve ben Vortex'teki onarım çalışmalarını incelemeye gidiyoruz. Orman-uyduya gitmeye kararlı mısın, Kyp?” dedi Wedge.

Kyp başıyla onayladı, birazcık gergindi ama yeni hayatına başlamak için de sabırsızlanıyordu. “Evet,” diye cevapladı sessizce; sonra derin bir nefes aldı ve “Evet!” diye bağırdı şevkini belli ederek. “Üstat Skywalker beni bekliyor.”

Wedge gemi kontrollerine döndü, Yavin'in dördüncü uydusu olan zümrüt yeşili, küçük küreye yöneldi. Sırıtarak, “Öyleyse Kyp, Güç seninle olsun.”

Luke ve onu takip eden öğrencileri, yeni Jedi öğrencisini getiren gemiyi karşılamak üzere Massassi tapınağından dışarıya çıkıyorlardı.

Luke, Kyp'in geleceğini onlara söylemişti. Onlar da ölçülü bir heyecanla tepki göstermişlerdi; yeni bir öğrencinin gelmesinden memnundular, yine de Gantoris'in korkunç ölümü hafızalarından silinmemiştir.

Yeni Cumhuriyet'in mavi işaretinin oyulduğu, armalarala süslenmiş dikdörtgen bir gemi puslu

gökyüzü boyunca alçaldı. Işıkları titreşiyordu, iniş direkleri açılmıştı.

Artoo, Büyük Tapınak'ın önündeki iniş alanının kenarına doğru gitti. Luke geminin ineceği yere doğru yürüdü. Anti-yerçekimi jet motorlarının şiddetiyle başlığı açıldı ve saçları dalgalandı. Luke gemiye gözlerini dikip, istifini bozmadan inmesini bekledi.

Açılan rampadan aşağıya Wedge Antilles indi, arkasından gelen mavili bayanın inmesine de yardımcı oldu.

Luke sol elini kaldırarak onları selamladı ve tüm dikkatini genç adama yöneltti. Kyp Durrone, on sekiz yaşında, enerjik, Kessel baharat madenlerinde geçirdiği yılların dayanıklılaştırdığı genç bir adamdı.

Madenlerde çalışan diğer bir esir olan kadın Jedi Vima-Da-Boda sayesinde Güç'le ilgili biraz bilgi edinebilmişti. Kyp, içgüdüsel olarak kullandığı bu yetenekleriyle Han ve Chewbacca'nın Kessel'den ve Maw Üssü'nden kaçmalarına yardımcı olmuştu. Gencin potansiyelini ölçünce çıkan sonuç karşısında Luke az daha küçük dilini yutacaktı.

Ne zamandır böyle bir öğrencinin gelmesini bekliyordu.

Kyp piste ayak bastı, önce bakışlarını kaçırdı ama sonra durdu ve kafasını kaldırıp Luke'la göz göze geldi. Luke, çocuğun yıllar boyu verdiği mücadele sayesinde geliştirdiği zekâsını, çabuk sinirlenme eğilimini, hayatta kalma içgüdülerini –ama bunların yanında da sarsılmaz kararlılığını– sezindi. Jedi eğitiminde en önemli olan faktör buydu.

“Hoşgeldin, Kyp Durrone,” dedi Luke.

“Hazırım, Üstat Skywalker,” diye cevapladı Kyp. “Bana Jedi yolunu öğretin.”

Yörüngedeki istasyonun penceresinden dışarıyı izleyen Leia, Calamari tershanelerinin, tahminlerinin de ötesinde etkileyici görüldüğünü düşünüyordu.

Yıldız gemisi yapım tesisleri benekli mavi gezegenin üstünde, boşlukta duruyordu. Erzak platformları, yanıp sönen kırmızı, sarı, ve yeşil ışıkların iniş alanlarını ve kenetlenme bölümlerini gösterdiği üç kola ayrılmıştı. Küçük giriş fanları, gezegenin tek uydusundan getirilen taşlardan çıkarılan plasçelik yığınlarını itiyordu; girişler meşhur Mon Calamari yıldız gemilerinin iskeletinde kullanılıyordu. Yengeci andıran inşaat podları, kocaman hangarın içindeki yarısı bitirilmiş muazzam geminin etrafında uçuşan böcekler gibiydi.

“Özür dilerim, Bakan Organa Solo?”

Leia, solgun mavi renkli büyükelçilik giysilerinin içindeki Calamari’li kadına baktı. Erkeklerin kafaları yuvarlak ve yumruluyken, kadınların hatları daha düzgündü; soluk somon rengi derilerinin üstünde zeytin yeşili benekler vardı.

“Adım Cilghal.” Kadın selam vermek üzere iki elini de kaldırdığında, Leia spatula şeklindeki parmaklarının arasının Ackbar’dan daha saydam olduğunu fark etti.

Leia da kendi elini kaldırarak selamı karşıladı. “Geldiğiniz için teşekkürler, Büyükelçi. Size teşekkür borçluyum.”

Cilghal’in benekleri karardı. Leia bunu kadının şaşırmasına veya memnun kalmasına yordu. “Siz insanlar Mon Calamari için ‘İsyanın ruhu’ diyorsunuz. Böylesine bir iltifat karşısında yardım isteğinizi nasıl kabul geri çevirebilirdik?”

Büyükelçi dışarıdaki uzay tersanesini gösterdi. “*Startide* üzerindeki çalışmalarımızı izlediğinizi gördüm. Yeni Cumhuriyet donanmasına son gemi yollayışımızın üzerinden aylar geçti. İmparatorluk’un geçen seneki saldırısından sonra toparlanmak için bütün kaynaklarımızı seferber ettik.”

Leia başıyla onayladı. Mon Calamari yıldız gemisinin, Yıldız Destroyeri’nin Yeni Cumhuriyet’teki muadilinin, benekli gövdesine bir daha baktı. Oval savaş gemisinin gelişigüzel aralıklarla duruyormuş gibi gözüken çıkıntılara silahlar, pencereler, alan jeneratörleri ve kamaralar konulacaktı. Her yıldız gemisi kendine özgüydü. Aslında temel tasarımları aynıydı; öte yandan her biri, Leia’nın anlayamadığı, belli bir kriteri karşılayacak şekilde değiştiriliyordu.

“Tüm sürüş üniteleri yerleştirildi,” diye devam etti Cilghal, “ve gövde de tamamlanmak üzere. Işıkaltı motorlarını daha dün test ettik; gemi iskelesiyle beraber gezegenin etrafında bir tur attı. İç bölmelerin, kamaraların ve mürettebat kompartımanlarının eklenmesi iki ayı bulacak.”

Leia bakışlarını büyükelçiye çevirip söylenenleri başıyla onayladı. “Calamari’lilerin becerileri ve kendilerini işlerine adayışları beni bir kez daha hayrete düşürdü. İmparatorluk’a esir düşmeniz, maruz kaldığınız saldırılar size çok zarar verdi. Sizden yardım istemeye çekiniyorum ama Amiral

Ackbar’la acilen görüşmem gerekiyor.”

Cilghal gök mavisi giysisini düzeltti. “Ackbar’ın Vortex’teki trajediden sonra yalnız kalma isteğini saygıyla karşıladık ama halkımız hâlâ onunla gurur duyuyor ve onu tamamen destekliyor. Eğer bir takım suçlamalar daha yaparsanız...”

“Hayır, hayır!” dedi Leia. “Ben onun en büyük destekçilerinden birisiyim. Fakat o buraya geldiğinden beri birçok değişiklik oldu.” Leia yutkundu ve daha fazlasını anlatmadan önce Cilghal’e güvenip güvenemeyeceğini görmeyi bekledi. “Ona dönmesi için yalvarmaya geldim.”

Cilghal’in yüzü yemyeşil oldu. Yörünge istasyonunun zemininde hızla ayağa kalktı. “Bu durumda, sizi aşağıya götürecek gemi hazır.”

Leia yolcu koltuğunun kenarlarına kollarını koydu. Cilghal, yumurta şeklindeki gemiyi birbirine düğümlenmiş fırtına bulutlarının ve karla karışık yağın yağmurunun arasından uçuruyordu.

Donuk Calamari okyanusları dalgaların beyaz köpükleriyle nokta nokta boyanmıştı. Cilghal gemi alçalttı, fırtına rüzgârlarını umursamıyor gibiydi. Yayvan elleriyle gemiyi kontrol ediyor, pencereden dışarıya bakıyordu. Yüksek çözünürlüklü görüntüleyiciler Calamari’lilerin iri gözleri için tasarlanmış, kontroller de suda yaşayan bu halkın parmaklarına göre düzenlenmişti.

Cilghal’in gemisi yüzen bir balık kadar düzgün hareket ediyordu. Gemi, bataklık küçük adaların – amfibik Calamari medeniyetinin başladığı noktalar- arasında kavisler çizerek ilerliyordu. Cilghal geminin bordasını rüzgârın estiği yöne çevirdikçe yağmur taneleri pencereye vuruyordu.

Büyükelçi kontrol panelindeki yuvarlak bir topuza bastı ve görünmez bir telsizle konuşmaya başladı. “Foamwader Şehri, SQ / bir gemisi konuşuyor. Lütfen hava durumu bilgilerini ve iniş vektörlerini verin.” Cilghal’in sesi yumuşak ve akıcıydı, hayatı boyunca bağırması gerekmemiştir sanki.

Boğuk bir erkek sesi duyuldu. “Büyükelçi Cilghal, vektörleri veriyoruz. Rüzgârların hızı mevsim normalleri dahilinde ama öğleden sonra uçmamanızı öneriyoruz.”

“Anlaşıldı,” dedi Cilghal. “Yolculuğumuza su altında devam edeceğiz. Teşekkürler.” Telsizi kapattı, Leia’ya döndü. “Endişelenmeyin, Sayın Bakan. Kaygılandığınızı görüyorum, ama emin olunuz, herşey kontrol altında.”

Leia oturduğu yerde doğruldu. Bir şey söylemeden önce sakinleşmeye çalıştı. “Bundan eminim, Sayın Büyükelçi, sadece... Fırtınadaki son uçuşum Vortex’deydi.”

Cilghal üzüntüyle başını salladı. “Anlıyorum.” Leia Cilghal’in samimiyetini fark etti, kadının balıksı yüzündeki bakışları güven veriyordu. “Birkaç dakika içinde inmiş olacağız.”

Pusların ve camları döven suların içinden geçerek metal bir adaya yaklaştılar. Yumrulu, ama pürüzsüz, mercan kayalıklarını andıran Foamwader Şehri’nin yarımküresi köpüklerin arasında yükseliyordu. Şehrin tepesine sağlamlaştırılmış gözetleme kuleleri ve iletişim antenleri dikilmişti ama sürüklenen metropolün geriye kalan kısmının hatları yumuşaktı ve cilalanmış çıkıntıları vardı;

bir yıldız gemisini andırıyordu.

Su seviyesinin üstünde kalan binlerce pencereden çıkan ışıklar, sağanak yağışın altında bile parıl parıldı. Leia, yarımkürenin altında Coruscant ufkunun adeta bir kopyası halinde uzanan bloklar ve sualtı kuleleri olduğunu biliyordu. Baş aşağı duran gökdelenleri ve su işleme istasyonlarıyla şehir, mekanik bir denizanasına benziyordu.

Bataklıklı adacıklarda ham maddelerden yoksun yaşayan Mon Calamari'liler, okyanusların altında yaşayan başka bir ırkla güçlerini birleştirdikten sonra medeniyetlerini kurabildiler. Kask şeklindeki kafaları ve yumruk büyüklüğündeki dokunaçlarıyla insansı Quarrenler, okyanus dibinden metalik taşlar çıkarıyorlardı. Calamari'lilerle işbirliği yaparak onlarca yüzen şehir kurdular. Quarrenler suyun dışında da nefes alabildikleri halde su altında kalmayı tercih ederken, Calamari'liler "uzaydaki adaları" keşfetmek için yıldız gemileri tasarladılar.

Cilghal Foamwander Şehri'nin yumru yumru olan yarımküresine yaklaştı, rüzgârın estiği yöne döndü; metropolün kütlesi hızla esen rüzgârları engelliyordu. Dalgalar şehrin solgun gri dış yüzeyini dövüyor, sıçrayan damlalar elmas tanelerini andırıyordu.

"Dalga kapılarını açın," dedi Cilghal telsize. Gemiye giriş yolunu gösteren ışıklara doğru yöneldiler. Leia henüz ışıkları fark edemedi büyük kapılar iki yana doğru açıldı.

Cilghal hız kesmeden gemiyi yeşil ışıkların aydınlattığı bir tünele soktu. Metropolü şiddetli fırtınalardan koruyan dalga kapıları arkalarından kapandı.

Leia, saydam bir zerafetle, sakin ama seri hareketlerle şehrin sualtı bölümlerine yürüyen büyükelçinin arkasından sürüklendiğini hissetti. Cilghal, hızlı ama Leia'yı telaşlandırmayacak bir tempoda yürüyordu. Bu, diplomatik bir görev değildi.

Hızla geçtikleri renkli, dönemeçli koridorlar, dev bir deniz kabuğunun içindeki burgulu boşluklara benziyordu. Sivri kenarlı hiçbir şey yoktu; her şey yuvarlak kenarlı ve pürüzsüzdü, sedef ve mercandan yapılmış süsler vardı. Kapalı şehrin içinde bile tuz kokusu hâkimdi ama kötü değildi.

"Ackbar'ın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Leia sonunda.

"Tam olarak değil," dedi büyükelçi. "Yalnız kalmak istiyordu ve buna saygı göstererek onu takip etmedik." Cilghal, Leia'nın omzuna dokundu. "Fakat endişelenmeyin. Biz Calamari'lilerin İmparatorluk'un bile şüphelenmediği bilgi alma yöntemleri vardır. İşgal zamanında bile kollektif bilgi ağımızı koruyabildik. Ackbar'ı bulacağız."

Leia, Cilghal'in arkasından, yüzen şehrin sualtının derinliklerindeki katlarına inen turbo-asansöre bindi. Çıktıklarında koridorların yapısı değişmişti. Akkor lambaların saçtığı mavi ışıklar daha loştu, okyanusun derinliklerine bakan kalın şeffaflık camları vardı.

Leia, birbirine karışmış ağların, atılmış demirlerin, inşaat iskelelerinin ve ufak sualtı araçlarının arasında yüzen dalgıçları görebiliyordu. Artık hava daha boğucu ve nemliydi. Bu seviyede yaşayanların çoğu Quarrenlerdi, ziyaretçilerin farkında olmadan işlerini yapıyorlardı.

Quarrenler ve Calamariler bu medeniyeti beraber kurmuşlardı ama Leia aralarında bazı anlaşmazlıklar olduğunu biliyordu. Calamari'liler yıldızlara ulaşma hayallerinde ısrarcıydılar, öte yandan Quarrenler ise okyanuslara dönmek istiyorlardı. Bazı dedikodulara göre Quarrenler İmparatorluk'la iş birliği yapmış ama yine de işgalci İmparatorluk onlara Calamari'lilere davrandığından daha iyi davranmamıştı.

Cilghal bir valf kontrol istasyonunun yanında duran bir Quarren'le konuşmaya başladı. Quarren bir ara kafasını kaldırıp parlak gözlerini Leia'ya dikti, sonra yine Cilghal'e döndü. Calamari Büyükelçisi karmakarışık bir lisanda konuşuyor, Quarren de ona kibarca cevap veriyordu. Sonunda, alt katlara doğru döne döne uzanan dik bir rampayı gösterdi.

Cilghal ona teşekkür etti, Leia'yla beraber rampada yürümeye başladı. Basınç ayarı suya ulaşımı kolaylaştıracak şekilde ayarlanmış bir malzeme bölmesine geldiler.

Beş Calamarli'li erkek, çekici kirişlerin üzerine çekilmiş küçük bir denizaltı üzerinde çalışıyorlardı; beraberce hareket ederek üzerinden sular damlayan büyük sandıkları yük ambarından indirdiler. Ufak balık pullarıyla kaplı, ipeksi, donuk siyah giysiler giymiş bir Quarren, ulaşım kanallarının içinden suların derinliklerine daldı. Solgun ışıklar duvarların cilalı yüzeylerinde yukarı aşağı hareket ederek duvarları titretiyordu. Oda, siyah, yeşil ve koyu mavi karışımı bir renk banyosuydu.

Cilghal, küçük porselen kompartımanların olduğu yere gidip bir tanesinin kapısını açtı. Daha o içeri girmeden, Quarren'li iki işçi dışarı çıktılar, karmaşık dillerinde hızlıca bir şeyler söylediler. Leia onlardan gelen yeni, keskin kokuyu alabiliyordu.

Cilghal kafasını eğerek özür diledi, sonra başka bir kompartımana yöneldi, bu sefer kapıyı temkinlice açtı. Leia arkasından geliyordu. Koca odadaki tek yabancıнын kendisi olduğunu fark etti. Calamariler onun farkında değillerdi ama Quarrenlerden biri ona bakıyordu.

Cilghal, suya giren Quarren'in üzerindeki kaygan giysilerden birini Leia'ya uzattı. Leia ellerini kumaşın üzerinde gezdirdi. Kumaş canlı gibiydi adeta, aynı zamanda yapışkan ve kaygandı da; ufak ipler kullanıcının vücuduna uygun şekli arar gibi daralıp genişliyordu.

Cilghal dolap büyüklüğünde bir kapıyı gösterdi. "Soyunma kabinlerimiz biraz dardır, kusura bakmayın."

Leia içeri girdi, kapıyı arkasından kaparken kabinde mavi-yeşil bir ışık yandı. Üstündekileri çıkarıp siyah giysileri giydi; kayarak üzerine oturmaya çalışan kumaş derisini karıncalandırıyordu. Tüylerinin ürpetisi geçince şimdiye kadar giydiği en rahat şeyin içinde olduğunu hissetti; sıcak ama serin, hafif ama yalıtkan, kabarık ama düzgün.

Leia çıktığında Cilghal giyinmiş halde kapının önünde duruyordu. Leia'nın omuzlarına bir jet motoru yerleştirdi, kafasına da basit bir bone taktı. Leia, Cilghal'in somon rengi ve yeşil karışımı dazlak kafasına ve Quarrenlerin kalın kafa derilerine bakındı. "Buralarda boneye pek ihtiyaç olmuyordur herhalde."

Cilghal, Leia'nın kahkaha olduğunu düşündüğü bir takım sesler çıkardı ve ulaşım kanallarına doğru ilerledi. Onları okyanustan ayıran, durgun elektrik yüklü yuvarlak kapının önünde koca ellerini fokurdayan bir su kabının içine daldırdı. Yumuşak, yarı saydam bir tabakayı yukarı çekti. Tabakanın üzerinden köpüklü sular aktı.

“İnsanlar bazen bundan hoşlanmıyor,” dedi Cilghal. “Üzgünüm.” Başka uyarıda bulunmadan Leia'nın yüzüne jelatinimsi bir madde sürmeye başladı. Bu zar tabakası soğuk ve ıslaktı, yanaklarına ve derisine yayıldı. Leia kaskatı kesilip direnmeye başladı ama yumuşak jel hızla yüzüne yayıldı.

“Sakin olursanız nefes alabilirsiniz,” dedi Cilghal. “Bu madde sudaki oksijeni çeker. Bununla suyun altında haftalarca kalabilirsiniz.”

Havasız kalan Leia derin derin nefes almaya çalışıyordu ve sonunda temiz havayı içine çekebildi. Katıksız oksijen ciğerlerine doldu; verdiği nefes de maddenin zarının filtresinden geçiyordu.

Cilghal aynı maddeyi kendi yüzüne de sürdü. Sonra jelin içine ve kulak deliğine birer mikrofon yerleştirdi.

Leia'ya bir çift ufak cihaz verdi. Mikrofon jelatinimsi zarın içine kaydı, maddenin içine güzelce yerleşti. İkincisini de kulağına yerleştirdiğinde Cilghal'ın sesini duydu.

“Sözlerinizi iyi telafuz etmeye dikkat etmelisiniz,” dedi Cilghal, “ama bu sistem yeterince iyi çalışır.”

Cilghal başka bir şey söylemeden Leia'yı kolundan kavradı. Leia kaygan giysisinin içinden büyükelçinin doknuşunu, elinin ayrıntılarını tamamen hissedebiliyordu. Beraberce Calamari okyanusunun derinliklerine daldılar.

Suya girdiklerinde Leia alnında ve göz çevrelerinde sıcak bir akıntı hissetti. Yüzündeki madde oksijen ihtiyacını sağlıyor, giysisi de onu sıcak ve kuru tutuyor, rahatlatıyordu. Saçlarının bir kısmı boneden kurtulmuş, arkasında dalgalanıyordu.

Yan taraflarında baş aşağı duran metropol, etrafında binlerce küçük canlının yüzdüğü dev bir sualtı yaratığını andırıyordu. Leia denizin dibindeki turuncu parıltıları, şehir kubbelerini, Quarren madencilik bölgelerini görebiliyordu. Yukarıda şiddetli fırtınalarla çalkalanan dalgaların içinden geçen ışıklar bulanıktı.

Cilghal fazla konuşmuyordu. Yine de pek kullanılmayan ses sistemi gayet iyi çalışıyordu. Yüzen şehri arkalarında bıraktılar ve Leia medeniyetten bu kadar uzak olmasından bir an rahatsızlık duydu.

Leia Cilghal'den uzaklaşmamaya dikkat ediyordu. Sırtlarındaki jet motorları kabarcıklar çıkararak onları götürüyordu. Sonunda Cilghal okyanusun dibindeki bir yarığı işaret etti. Yarık, mercan öbekleri, kırmızı ve yeşil yosunların sallanan yapraklarıyla çevriliydi. “Calamari bilgi bankasına gidiyoruz,” dedi Cilghal kısık bir sesle.

Suyun kuvvetiyle şekillenmiş mercanların olduğu kayaların ve su bitkilerinin filizleri arasından zikzaklar çizerek ilerlediler. Üstlerinde ve çevrelerinde yüzen parlak renkli balık sürüleri daha

büyük balıklara yem oluyordu.

Leia ilerideki istiridye kabuklarını, iri cüsseli yumuşakçaları fark etti. Kabuklardan parlak alevler çıkıyor gibiydi.

Cilghal beklenmedik bir anda jet motorunu durdurunca Leia ancak ondan biraz uzaklaştıktan sonra motorunu durdurabildi. Cilghal iri ayaklarını çırparak derinlere doğru kayarcasına yüzmeye başladı.

Koca yumuşakçalara yaklaşırlarken Leia, Cilghal'e ayak uydurmaya çalışıyordu. Akıntıya karşı ayaklarını çırparak yerini korumaya çalışan Cilghal, kollarını kullanarak en büyük kabuğun üzerine doğru yaklaştı. Çıkardığı garip sesler telsizden duyulduğu gibi suda da titreşti.

“Sorularımız var,” dedi Cilghal dev kabuklara doğru. “Buradaki bilgilere ulaşmak istiyoruz. Aradığımız cevapların burada olup olmadığını öğrenmeliyiz.”

En büyük olanın kabuğu açılınca ortaya sarı, parlak bir ışık yayıldı. Adeta güneş ışıkları yakalanıp bu kabukların içinde saklanıyordu.

Leia şaşkın bir halde öylece bakakalmıştı. Kabukların içindeki kütle eğilip büküldü; hayvanın kocaman beyni de atıyor ve sarı ışıkta parlıyordu.

Ağır ağır atan bir nabız sesi suyun içinde yankılandı ve Cilghal, Leia'ya döndü. “Cevap verecekler,” dedi.

Kabuklar sırayla açılıp, dar yarığın içine ışıklar saçarak diğer beyinlerin yumrularını da aydınlattı.

“Oturlar,” dedi Cilghal. “Beklerler. Dinlerler. Bu gezegende olan her şeyi bilirler ve hiç unutmazlar.”

Cilghal hafıza bankasıyla hipnotik bir dilde uzun, ayinsel bir sohbeta başladı. Leia bir köşeye çekilmiş izliyordu; şaşkın ve endişeliydi.

Sonunda Cilghal sırtüstü yüzmeye başladı, perdeli ellerini ileri geri hareket ettirerek uzaklaşıyordu. Kalın yumuşakçalar kabuklarını kapatınca, altın sarısı ışıklar yerini kanyonun gölgelerine bıraktı.

Gözleri ışığa alışan Leia etrafı bir süre göremedi ama büyükelçinin sözlerini duyuyordu. “Onu nerede bulacağımızı söylediler.”

Cilghal'in sesinde hiç duygu yoktu ama Leia sevincinin yarattığı heyecanı hissedebiliyordu.

Yukarı doğru yüzerlerken Leia'ın gözleri yarığın ağzına takıldı. Yukarıda, bir İmparatorluk savaş gemisine benzeyen koskoca bir şekil –uzun, mermi şeklinde bir bedeni, uzun sivri dişlerle dolu bir ağız ve dikenli paletleri olan devasa bir yaratık- görünce donakaldı. Ağızının her iki yanında, ucunda keskin kısıkaçları olan dokunaçlar vardı.

Leia çılgınlar gibi sırtüstü yüzmeye başladı. Cilghal onu omzundan yakaladı. “Krakana,” dedi.

Canavar Leia'nın çıkardığı kabarcıkları fark etmiş benziyordu. Dehşete kapılan Leia'nın ağzının etrafındaki maddeden köpükler çıkıyordu ama Cilghal onu sıkıca tuttu.

“Bize saldıracak mı?” dedi Leia telsize konuşarak.

“Varlığımızı hissederse,” dedi Cilghal. “Krakana her şeyi yiyebilir.”

“E, o zaman...” dedi Leia.

“Bizi bulamayacak.” Cilghal'in sesi oldukça sakindi. Balıklar torpido şeklindeki avcıdan hızla uzaklaştılar. Cilghal konsantre olmaya çalışıyor gibiydi.

“Hayır, şunu yakalayacak,” iri eliyle gösterdi, “mavi sarı şeritli kieler. Sonra da şu sürüdeki küçük ve turuncu olanı yiyecek. O zamana kadar da diğerleri kaçmış olacak ve krakana da yoluna devam edecek. Sonra biz de gidebiliriz.”

“Nereden biliyorsunuz?” dedi Leia, eli kanyonun yanındaki mercanların yuvarlak yumrularının üzerindeydi.

“Biliyorum,” dedi Cilghal. “Bu bana ait küçük bir numara.”

Leia, krakananın hızla saldırıp mavi sarı şeritli kieleri koca dokunaçlarıyla yakalayışını ve küçük parçalara ayırdıktan sonra yiyişini hem tüyleri ürpererek hem de büyülenmiş bir halde izledi.

Canavar soluk turuncu renkli balığı yakaladığında sürünün geri kalanı yarığın gizli köşelerine veya okyanusun genişliğine doğru kaçmıştı. Krakana derinliklerde yüzmeye ve yiyecek aramaya devam etti.

Leia öngörü yeteneğine hayran kaldığı Cilghal'e öylece bakakalmıştı. Büyükelçi Leia'nın kolunu tuttu ve jet motorunu çalıştırdı.

“Artık Ackbar'ı bulmalıyız,” dedi.

Leia ve Cilghal dalgaların altında saatlerce süzöldükten sonra artık ırpıntılı yüzeye daha yakınlardı. Etraflarında oynadıkça yer değiştiren, mavi ve kırmızı damarlı su ağaçları fırtınanın yarattığı çalkantılı akıntı içinde fırıl fırıl dönuyordu.

Su ağacı yaprakları garip şekilli binlerce balıktan, kabuklu hayvanlardan, dokunalı yaratıklardan oluşan karmakarışık bir orman yaratıyordu; canlıların çoğu küçüktü ama bazı hayvanlar yanından geçtikleri yapraklarda koca gölgeler bırakıyordu. Gür otları suyun üzerinde tutan içi hava dolu keselerle besleniyorlardı.

“Eskiden, Ackbar’ın bu vahşi su ağalıklarının arasında küçük bir evi vardı,” dedi Cilghal. “Balıklar onun geri geldiğini fark ettiler ve hafızalarının kötü olmasına rağmen haberi yaratıktan yaratığa ileterek yumuşakçaların bilgi bankasına kadar ulaştırdılar.”

Uzun süre yüzdüklerinden Leia’nın kolları ve bacakları ağrımaya başlamıştı ama sıkı giysisi kaslarını güçlendiriyordu. “Tüm isteğim onunla konuşmak.”

İleride plaselikten yapılmış, yosun ve otlarla kaplı, küre şeklinde bir ev gördüler. Kavisli duvarlardaki boşluklara su devridaim malzemelerinin büyük valfleri, tuzdan arındırma cihazları ve yuvarlak pencereler yerleştirilmışti; boş güverte temiz ve parlaktı, sanki yeni temizlenmiş gibiydi. Beyaz bir denizaltı güverteye sıkıca bağlanmıştı.

Leia sağanak yağış ve şiddetli rüzgârın içinde suyun üzerinde yürümeye başladı. Hâlâ yüzündeki maddeyi kullanarak nefes alıyordu. Cilghal onu geri çekerek, “Giriş aşağıda,” dedi.

Suya daldılar. Kalın su ağacı gövdeleri evin sıkı durmasını sağlıyordu. Suyun altında tuzaklar ve ağlar vardı; bazılarına ufak yeşil balıklar takılmıştı. Devre dışı bırakılmış aydınlatma direkleri ıslak mızraklara benziyordu.

Gövdenin dibinde ağza benzeyen bir kapı buldular. Emniyet alanına ilk Cilghal girdi; Leia da onu takip etti ve omuzlarını metal kapıya dayadı. İçeri sokulup yüzündeki maddeyi söktü, şöyle bir silkindi ve Ackbar’ın darmadağın evine bakınmaya başladı.

Ackbar ayağa fırladı, Cilghal ve Leia kendilerine çeki düzen verirken dili tutulmuş gibi öylece bakakalmıştı. Gelenlerin büyülu giysilerindeki ufacık katmanlar tüm suyu emdi ve sonunda kupkuru kaldılar.

Leia, Ackbar’ı görünce çok rahatlamıştı ama Ackbar onu görmekten rahatsız olmuş gibiydi –başka şeyler de hissetmişti. Hazırladığı bütün konuşmalar Leia’nın aklından bir anda uuvermişti. Uzunca bir süre susarak birbirlerine baktılar. Sonunda Leia bir şeyler söyleyebildi. “Amiral Ackbar, sizi bulduğum için mutluyum.”

“Leia,” dedi Ackbar. Ellerini kavuşturdu, sonra hemen ayırdı, ne yapacağını bilmez bir haldeydi. Cilghal’e döndü. “Büyükelçi, sanırım daha önce iki kez karşılaşmıştık değil mi?”

“İkisi de benim için şerefti, Amiral,” dedi Cilghal.

“Lütfen,” dedi, “bana Ackbar diyebilirsiniz. Artık bir rütbem yok.”

Ev, preslenmiş topların koltuk, heykel altlıklarının masa ve küçük odaların da depo olarak kullanıldığı büyük, kabarcık görünümlü bir yerdi. Eşyalar her yere dağılmıştı ama odanın arka tarafı düzenlenmiş, temizlenmiş, cilalanmıştı; Ackbar her seferinde tek metrekareyi toparlamayı planlamıştı sanki.

Ackbar ocaktaki altı açık tencereden güzel kokuların yayıldığı mutfağı gösterdi. “Bana katılır mısınız? Potansiyel bir Jedi’ a beni nasıl bulduğunu soracak değilim ama seni Coruscant’ dan buralara kadar getirenin ne olduğunu öğrenmek isterim.”

Daha sonra sofraya oturup gösterişsiz ama lezzetli bir balık güveci yediler. Leia yumuşak eti çiğnedi, yuttu ve Calamari baharatlarının tadını almak için dudaklarını yaladı.

Yemek boyunca cesaretini toplamaya çalıştı ama sonunda konuyu açan Ackbar oldu. “Leia, neden burada olduğunu hâlâ anlatmadın.”

Leia derin bir nefes aldı, sonra da oturuşunu dikleştirdi. “Sizinle konuşmaya geldim, Amiral -yani- Ackbar. Ve size aynı soruyu sormaya. Neden buradasınız?”

Ackbar onu anlamazlıktan geldi. “Burası benim evim.”

Sinirlenen Leia’ nın pes etmeye niyeti yoktu. “Burasının eviniz olduğunu biliyorum ama size ihtiyacı olanlar var. Yeni Cumhuriyet...”

Ackbar ayağa kalktı ve yüzünü çevirip tabakları toplamaya başladı. “Halkımın da bana ihtiyacı var. Burada büyük bir yıkım yaşandı. Birçok ölü...” Leia, Ackbar’ ın Calamari’ nin işgalinden mi, yoksa Rüzgârlar Katedrali kazasından mı bahsettiğini merak ediyordu.

“Mon Mothma ölüyor,” dedi Leia aniden fikrini değiştirmeden önce. Serinkanlı büyükelçi, Leia geldiğinden beri ilk kez bariz bir tepki verdi.

Ackbar bitkin gözlerini Leia’ ya dikti. Tabakları masaya bıraktı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Onu tüketen bir hastalığı var,” diye cevap verdi Leia. “Sağlık droidleri ve uzmanlar bir çare bulamıyorlar. Kötü görünüyor. Buraya gelmeden önce onu gördünüz. Mon Mothma bitkinliğini saklamak için özel makyajlar yapıyor.

“Aramıza geri dönmelisiniz, Amiral.” Leia bilerek ona ünvanıyla hitap etmişti. Ackbar’ ın küçük masasına uzanıp yalvarırcasına gözlerinin içine baktı.

“Üzgünüm, Leia,” dedi Ackbar kafasını sallayarak. Yenilenmiş çalışma odasını ve malzemelerini gösterdi. “Burada yapacağım önemli işler var. Gezegenim işgalde çok zarar gördü, ayrıca tektonik çalkalanmalar da yaşandı. Gezegenin kabuğunun durumunu inceleme görevini üzerime aldım. Daha fazla bilgi toplamam gerekiyor. Halkım tehlikede olabilir. Daha fazla can kaybına sebep olmak

istemiyorum.”

Cilghal kafasını iki yana çevirerek tartışmayı takip ediyor ama hiçbir şey söylemiyordu.

“Amiral, suçluluk duygunuzun Yeni Cumhuriyet’in devrilmesine yol açmasına izin veremessiniz,” dedi Leia. “Bütün galaksidedekilerin hayatı söz konusu.”

Fakat Ackbar’ın hareketleri huzursuzdu, Leia’nın konuşmasını engellemek ister gibi bir hali vardı. “Yapılacak çok iş var, daha fazla vakit kaybedemem. Yeni sismik sensörler üzerinde çalışıyordum.” Elektronik malzemelerin olduğu bir dolaba yaklaştı. “Lütfen, beni rahat bırakın.”

Leia hızla ayağa kalktı. “Size yardım edeceğiz, Amiral.”

Ackbar tereddütlüydü, sanki varlıkları onu ürkütüyordu. Önce Leia, sonra da Cilghal’le göz göze geldi. “Evet, bana yardım etmenizden şeref duyarım. Denizaltım uçümüzü de taşıyabilir.” İri, üzgün gözlerini kırıştırdı. “Buraya geldiğinize sevindim -zor isteklerde bulunmuş olsanız bile.”

Leia, küçük denizaltının koltuklarından birine oturmuş, suyun üstteki kapılara çarpışını izliyordu. Araç yavaşça suya daldı ve okyanus koyu yeşil renkteki tütsülenmiş bir cama dönüşene dek sualtı ormanı boyunca alçaldılar. Leia kalın, yapışkan yapraklar ve geniş gövdeler arasında alçalışlarını huşu içinde izliyordu.

Sualtındaki deniz çiçekleri kırmızı ve mavi renklerle parıldayarak açmış, yaprakların sağından ve solundan hızla geçen canlıları oraya çekiyorlardı. Küçük balıklardan bir tanesi gösterişli bir çiçeğe yaklaşıncaya, taç yaprakları yumruk gibi büzülerek avını kapıp bütün olarak yuttu.

“Sismik aletlerimi konuşlandırmaya daha yeni başladım,” dedi Ackbar dikkati başka konuya çekmek istiyormuş gibiydi. “Ana hattı evimin altına yerleştirdim ama daha yüksek çözünürlüklü sesler alabilmek için ormanın bütününe yayılan bir şebeke kurmalıyım.”

Cilghal, “Bu önemli işi yaptığınız için memnunum, Amiral” dedi. Leia, Cilghal’in Ackbar’a askeri ünvanıyla hitap etmesinden –bilerek yapmış olsun olmasın– çok hoşnut kalmıştı.

“Hayatı önemli işler yaparak geçirmek lazım,” dedi Ackbar ve sonra da susarak sessizliğinin arkasına saklandı. Arkalarındaki sismik araç gereçler, boş ağların ve su hasatı sepetlerinin yanında tıkırdadı.

Leia boğazını temizleyip yumuşak bir sesle konuştu: “Ackbar... Nasıl hissettiğinizi tahmin edebiliyorum. Ben de oradaydım, hatırladınız mı?”

“Çok nazıksın Leia. Fakat nasıl hissettiğimi anlayamazsın. O gemiyi kullanan sen değildin. Yüzlerce ölümden sen sorumlu değilsin.”

Ackbar denizaltının derinlik ışıklarının düğmesine basınca koni şeklindeki bir kiriş, suyu dilimlencesine açıldı. Bir aydınlatma borusunun ışıkları renkli balıkların ve su otlarının şeritlerinin üzerinde yansıdı.

Leia mantığından çok sezgileriyle konuşuyordu: “Sonsuza dek Calamari’de saklanamazsınız.”

Ackbar hâlâ ona bakmıyordu. “Saklandığım yok. Burada yapılacak işlerim var. Önemli işler.”

Eğri büğrü su ağacı gövdelerinin bir tanesinin yanından, çamurlu okyanus yüzeyine doğru sürüklendiler. Yumuşak kumdan siyah taş tepecikleri fırlamıştı. Her yeri kaplayan yosunlar zemine yumuşak ve yatıştırıcı bir görünüm veriyordu. Ackbar karanlığa doğru eğilerek sismik sensörler için uygun bir yer bakındı.

“Önemli işler belki evet,” dedi Leia, “ama *sizin* işleriniz değil. Bu işi birçok Calamari’li halledebilir, Amiral. Hem böylesine bir görevin altından yalnız başına kalkabilecek misiniz? Bana o saçmasapan Kurul toplantılarından şikâyet ettiğim zamanlarda söylediğiniz o eski atasözünü hatırladınız mı? ‘Tek bir gözün göremediğini birçok göz görebilir.’ Bu işi bazı uzmanlarla beraber yapmanız daha iyi olmaz mı?”

Cilghal söze girdi, bir tür kaçış podunun çizgili dış kaplamasına benzeyen, yarısı kuma gömülmüş eğri bir metal parçasını gösterdi. “Bu da nedir?”

Kenarlar paslanmıştı ve çatlaklardan yosunlar çıkmıştı. “Belki de batık bir gemidir,” dedi Ackbar.

Cilghal başıyla onayladı. “İmparatorluk işgali sırasında direnmeye çalıştık. Birçok gemi düşürdük.”

Ackbar küçük denizaltının önünde açılan metalik pençeleri yöneten kontrol eldivenlerine ellerini soktu. Aracın keskin ve kaba saba manevraları Leia’ya bilgi bankasının yanındaki krakana’yı hatırlattı.

“Bu batık gemi burada yıllardır sağlam kaldığına göre,” dedi Ackbar, “burası sensör yerleştirmek için uygun bir yer olmalı.”

Metal kolları izleyen Leia, Ackbar’ın aracın dışındaki bir haznedeki metal bir kap çıkardığını gördü. Ackbar’ın zemine inmesiyle yükselen kum kümeleri ağır çekimdeki bir Tatooine toz fırtınasını andırıyordu. Çevik pençeler silindiri yarığın içine dik olarak yerleştirdi.

Ackbar pervaneleri çalıştırdı ve oradan uzaklaştılar. Aşağıyı daha iyi görmek için boynunu uzatıp bir düğmeye bastı. Leia patlayan sismik bombanın gümbürdemesini denizaltının içinden duyabilmişti. Uzun bir çubuk, dedektörlerini etrafına simetrik olarak saçarak okyanus zeminine uzandı.

“Şimdi bir test sinyali yollayacağız,” dedi Ackbar. Ackbar pervanelerin vınlaması eşliğinde su ağacı ormanına doğru yükselirken yavaş hareket emeye, yuvarlak gövdeyi yaprakların arasından hafifçe geçirmeye dikkat ediyordu.

Leia huzursuzlandı, yavan cümleler kurmamaya çalışıyordu. “Amiral, liderliğin, herkesi ortak bir amaç etrafında bağlamanın önemini en iyi bilenlerden birisiniz. Yüzlerce gezegendeki İsyancı çetelere yardım etmiş, onları İmparatorluk’u alt edebilecek şekilde birleştirip yeni bir hükümet kurmalarına kılavuzluk etmiş birisisiniz.”

Ackbar denizaltını kendi haline bırakıp Leia'ya döndü. Kadın hızla konuşuyor, çıkabilecek bir tartışmayı kazanmayı umuyordu. “En azından benimle Coruscant'a gelip Mon Mothma'yla bir konuşun. Yıllardır aynı ekipteyiz, siz ve ben. Yeni Cumhuriyet'in çözülmesine seyirci kalamazsınız.”

Ackbar iç çekerek kontrol kollarına döndü. Su ağaçlarının dalları ön cama çarpıyordu. “Görünen o ki beni tahmin ettiğimden de iyi tanıyorsunuz. Ben...”

Kontrol panelinden bir alarm sesi çıkmaya başladı. Ackbar hızlı ve sakince hareket ederek denizaltıyı yavaşlattı. Konsoldaki üç boyutlu görüntüleyicileri dikkatle incelemeye başladı. “Bu çok ilginç,” dedi.

“Ne oldu?” dedi Leia.

“Büyük bir metal kütle; hemen üstümüzdeki otlara dolaşmış.”

“Belki de o batık geminin bir parçasıdır,” dedi Cilghal.

“Su ağacı ormanına düşen bir şeyin hâlâ yutulmamış olması garip,” dedi Ackbar. Denizaltıyı iyice yavaşlattı.

Leia su ağaçlarına takılmış, üzeri yosun kaplamış çok ayaklı büyük şeyin profilini görünce onun bir tür yaratık olduğunu düşündü. Sonra ezilmiş oval kafayı, mekanik kolların takıldığı parçalanmış gövdenin siyah yüzeyini fark etti.

Böyle bir şeyi daha önce buz gezegeni Hoth'da, Han Solo ve Chewbacca'yla beraber görmüştü. “Amiral...” dedi Leia.

“Görüyorum. Arakyd Yılan Serisi Araştırma Droidi. İmparatorluk bunları galaksinin dört bir yanındaki İsyancı üslerine gönderiyordu.”

“Calamari'ye yıllar önce gelmiş olmalı,” dedi Cilghal. “Aşağıdaki batık da iniş poduydu.”

Ackbar başıyla onayladı. “Yükselirken su otlarına dolanmış. Vurulmuş olmalı.” Denizaltını daha da yaklaştırarak derinlik ışıklarını açtı.

Fakat ışıklar kafasını aydınlatınca, droidin gözleri bir anda açıldı.

“Şuna bakın!” diye bağırdı Leia. Hareket etmeye başlayan droidin güç jeneratörlerinin çıkardığı sesi duyabiliyordu. Kafasını denizaltına çevirip kendi ışıklarını yaktı.

Ackbar hemen pervaneleri devreye soktu ama denizaltı hareket edemeden probot örümcekimsi pençeleriyle saldırdı. Mekanik kollar aracın kanatçıklarından birini yakaladı. Droid kafasını yavaşça hareket ettirerek ışın toplarını devreye sokmaya çalıştı ama su ağacının yaprakları arasında sıkışıp kalmıştı.

Ackbar kıskaçlardan kurtulmak için motorlara tam güç verince droid de onlarla beraber sürüklendi ve otların arasından kurtuldu.

Ackbar aracı yöneten kollara geçti. Mekanik kolları kullanarak droidin pençeleriyle boğuşmaya başladı.

İletişim ünitesinde duyulan, droidten gelen elektrik yüklü ani patlama kodlanmış bir tür sinyale benziyordu. Bilgiler, boğuşmaları devam ederken bile uzaya yayılmaya devam ediyordu.

Siyah droid sonunda kafasını çevirip lazer toplarını denizaltıya doğrultmuştu.

Ackbar aracın yanındaki jet motorlarını ateşleyince hafifçe yana yatarak, suyu delerek gelen lazer ateşini kıl payı atlattılar. Ackbar römorkörlere tekrar yüklendi, geriye çekilip ufak bir lazer atışı yaptı.

Akkor halindeki beyaz kırmızı karışımı ateş, araştırma droidinin metal pençesine isabet edince plasçeliği zarar gören pençe yerinden koptu. Ackbar denizaltını tekrar geriye çekip bir daha ateş etmeye hazırlanıyordu ki droid ikinci kez ateş etti.

Leia hiç umut olmadığını biliyordu. Buradan kurtulamayacaklardı. Denizaltının basit lazer ateşi tam donanımlı droide bir zarar veremezdi. Luke'un aksine, kendini biraz olsun savunmasını sağlayacak Jedi becerilerini geliştirmemişti. Fakat Ackbar, hâlâ soğukkanlı ve kendinden emin bir halde, droidin kafasını iki kere ateş etti. Optik sensörleri hedef almıştı. Zayıf ışıklar söndü...

Droid beklenmedik bir anda infilak etti. Parlak ışık dalgalarının geriye fırlattığı denizaltı yuvarlanarak savruldu. Leia koltuğundaki kemerlerin otomatik olarak sıkılaştığını hissetti. Şok dalgaları aracın gövdesine çarpıyor, gong sesine benzer sesler çıkarıyordu. Kabarcıklar ve sürüklenen parçalar etraflarını doldurdu. Su ağacı gövdelerinin kopan parçaları okyanusun dibine çöktü.

“Kendini yok etti!” dedi Cilghal. “Fakat ona karşı hiç şansımız yoktu ki.”

Leia, Han'ın Hoth'daki varsayımını hatırladı. “Araştırma droidleri, topladıkları bilginin düşman eline geçmesi riski belirlediğinde kendilerini yok etmeye programlanmıştır.”

Ackbar dönüp duran aracı sonunda kontrol altına alabildi. Öndeki mekanik kollardan dört tanesi kopmuştu. Geriye aşınmış kırık metal parçaları ve bozulmuş devreler kalmıştı.

Ackbar dalış tanklarından birini boşaltınca denizaltı yüzeye doğru yükselmeye başladı. Leia pencerelerin ince çizgiler halinde çatladığını görünce basınç dalgalarının gemiyi parçalanmanın eşiğine getirdiğini fark etti.

“Fakat droid birtakım sinyaller gönderdi,” dedi Cilghal. “Kendini yok etmeden önce seslerini duyduk.”

Leia'ın korkunun soğuk yumruğunun karnında hissetti ama Ackbar ortalığı yatıştırmaya çalışıyordu.

“Bu araştırma droidi belki on yılı aşkın süredir burada, bu çok eski bir kod olmalı,” dedi. “İmparatorluk mesajı olsa bile dikkate almayacaktır.”

Üç Yıldız Destroyeri'yle Cauldron Nebulası'nın iyonize adalarının arasında güvende olan Amiral Daala, özel odasına çekilmiş savaş taktiklerini gözden geçiriyordu.

Düz bir sandalyenin üzerinde dimdik oturuyordu. Aşırı konfor onu rahatsız ederdi.

Yüce Moff Tarkin'in hologramı hiç değişmemişti. Kasvetli, sert adam öğüt ve bildirilerde bulunuyordu. Daala daha önce bunları defalarca dinlemişti.

Özel odasında, İmparatorluk Savaş Akademisi'ndeyken onun yeteneğini gören tek kişinin özlemini çekiyordu. Tarkin onu amiralliğe kadar yükseltmişti; bildiği kadarıyla bu, İmparatorluk ordularında bir kadına verilmiş en yüksek rütbeydi.

Maw Üssü'ndeki sürgün yıllarında, Tarkin'in mesajlarına cevaplar yazardı, şimdi de bu mesajları dikkatle dinliyordu. Kaşlarını çatmış, gözlerini kısmıştı; adamın sözlerini dinliyor, İsyancılar'a karşı giriştiği kişisel savaşında yararlanabileceği önemli bir detay bulmaya çalışıyordu.

“Birçok küçük hedefi yok etmek sağlam kurulmuş bir üssü ortadan kaldırmaktan kolaydır,” dedi adamın görüntüsü; Carida'da “Tarkin Doktrini'ni” açıkladığı konuşmasından alınmıştı. “Güç kullanarak değil, gücünüzle korkutarak hükmedin. Gücümüzü akıllıca kullanabilirsek, birkaç seçilmiş emsali kullanarak binlerce dünyaya hükmedebiliriz.”

Daala sözleri bir daha dinlemek için görüntüyü geri sardı, önemli bir detayı kavramak üzere olduğunu hissediyordu. Fakat kapının sesi düşüncelerini böldü. Holo-projektörü kapattı. “Işıklar!”

Tık naz Kumandan Kratas kapıda dimdik duruyordu. Üniforması buruştu, ellerini arkasında kenetlemişti. Yüzündeki mağrur sırıtışı saklamaya çalışıyor ama ifadesi ve hafifçe yukarı kalkmış dudakları onu ele veriyordu.

“Evet Kumandan, ne oldu?” dedi Daala.

“Bir sinyal aldık,” dedi Kratas. “Görünüşe göre bir araştırma droidi İsyancılar'ın en önemli gemi yapım tesislerinin bulunduğu Calamari'den gizli bilgiler yollamış. Bilginin ne kadar yeni olduğunu bilemiyoruz.”

Daala'nın kaşları kalktı ve renksiz dudaklarında bir tebessüm belirdi. Erimiş metalden yapılmış saçlarını elleriyle omuzlarının arasına atarken parmak uçlarını çarpan statik elektriği, içini saran bir heyecan yaratmıştı sanki. “Bundan emin misin? Nereye yönlendirilmiş?”

“Geniş spektrumlu bir sinyal, Amiralim. Tahminime göre droidler geniş bir alana dağıtılmış. Bilgi yolladıkları Yıldız Destroyeri'nin yerini tayin edemezler.”

“İsyancılar'ın bir oyunu, bir tuzak olabilir mi?”

“Sanmıyorum. Oldukça iyi kodlanmış. Neredeyse biz bile deşifre edemiyorduk. Neyse ki Yüce

Moff Tarkin'in Maw Üssü'ne son gelişinde getirdiği yeni kodlardan biriyle karşılaştırmak sonuç verdi.”

“Mükemmel, Kumandan,” dedi avuçlarını yeşil pantolonuna silerek. “Vuracak bir yer arıyorduk ve burası da önemli bir gemi yapım yeri olduğuna göre cazip bir hedefe benziyor. Seni ve diğer gemilerin kaptanlarını savaş odasına bekliyorum. Yıldız Destroyerleri kalkışa hazırlansın. Bütün turbo-lazer akülerini doldurun. TIE[2]* savaş gemileri çarpışmaya hazırlansın.”

“Bu sefer Yüce Moff Tarkin'in stratejisini kullanacağız.” Son cümlesini işaret parmağını havaya kaldırarak söyledi. “Herkes dikkatini toplansın. Hata istemiyorum. Kusursuz bir saldırı olacak.”

Koridora çıkınca ışıkları kıstı. Hemen arkasına dizilen iki fırtına askerinin ayak sesleri ahenkle yankılanıyordu.

“Alıştırma yapmaya devam ediyoruz,” dedi Daala Kratas'a. “Saldırıdan sonra Calamari, moloz yığımından başka bir şey olmayacak.”

* * *

Leia'nın kullandığı üstü açık sürat motoru Calamari okyanuslarının dalgaları arasında hızla gidiyordu. Gökyüzü hâlâ siyah bir bulut çorbasıydı ama fırtına etkisini azaltmıştı. Serin bir rüzgâr, tuzlu su damlacıklarını yüzlerine fırlatıyordu. Leia'nın yüzünde sabit bir gülümseme vardı. Ackbar, Mon Mothma'yla görüşmek için olsa da, Coruscant'a gelmeye razı olmuştu.

Leia ve Cilghal onu Foamwander Şehri'ne geri götürüyordu. Ackbar edindiği sismik bilgileri diğer Calamari bilim adamlarına teslim edecekti. Sürat motorunun arka koltuğunda oturan Ackbar'ın sıkıntılı ve kendisinden emin olmayan bir hali vardı.

Calamari şehrinin yumrulu yarımküresi adeta metalik bir renge bürünmüştü. Etraflarında başka tekneler de vardı, ağlarını toplayanlar ulaşım kapılarının yolunu tutuyorlardı.

Ackbar dimdik duruyordu. “Dinleyin!”

Rüzgâr ve dalga seslerine karışan alarm sirenlerini işittiler. Leia iletişim telsizini kapıldığı gibi şehir kontrol merkezine bağlandı. “Sürat motoru on yedi, aaa, bir/yedi. Alarmin sebebi nedir?”

Henüz daha cevap alamadan, parlak bir ışık perdesi bulutların arasından dalarak okyanusa saplandı. Bir anda buharlaşan sular bir *patlama* eşliğinde yukarı doğru fişkırdı.

“Turbo-lazerler!” dedi Leia.

Ackbar'ın elleri koltuğunun kenarlarına yapıştı. “Yörüngeden ateş ediyorlar.”

“Dalga kapıları kapanıyor.” İnsanı çıldırtacak derecede sakın bir Calamari'linin sesi hoparlörlerden duyuldu. “Herkes hemen sığınaklara girsin. Tekrar ediyorum, dalga kapıları kapanıyor.”

Denizdeki araçların hemen hepsi şehrin etrafındaki kapılardan içeri kaçıştı. Kapılara ulaşamayanlar da araçlarından atlayıp, hızla, giriş yerlerinin olduğu diplere doğru dalmaya başladılar.

Birçok dalga kapısı diyagonal ağızlar gibi kenetlenmişti. Leia hâlâ açık olanlardan bir tanesini hedef alıp sürat motorunu hızlandırdı. Sarsıntı hepsini koltuklarına çiviledi.

TIE filosu ustura kanatlı, leş yiyici bir kuş sürüsünü andırıyordu. Ani bir dalışla aşağı süzülürlerken İkiz İyon Motorları gürlüyordu.

TIE bombardıman gemilerinin bıraktığı parlak enerji topları okyanusta patlayarak etrafa şok dalgaları yolluyor, köpük ve su püskürtüyordu. Gemiler Foamwander Şehri'nin üzerinde uğuldayarak uçuyor, lazer toplarıyla ateş ediyordu. Yeşil ışık mızraklarının vurduğu yerler için için yanıyordu.

Şok dalgalarından birisi Leia'nın kullandığı motora çarptı. Leia kontrolü sağlamaya çalıştı ama yavaşlamadı. Gözlerini kapanmakta olan kapılara dikmişti. İçeri girmeye başaramazlarsa İmparatorluk bombardımanının açık hedefi olacaklardı.

Ackbar “Yörüngedeki tersaneleri korumak için bir B-kanat filosu bırakmıştık. Neredeler? Yukarıda neler olduğunu öğrenmeliyim,” dedi.

Cilghal'ın sesi sakindi. "Belki de ele geçirildiler."

"Sıkı tutunun!" dedi Leia ve acil durum roketlerini ateşledi.

Sürat motoru suyun üzerinde havalanarak son bir gayretle ileri atıldı. Diyagonal kapılara gittikçe yaklaşıyorlardı; Leia eğilmişti...

Leia ağır kapının sivri kenarına çarpınca plasçeliğin alt tabakası sürat motoruna sürttü, sonra yeşil ışıklı tünele girdiler. Hızla giden motor en ufak bir darbeyle yalpalıyordu. Leia duvarlara çarparak kıvılcımlar çıkaran aracı kontrol etmeye çalışıyordu. Sonunda gıcırdayarak durdular. Arkalarında dalga kapıları gürleyerek kapandı.

Kimseye bir şey olmadığını anlar anlamaz, Leia araçtan dışarı fırladı. Bombaların gümbürtüsünü ve lazer toplarının çığlıklarını oradan duyabiliyordu.

Ackbar enkazdan inerek Cilghal'e döndü. "Beni hemen kontrol merkezine götür. Yörünge savunma birliğiyle bağlantı kurmalıyım." Canlanmış, kendine gelmiş görünüyordu. "Neler olduğunu anlayabilirsem, belki yardımcı olabilirim."

"Evet, Amiral," dedi Cilghal. Leia kadının Ackbar'a ünvanıyla bilerek hitap edip etmediğini merak etti.

Alarm sirenleri onlar kıvrımlı koridorlarda aceleyle yürürlerken yankılanmaya devam etti. Yanlarından hızla Quarren grupları geçti. Sığınak bacalarını açmaya çalışıyor, aralarında mırıldanıyorlardı. Şehri terk ediyor, okyanusun dibinde güvenli bir yer bulmaya gidiyorlardı; Leia bundan emindi.

Bir turbo-asansöre ulaştılar. Bir grup Calamari'li de oraya üşüşmüştü. Şehrin güvenli alt katlarına ulaşmaya çalışıyorlardı. Cilghal sesini yükseltti, Leia buna ilk kez tanık oluyordu. "Amiral Ackbar'a yol açın! Komuta Merkezi'ne gitmeliyiz."

"Ackbar," dedi hep bir ağızdan Calamari'liler. "Amiral Ackbar!"

Ackbar daha güçlü görünüyordu, Vortex'teki kazadan beri yüzünde taşıdığı güçsüz ifade gitmişti. Leia İmparatorluk saldırısında yaşadıkları kâbusun hâlâ Calamari'lilerin hafızalarında olduğunu biliyordu ama sahip oldukları kıt kaynaklarla başarılı bir savunma yapabilecek biri varsa o da Ackbar'dı.

Turbo-asansör onları gidecekleri kata çıkardı. Cilghal önden çıktı. Diplomatik şifrelerini kullanarak onları şehrin ortasındaki karmakarışık Komuta Merkezi'ne getirdi.

Yedi Calamari'li taktik uzmanı komuta istasyonunda oturmuş, yukarıdaki savaşı izliyorlardı. Odanın ortasında gezegenin ve uydusunun krokisini gösteren bir hologram vardı. Savunma düzenindeki savaş gemileri parlayan noktalar halinde görülüyordu.

Leia, gezegeni iki yanından turbo-lazer ateşine tutan Yıldız Destroyerlerini huşuyla izliyordu. Üstte, TIE filosu şehre aralıksız saldırmaya devam ediyordu. Proton bombalarının şehrin zırhlı kaplamasını

deldiği noktalardan dumanlar çıkıyordu. Foamwander'ın savunma lazerleri gemi üstüne gemi düşürüyordu ama düşenlerin yerini daha fazlası alıyordu.

Sersemlemiş olan kumandan sonunda arkasını dönüp onları fark edebildi. “Amiral Ackbar! Lütfen bayım, bize yardım edin. Yerimi size devrediyorum.”

“Cilghal,” dedi Leia karmaşanın içinde sesini yükselterek, “beni iletişim sistemine götür. Yeni Cumhuriyet'ten destek kuvvet göndermelerini isteyeceğim. Düşük frekanslı bir kod yollamalıyız. Yıldız Destroyerlerini aşmamız böyle mümkün olabilir.”

“Yardım zamanında yetişebilir mi dersin?” dedi Cilghal.

“Savunmayı ne kadar sürdürebileceğimize bağlı,” dedi Leia.

Leia, Cilghal'in yüzünde somut bir ifade göremese de, büyükelçinin biraz gururlandığını hissetmişti. “Mon Calamari ilk İmparatorluk işgalini basit malzemelerle ve bilimsel donanımıyla kırdı. Bu sefer gerçek silahlarımız var. Ne kadar direnmemiz gerekiyorsa direniriz.” Yakındaki bir kontrol panelini işaret etti. “Mesajınızı iletişim istasyonundan atabilirsiniz.”

Leia aceleyle, direk olarak, Coruscant'a iyice kodlanmış bir sinyal gönderdi. “Ben Bakan Leia Organa Solo,” dedi. “Calamari gezegeni iki Yıldız Destroyeri'nin saldırısına uğradı. Acil yardıma ihtiyacımız var. Tekrar ediyorum, *acil* yardıma! Hemen yola çıkmayacaksanız, boşuna zahmet etmeyin.”

Kumandan perdeli elleriyle hologramı işaret etti. “B-kanat filomuzu tersaneleri koruması için konuşlandırdık, çünkü oraya saldıracaklarını düşünüyorduk. Fakat Yıldız Destroyerleri hiper-uzaydan çıkıp hemen yörüngeye girdi ve şehri bombalamaya başladı. Şu anda Reef Home Şehri'ni bombalıyorlar. İkişer TIE bombardıman gemisi ve TIE gemisi filosunu Foamwander Şehri'nde bıraktılar. Bir başka filo da Coral Depths'e saldırdı.”

“Kumandan,” dedi Calamari taktisyenlerinden bir tanesi kulağındaki mikrofonu tutarak. “Reef Home'la irtibatımızı kaybettik. Verdikleri son bilgiye göre gövdesi on beş yerden delinmiş ve su alıyormuş. Büyük bir patlama olmuş. Analizler şehrin tamamen yok edildiğini gösteriyor.”

Komuta Merkezi'ne bir ümitsizlik yayıldı. Şehir kumandanı tereddüt ederek konuştu. “Tersaneleri savunan B-kanat'larla Yıldız Destroyerlerine saldırmayı düşünüyordum.”

Ackbar İmparatorluk gemilerini rahatsız eden yüzlerce B-kanat'a göz attı. “İyi fikir, Kumandan,” dedi, ama sonra krokiye, uyduya, gezegenin iki yanındaki Yıldız Destroyerlerine bakındı. “Bir dakika,” dedi. “Bütün bunlar bana tanıdık geliyor.”

Duraksadı, yavaşça salladığı kafası omuzları için fazla ağırdı sanki. “Evet, Kumandan –B-kanat'lar Yıldız Destroyerlerine saldırınsın. Hepsi. Tersaneleri tamamen savunmasız bırakın.”

“Bu akıllıca bir şey mi, Amiral?” diye sordu Leia.

“Hayır,” dedi amiral, “bu bir tuzak.”

Yıldız Destroyeri *Gorgon*'un köprüsündeki Amiral Daala, aşağıdaki savaşı takip ediyordu. Her şey planlandığı gibi işliyordu.

Kalbi, Yüce Moff Tarkin'in taktiksel dehasından duyduğu gururla doldu. Gemisinin yanındaki *Basilisk* suyun üzerinde ölüm saçıyordu. Öfkeli bir böcek sürüsünü andıran TIE savaş gemileri zavallı Calamari'lilerin direnişini kırmıştı.

Yörüngedeki İsyancı B-kanat savaş gemileri ve orta büyüklükteki bazı gemiler fazla sıkıntı yaratamazdı. *Gorgon* ve *Basilisk*, aldatıcı saldırılarını dikkatle devam ettirdiği sürece, Calamari güçleri öngörülen şekilde hareket etmeyi sürdürecekti. Tıpkı kuklalar gibi.

Daala, istasyonundaki iletişim subayına döndü. "*Manticore*'a, Kaptan Brusc'a bağlanın," dedi. "Calamari kuvvetleri sonunda tersaneleri savunmasız bıraktı. Saldırı hemen başlasın."

Ackbar ellerini de kullanarak aceleyle konuşuyordu. Fazla zamanı olmadığını farkındaydı. "İsyancı Müttefikler beni kurtarmadan önce Moff Tarkin'in resmî asistanıydım. Gezegenleri nasıl ele geçireceğini anlatmaktan zevk alırdı. Onun yanındayken savaş taktikleri hakkında çok şey öğrendim; özellikle de Tarkin'in kullandığı stratejiler hakkında."

Perdeli ellerini Yıldız Destroyerlerinin üç boyutlu görüntüsüne doğrulttu. "Tarkin öldü ama bu hileli taktiği tanıdım. İmparatorluk kumandanının ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Uydunun diğer tarafında bir sensör ağıımız var mı?"

"Hayır, Amiralim," dedi şehir kumandanı. "Yıllar önce kurmayı düşünmüştük ama..."

"Olmadığını tahmin etmiştim," dedi Ackbar. "Yani burada gözlerimiz bağlı öyle mi?"

"Öyle."

"Nereye varmaya çalışıyorsunuz, Amiral?" dedi Leia.

"Uydunun arkasında saklanan üçüncü bir Yıldız Destroyeri var."

Bu söz odada konuşanların yarısını susturdu. Diğer yarısı da hayretle ona baktılar. "Kanıtınız nedir?"

Leia, acemi olmasına rağmen, Güç'ü kullanmaya çalışarak saklı gemiyi bulmaya çalıştı ama gemi ya çok uzaktaydı ya da o yeterince yetenekli değildi... Veya ortada gemi falan yoktu.

"İmparatorluk kumandanının yaptıklarından anladığım bu," dedi Ackbar. "Gerçek hedefleri tersaneler. İki Yıldız Destroyeri hiper-uzaydan çıktıktan az sonra, bir üçüncüsü gelip uydumuzun gölgesine saklandı. Öncü kuvvetler bizi tersanelerden tuzağın ortasına çekmeye çalışıyor. Üçüncü Yıldız Destroyeri, ışık-altı motorlarına tam güç verip hızla saldırınca tersaneler savunmasız kalacak. Hiç zarar görmeden bütün tersaneleri yok edebilir."

"Fakat, Amiralim" dedi şehir kumandanı, "o halde kuvvetlerimizi neden çektik?"

Ackbar başını salladı. “Çünkü *şu* gemiyi uzaktan komuta edeceğim.” Yeni savaş gemisi *Startide*’ın tamamlanmış iskeletinin yörüngede asılı durduğu yeri, dev hangarı gösterdi.

“Fakat bayım, *Startide*’ın silahları henüz çalışmıyor.”

“Motorları çalışıyor ama, yanılıyor muyum?”

“Evet,” dedi kumandan, “ışık-altı motorlarını geçen hafta test ettik. Hiper-sürüş reaktörü yerleştirildi ama gemiyi henüz hiper-uzaya çıkarmadık.”

“Önemli değil,” dedi Ackbar. “Mühendisler gemiyi boşalttı değil mi?”

“Evet, saldırı başlar başlamaz.”

“Tamam, bana uzaktan kumanda cihazlarını getirin.”

“Amiralim...” dedi kumandan çekinerek, sonra da hemen kodu girdi. “Eğer bunu isteyen siz olmasaydınız...”

Kontrolü eline alan Ackbar, teleskobik gözler için ıraklık açılarını gösteren sanal resimlerin olduğu alana yürüdü.

Tamamlanmamış geminin motorları çalıştı ve uzaktan komuta moduna geçti. Devasa ışık-altı motorları, buldukları yerden duyulamayacak bir gürültüyle çalıştı ve silahsız savaş gemisi yavaşça yörüngeden çıkmaya başladı. Gezegenin çekiminden uzaklaştıkça hız kazanıyordu. Motorlar o kadar güçlüydü ki, iskeleyi de sökmüş gemiyle beraber sürüklüyordu.

Ackbar bunu önemsemedi. Kütle ne kadar büyükse, o kadar iyiydi.

Saldırının gürültüsü yankılanıyor, şehrin aldığı hasar görüntülere yansıyor, TIE savaş gemileri korunmasız yerlere dalışlarını yapmaya devam ediyor, Leia ise bütün bunları dudaklarını ısırarak izliyordu.

Cilghal bir tür transa girmiş gibiydi. Leia şokun onu aptallaştırdığını düşündü. Yüzlerce TIE ve B-kanat’ın görüntülediği ekranın başına geçmiş, parmağıyla bir şeyler işaret ediyordu.

“Bu, şimdi bu... Şimdi de bu,” dedi. Dokunduğu noktaların her biri sırayla yanıyor. Bu ışık gemilerin yok edildiği anlamına geliyordu.

Leia şaşkındı, Cilghal’in bunu nasıl bu kadar hatasız yapabildiğini aklı almıyordu. Fakat Luke’un öğrettiği teknikleri kullanınca, büyükelçinin içgüdüsel olarak Güç’ü kullandığını fark etti. Cevabı merakla bekleyerek sordu, “Bunu nasıl beceriyorsun?”

“Balık sürüsünün orada yaptığım şeyin aynısı,” dedi Cilghal sessizce. “Bu basit bir numara ama keşke gemilerimizle iletişim kurabilseydim. Bu, ve de bu!” Uzun parmağıyla filonun ortasında güvende gözüken bir B-kanat’ı takip etti. Sonra bir anda isabet almış bir TIE gemisi kontrolden çıkıp filonun olduğu yere doğru alçalarak B-kanat’a çarptı. Cilghal aynı şeyi krakana balık sürüsü içinde

avlanırken de yapmıştı.

Büyükelçi üzgün görünüyordu. “İletişim kuracak zaman olmuyor,” dedi. “Yeterince erken çözemiyorum.”

İmparatorluk saldırısının gazabını bir an için unutmuş gözüken Leia’yı bir merak sarmıştı. Cilghal Jedi eğitimi için biçilmiş kaftandı. Onu Yavin 4’e, Luke’un okuluna yollayabilirdi –tabii buradan kurtulabilirlerse.

Ackbar, boşaltılmış dev gemiyi şehrin merkezinden kontrol ederken kendini onun bir parçası gibi hissediyordu. Komuta Merkezi’nin gürültüsüne kulaklarını tıkamıştı. Vücudu *Startide*’la birdi ve gözlerini dört açmıştı.

Motorlar koca gemiyi hızlandırmıştı. Calamari’nin uydusu gemi yaklaştıkça büyüyordu. Sonra havasız, kraterli yüzeyin yanından yoluna devam etti. Sensör mevziline girmeden, uydunun karanlık tarafına doğru yol alıyordu; Yıldız Destroyeri’nin olduğu yere doğru.

Ackbar *Startide*’ın hiper-sürüş reaktörlerini çalıştırdı ve otomatik soğutma sistemini kapattı. Geminin uyarı alarmları kulaklarında çınılıyordu. Fakat Ackbar gücü daha da arttırdı. Böylece gemi patlamaya hazır bir enerjiyi içinde biriktirerek ilerliyordu.

Startide uydunun arkasına ulaştınca, Ackbar üçüncü Yıldız Destroyeri’nin ok ucuna benzeyen şeklini gördü. Gemi silahların akülerini dolduruyordu. “İşte burada.”

Yıldız Destroyeri Mon Calamari uzay gemisini aniden fark etti ve hemen turbo-lazer ateşi açtı ama Ackbar bunu umursamadı.

Startide’ın sürüklediği iskelenin bağlantı yerlerinden biri isabet alınca bir kiriş ağı uzaya düştü. Ayrıca geminin gövdesi de hasar görmüştü; sancak tarafından erimiş damlacıklar sızıyordu.

Ackbar intihar saldırısına son hızla devam etti. Yıldız Destroyeri’nin tam boynunu hedef almıştı. İmparatorluk gemisi ateş etmeye devam ediyordu.

Ackbar korumasız hiper-sürüş reaktörünü kontrol eden son güvenlik mekanizmasını da devre dışı bıraktı. Aşırı ısınmış enerji kazanı saniyeler içinde patlama noktasına gelecekti.

Ackbar, kumanda cihazlarından ayrılıp gerisini fizik kanunlarına bıraktı.

Amiral Daala iletişim sistemine doğru bağırdı. “Kaptan Brusca, bana neler olduğunu söyleyin!”

Manticore, tam da Calamari tersanelerine yapacağı saldırıya hazırlanırken kıyamet kopmuştu. Alarm sesleri iletişimi engelliyordu.

Kaptan kargaşa içinde emirler yağdırıyordu. “Başka bir gemi var, Amiralim!” dedi Brusca; gözlerini şaşkınlıkla açmış emirler yağdırıyor, Daala’yı cevapsız bırakmaya da cesaret edemiyordu. “Bir anda ortaya çıktı. Burada olduğumuzu anlamış olmalılar.”

“İmkânsız,” dedi Daala. “Bunu nereden bilebilirler. Burada hiç sensöre rastlamadık. Bana *Manticore*’un taktiksel sensör bilgilerini verin.”

Üçüncü Yıldız Destroyeri’nin ve Calamari yıldız gemisinin iskeletinin ekrandaki görüntüsüne baktı. Geminin saçma sapan bir hali vardı. İnşaat iskelesini beraberinde sürüklüyordu ve amansız bir hızla ilerliyordu. Daala bunun bir intihar saldırısı olduğunu hemen anladı.

“Oradan uzaklaşın!”

Manticore, *Startide*’ın yolundan çekilmek için dönmeye başladı ama Calamari gemisi çok hızlıydı. *Manticore*’un turbo-lazer ateşi onu durduramamıştı.

Daala dimdik duruyor, irkilmemek için kendini zorluyordu. Köprüdeki korkuluklardan birini tuttu. Bilekleri bembeyaz kesilmişti. Plasçelik zemin altından kayıyordu sanki. Kuru ağzından “Hayır!” anlamında bir çığlık koştı.

Calamari savaş gemisi, *Manticore*’un karnının alt kısmına çarptı. *Startide*’da, çarpışmadan hemen önce gerçekleşen nova patlamasının yarattığı enerji dalgaları *Manticore*’u çoktan paramparça etmişti bile.

Daala öylece uzaya bakakaldı. Calamari uydusunun arkasında yapay bir tutulma yaratan iki patlama gözlerini kamaştırdı.

Kyp Durron hem keyifliydi hem de kendini aptal gibi hissediyordu. Diğer Jedi öğrencileri çalışmalarına ara vermiş Kyp'i izliyorlardı.

Gür ormanların ortasında, nemli havada terden sıırılsıklam olmuştu. Dengesini kurdu. Bacakları havadaydı; tek elinin üzerinde yükseldi. Avuç içi toprağın içine gömüldükçe sivri çimenler parmaklarına batıyordu.

Daha düzgün bir zeminde dengesini hemen sağlayabilirdi ama öylesi de çok kolay olurdu. Siyah saçları yüzüne düşmüş, alnı boncuk boncuk terlemişti.

Kyp diğer eliyle yosun tutmuş iri bir kaya parçasını kaldırdı. Toprak öbekleri yerlere saçıldı. Az bir efor sarfediyor, işin kalanını Güç'e bırakıyordu.

Yukarıdan, dalların arasından Artoo'nun panik halinde çıkardığı sesler geliyordu. Kyp ısınma egzersizi olarak onu oraya kaldırmıştı ve zamanı gelince indirecekti; o anda konsantrasyonu tamdı.

Diğer Jedi adaylarının varlığını unuttu. Gözlerini kısarak odaklandı ve üzerinde mantarların ürettiği kopmuş bir ağaç dalını kaldırdı, mavi yapraklı çalılıkların arasından çekti ve yanına diklemesine koydu.

Uzun bir nefes verdi ve her parçayı yerinde tutmaya odaklandı. Tüm evrenin onu izlediğini düşündü. Yüksek düzeyde bir uyum içindeydi; Güç'ün titreşimini hissedince içi şaşkınlık ve gururla doldu.

Üstat Skywalker yakından izlemek için ona yaklaşmıştı.

Kyp, Güç'ü nasıl hissedeceğini, nasıl kullanacağını biliyordu. Bu onun doğasında vardı. İçgüdüleri devreye giriyordu, tıpkı Güneş Ezici'yi siyah delik kümesinden getirişinde olduğu gibi. Hayatı boyunca bunları yapmaya hazır olduğunu hissetmiş ama Üstat Skywalker onu harekete geçirene dek yeteneklerini nasıl kullanacağını öğrenme fırsatı olmamıştı. Artık becerilerini hızla geliştiriyordu. Uzun zamandır kapalı duran bir valf açılmıştı sanki.

Kyp sadece bir haftalık yoğun bir çalışmayla diğer öğrencilerin seviyesini geçmeyi başarmıştı. Diğerleriyle pek zaman geçirmiyor, tüm enerjisini yeteneklerini geliştirmeye, konsantrasyonunu arttırmaya, Güç'le uyum içinde olmaya harcıyordu. Üstat Skywalker'ın peşini bırakmıyor, yeni çalışmalar yaptırması için sürekli onu sıkıştırıyordu.

Ormanın ortasında diğer öğrenciler tarafından incelendiği sırada, Kyp artık yaptıklarını hava atma olarak görmüyordu. Üstat Skywalker'ın onu izliyor olmasıyla da ilgilenmiyordu. Sadece kendi sınırlarını zorluyordu. Bir çalışmayı tamamladığında daha zorunu deniyordu. Bu şekilde kendini geliştirmeye devam edecekti.

Yıldız Destroyeri *Gorgon*'un hapisanesindeyken, Amiral Daala onu ölüm cezasına çarptırdığında, Kyp bir daha hiçbir zaman bu denli çaresiz ve yardıma muhtaç kalmayacağına dair kendi kendine

yemin etmişti. Bir Jedi hiçbir zaman çaresiz kalmazdı, çünkü Güç'ün kaynağı diğer canlılardı.

Kyp dengesini korudu, siyah gözleri kapalıydı, ormandaki diğer canlıların bu Güç diyarında yaydığı izlerin peşine düştü. Yağmur ormanındaki bitkileri, çiçekleri ve küçük canlıları kokladı. Vücudunun etrafında uçuş sinekleri umursamıyordu.

Düşüncelerini uzaya yönlendirerek Yavin 4'ün ve diğer uyduların gelgit oluşturucu etkilerini hissetti. Huzur içindeydi, kozmosun bir parçasıydı. Onu daha da zorlayacak bir şeyler aradı. Fakat Artoo-Detoo'nun hâlâ havada olduğunu fark edip önce onu yere indirdi. Droidin çıkardığı seslerden rahatladığı anlaşılıyordu.

Sonra Kyp yosunlu kayanın kontrolünden çıkıp yerine konduğunu hissetti. Çürük dal da diğer çalılıkların arasına geri uçtu.

Çalışmasının yarıda kesilmesi Kyp'i birazcık kızdırmıştı. Gözlerini açınca kendisine gururla gülümseyen Üstat Skywalker'ı gördü.

“Çok iyi, Kyp,” dedi Üstat Skywalker. “Açıkçası, bu inanılmaz. Obi-Wan veya Yoda bile seninle ne yapacağını bilmezdi sanırım.”

Kyp uçuş becerisini kullanarak yerinden şöyle bir havalanıp tekrar ayakları üzerine indi. Üstat Skywalker'ın gözlerine bakarken neşeyle dolduğunu hissetti; içi içine sığmıyordu.

Nefes nefese konuşuyor, Yavin 4'ün parlak ışığında bir anda açtığı gözlerini kırıştıırıyordu. “Bugün başka neler öğrenebilirim, Üstat Skywalker?” Derisi kızarmıştı. Saçlarından ve yanaklarından ter damlıyordu.

Üstat Skywalker başını salladı. “Bugünluk bu kadar yeter, Kyp.” Diğer öğrenciler bitkin haldeydi. Kırık köklerin ve otlarla kaplı kayaların üzerine yığılmışlardı.

Kyp hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. “Fakat öğrenmem gereken çok şey var,” dedi.

“Evet,” Üstat Skywalker'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı, “ve sabretmek de öğrenmen gereken şeylerden bir tanesi. Sadece beceri edinmek yeterli değildir. Öğrendiğin şeyi *bilmelisin*. Onda Üstat'laşmalısın. Tüm diğer bildiklerinle uyuştuğunu görmelisin. Gerçekten sana ait olması için ona hâkim olmalısın.”

Kyp bu bilgece sözleri bir Jedi öğrencisinden beklendiği üzere ağırbaşlılıkla kabullendi. Edindiği tüm becerilere gerçek anlamda sahip olabilmek için elinden geleni yapacağına yemin etti.

Gecenin geç bir saatiydi. Kyp hâlâ uyumamıştı. Lezzetsiz ama doyurucu bir yemek yiyip, meditasyon yapmak ve öğrendiklerini uygulamak üzere odasına çekilmişti.

Odayı sadece köşede duran küçük akkor lamba aydınlatıyordu. Konsantre oldu, Büyük Tapınak'ın taşlarındaki çatlakların içine süzüldü. Yosunları, hızla yürüyen ve girdikleri deliklerde yuvalarına kadar takip edebileceği örümcekleri izledi.

Kyp, anlayış gücünü aşan bir canlı ağının ortasında olduğunu görünce, kendini aynı anda hem önemsiz, hem de sonsuz hissetti.

Yeni edindiği yeteneklerini zorlayınca, Güç'ün içinde soğuk bir *girdap*, evrenin dokusunu gösteren bir yarık görür gibi oldu. Hemen bulunduğu ana geri döndü.

Hızla arkasına döndüğünde uzun pelerinli bir şeklin gölgesini fark etti. Karanlık adamın gölgesi loş ışıkta bile koyu, bütün ışık zerrecelerini yutan bir delik gibi görünüyordu. Kyp konuşmadan bakmaya devam etti. Ziyaretçinin şeklinin üzerinde uzak güneşlerin ışıklarını gördü.

“Güç sende çok yoğun, Kyp Durron,” dedi gölge.

Kyp kafasını kaldırdı. Korkmuyordu. İmparatorluk onu ölüme mahkûm etmişti. Kessel'deki madenlerde on yıldan fazla kalmıştı. Yırtıcı bir enerji örümceğiyle dövüşmesi gerekmişti. Bir kara delik kümesinin içinde uçmuştu. Heybetli siyah gölgeye bakarken yine de huşu ve merak içindeydi.

“Kimsin sen?” diye sordu Kyp.

“Öğretmenin olabilirim,” dedi karanlık şekil. “Üstat Skywalker'ın bile anlayamadığı şeyleri sana gösterebilirim.”

Kyp'i bir heyecan aldı. “Nasıl şeyler?”

“Binlerce yıl önce kaybolan teknikler; Skywalker gibi zayıf Jedi Üstadlarının açmaya cüret edemeyeceği, kapanmış kapılar, gizemli yöntemler. Fakat *sen* güçlüsün, Kyp Durron. Öğrenmeye cesaretin var mı?”

Kyp ne diyeceğini bilmiyordu; ama içgüdülerine güveniyordu. Şimdiye kadar onu yüzüstü bırakmamışlardı. “Öğrenmekten korkmuyorum,” dedi, “ama bana kim olduğunu söylemelisin. Kendini tanıtmaktan çekinen birisinin öğrencisi olamam.”

Bunu söylediğinde kendini aptal gibi hissetti. Gölge, sessiz bir kahkahaya tutulmuşçasına titriyordu. Sesi tekrar gürlendi, gurur doluydu.

“Ben en büyük Sith Lordu'ydum. Ben Exar Kun'um.”

Yatak odasına hızla giren Han, “Işıklar!” diye bağırdı. Sesi o kadar yüksekti ki, alıcılar sesi algılayamamıştı. Dediğinin anlaşılması için kendini zorlayarak, sıktığı dişlerinin arasından bir daha bağırdı. “Işıklar,” ve odanın ışıkları açıldı.

Götüreceği şeyleri düşünerek sağa sola bakındı. Dolaplardan birinin üzerindeki güvenlik kodunu girdi. Dolabı açıp bir lazer silahı ve fazladan bir şarjör kaptı. Eşyalarını toplamaya başladı. Gözüne Leia’nın giysileri takılınca içine şiddetli bir sancı saplandı.

“Chewie!” diye bağırdı. “Buradayım.”

Sese duyarlı ışıklar nedense söndü. Han tiksintiyle bir kez daha bağırdı, “Işıklar!”

See-Threepio ağlayan iki çocukla beraber odaya girdi. “Bayım, bu kadar acele etmeniz şart mı? Çocukları üzüyorsunuz. Lütfen neler olduğunu anlatır mısınız?”

İçeriden Chewbacca’nın sesi gürlledi. Eşyaları devirerek hızla yatak odasına doğru koşuyordu. Kapının eşiğine geldiğinde, bronz rengi kürkü kıvrır kıvrırdı. Kocaman pembe ağzını açınca azı dişleri bile gözüktü. Bir daha gürlleyince çocuklar çok korktular.

Odanın ışıkları bir daha söndü. Han, Chewbacca’nın elindeki öldürücü arbaleti ve konsantre acil durum yiyeceklerini fark etti. Wookie gitmeye hazırdı. Han loş ışıkta el yordamıyla hareket ediyordu. Dolabın yanındaki bir gözden bir ilk yardım çantası çıkardı. Eskiden *Binyıl Şahini*’nde duran ilk yardım çantasını.

“Işıklar,” dedi Threepio sakın bir sesle ve bu sefer ışıklar bir daha sönmedi.

“Threepio, Lando nerede?” dedi Han. “Bana onu bul.”

“Aşağıda, yıldız gemisi hangarında efendim. Eski geminizin durumundan pek de hoşnut olmadığını size iletmemi istedi.”

“*Şahin*’i hemen hazırlaması lazım, tek bildiğim bu,” dedi Han.

Jaina burnunu çeke çeke ağlıyordu. Sonunda çığlık attı: “Anneciğim nerede?”

Han uyuşturulmuş gibi kalakaldı. Çömeli küçük kızın yüzüne baktı. Yanaklarındaki yaşları sildi, ellerini küçük omuzlarına koyarak yatıştırmaya çalıştı.

“Baban onu kurtaracak,” dedi Han.

“Kurtarmak mı? Aman Tanrım!” diye araya girdi Threepio. “Neden Leia Hanım’ın kurtarılması ihtiyacı olsun ki?” Chewbacca inleyerek cevap verince Threepio mekanik kollarını ona doğru salladı. “Hiç yardımcı olmuyorsun, biliyor musun?”

Han, Wookie’ye döndü. “Bu sefer değil, dostum. Burada kalıp çocuklara göz kulak olmalısın.

Senden başkasına güvenemem.” Chewbacca bazı sesler çıkardı fakat Han başını salladı. “Hayır, henüz bir planım yok. Tüm bildiğim, İmparatorluk yok etmeden Calamari’ye ulaşmam gerektiği. Böyle bir durumda Leia’yı yalnız bırakamam.”

Han eşyalarını ufak bir çantaya doldurdu. Acil durum erzaklarını da Chewbacca’nın tüylü kollarından aldı. Markalara göz gezdirip yiyeceklerin insanın sindirim sistemiyle uyumlu olup olmadığını kontrol etti.

“Ne kadar kalacaksınız, bayım?” diye sordu Threepio, açık dolaplara tırmanmaya çalışan Jacen’i tutmaya çalışıyordu.

“Karımı kurtarana kadar kalacağım,” diye cevap verdi Han.

Hemen kapıya yöneldi. Henüz iki adım atmıştı ki, durdu. Arkasını dönüp çocuklarına döndü. Tekrar eğilip Jacen ve Jaina’ya sıkıca sarıldı. “Chewie ve Threepio’nun sözünden çıkmayın. Birbirinize de dikkat edin.”

“Biz iyiyiz,” dedi Jacen gücenmiş bir halde. O anda, yürek burkucu şekilde annesine benziyordu.

“Çocuk bakım programlarımı yeni güncelleştirdim, bayım,” dedi Threepio. “Rahat olun.” Altın droid, ikizleri odalarına doğru götürüyordu. “Gelin çocuklar, size eğlenceli bir hikâye anlatacağım.”

Jacen ve Jaina tekrar ağlamaya başladılar.

Han ikizlere son bir kez baktı ve sonra da Chewbacca’nın devirdiği bir sandalyeyi düzeltip hemen evden çıktı.

Siber-fünye, *Binyıl Şahini*’nin kokpitinde takırdayarak yuvarlandı. Lando Calrissian düşen parçaya tiksiniyor baktı ve kontrol paneline döndü.

Seyir bilgisayarının yazılımını güncellemişti ama nasıl olduysa kokpit ışıklarının gücü azaltmıştı. Yedek fünye kutusunu açtı. Yağ kokan eski füynelere bakıp bir tanesini yerinden çıkardı.

Şahin’in birçok birleşim noktası vardı. Gemiye çalıştıran kablo ağını çözmek imkânsızdı. Lando gemiyi niçin bu kadar sevdiğini kendisine bir kez daha sordu.

Fünyeyi yerine takıp çalıştırdı. Bozuk görünen birkaç düğmeyi zorladı. “Haydi.” Sol avcunun içiyle panele bir fiske daha vurdu.

Kontrol panelinin ışıkları bir *uğuldama* ve çalışan borulardan gelen soğuk kimyasalların kokusu eşliğinde yandı. Lando iç çekerek gözlerini kapattı. “İşte en bilindik acil onarım yöntemi,” dedi.

“Hey, Lando!”

Dışarıdan gelen ses kararlı ve güçlüydü. Lando, Han Solo’nun yine şikâyetlerde bulunmaya geldiğini düşündü.

Yorgundu, terden yapış yapış olmuştu. *Binyıl Şahini*'ni kendine getirmek için o kadar uğraşması gerektiği için de sinirliydi. Kontrol panelinden ayrıлып alelacele kısa koridoru geçerken, botları güvertenin kaplamasında tangırdıyordu. Giriş rampasında eğilerek kafasını uzattı.

“Lando,” diye seslendi Han yine aceleyle, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Endişeli görünüyordu. Siyah saçları terden yapış yapıştı. Kararlı hareketleriyle sanki bir İmparatorluk inşaat droidini andırıyordu.

“Han,” dedi Lando kaşlarını çatarak, “sabacc oynarken bu külüstürün berbat bir halde olduğunu bana söylememiştin.”

Han sözleri umursamayarak rampaya çıktı. Bir erzak çantası taşıyordu ve lazer silahı belindeydi. Lando kaşlarını kaldırdı. “Han...”

“Lando, *Şahin*'e ihtiyacım var. Hemen.” Lando'yu kenara iterek yanından geçti ve çantadakileri içeri boşalttı. Giriş rampasının kapatma düğmesine basınca yağlı silindirler eğik metali yuvasına soktu, Lando da içeri zıplamak zorunda kaldı.

“Han, bu benim gemim. Öylece gelip...”

Han doğruca kokpite gidip pilot koltuğuna oturdu. Lando arkasından seslendi. “Ne yaptığını sanıyordun?”

Han pilot koltuğunda arkasını dönüp Lando'yla göz göze geldi. Bakışları şimşek gibiydi. “Şu anda, Calamari gezegeni Amiral Daala'nın saldırısı altında. Leia da orada. Şimdi, benimle gelip onu kurtarmama yardım edecek misin, yoksa seni ensenden tuttuğum gibi kapı dışarı mı edeyim?”

Lando gerileyerek, Han'ı yatıştırmak için ellerini kaldırdı. “Dur, dur bir dakika, Han! Leia'nın başı dertte mi? Hemen gidelim ama ben kullanacağım,” dedi, Han'a kopilot koltuğunu göstererek. “Bu benim gemim.”

Han gönülsüzce kemerlerini çözdü ve Chewbacca'nın eski koltuğuna geçti. Lando iletişim sistemini çalıştırdı. “*Binyıl Şahini* kalkış için izin istiyor.”

Modifiye edilmiş nakliye uçağı anti-yerçekimi motoru üzerinde yükseldi, bir süre havada asılı kaldı, Coruscant Kontrol Kulesi kalkış izni verir vermez de Lando ışık-altı motorlarına güç verdi. *Şahin*, atmosfere doğru fırlayıp yıldızlara yöneldi.

Vortex gezegeninde, Qwi Xux Rüzgârlar Katedrali inşaat alanında dolanıyordu. Beraber geldiği Wedge, Yeni Cumhuriyet temizlik ekibindeydi. Kalın eldivenler giymiş işçiler sivri kristal parçalarını geri dönüşüm kutularına koyuyorlardı.

Yukarıda, kıvrılan gri bulutlar fırtına sezonunun yaklaştığının habercisiydi. Yakında bütün kanatlı Vorlar yeraltı sığınaklarına gireceklerdi. Kuvvetli rüzgârların ısıkları uçsuz bucaksız ovalarda duyulmaya başlamıştı bile. Qwi sert esen bir rüzgârın onu uçuracağını sandı.

Vorlar Yeni Cumhuriyet ekibinden ayrı çalışıyorlardı. Harap olan katedralin bulunduğu alandaydılar. Yapının temelini güçlendirerek yeni bir müzikal kule ağı dikmeye hazırlanıyorlardı.

Plan dâhilinde çalışır gibi bir halleri yoktu ve mühendislerin mimari projelere göz atma taleplerine de sessiz kalıyorlardı.

Qwi çalışmaları izliyordu. Yardımcı olabilmek isterdi ama Vorlar Yeni Cumhuriyet'ten yardım talebinde bulunmamışlardı; aslında, sanki bunu istemiyor gibiydiler. Sadece gönderilen işçileri kabul ettiler ve kendi projelerini hızla uygulamayı sürdürdüler. Görünürde sakin olan Vorlar olayı kınayan resmî bir tasarı hazırlamamışlar veya diplomatik ilişkileri kesme tehditlerinde bulunmamışlardı. Olayın tamamen bir kaza olduğunu anlamış gözüküyorlardı ama tüm ırk serseme dönmüştü ve Rüzgârlar Katedrali şarkılarına başlamadan da eski hallerine dönmeleri zordu.

Qwi paramparça olmuş kristal boruların arasında küçük, dar bir tanesine rastladı. Kulelerin en üst noktasındaki tiz sesli parçalardan kopmuştu. Keskin kenarlara değmemeye dikkat ederek parçayı yerden aldı.

Şiddetli bir rüzgâr tünığinin kumaşını dalgalandırdı. Rengârenk parlak saçları uçtu. Küçük oluğa gözlerini dikti. Maw Üssü'ndeyken bilgisayarlarına melodiler yüklerdi. Programlar ıslık ve uğuldamarla açılırdı. Müzikle uğraşmayalı uzun zaman olmuştu...

Geri dönüşüm istasyonunda, Wedge ve iki yardımcısı büyük bir kristal boruyu yere düşürdüler. Kırılan parçalar dört bir yana saçılırken herkes etrafa kaçıştı.

İnşaat alanındaki Vorlar kırılma sesini duyunca telaşlandılar.

Qwi oluğu ağzına götürdü. Pürüzsüz kristal, ince mavi dudaklarını serinletti. Deliklerden birine parmağını koyup kırılmamış uçtan üfleyerek deneme amaçlı tek bir nota çıkardı. Sonra bir yenisini ve bir üçüncüsünü çıkarınca, kristal flütle çalacağı şey kafasında canlanmıştı.

Yerdeki kırık parçaların arasında ayağını koyacak bir yer buldu, hazırlandı ve çalmaya başladı. Önce notaları istediği şekle sokması için birkaç kez tekrar etmesi gerekti ama sonra çivit mavisi gözlerini yumdu ve müziği akışına bıraktı.

Vorlar kanat çırparak ona yaklaştılar, tepesinde kümelandiler. Bazıları lavanta kokulu çimenlere inerek yüzlerini ona döndüler. Boynuza benzeyen göz kapaklarını kırarak onu dinliyorlardı.

Qwi Rüzgârlar Katedrali'nin yıkılışını, bu önemli sanat eserinin kaybını, ölen Vorları düşündü; müzik ağıtsal bir havaya büründü. Kendi gezegeni Omwat'ı da düşündü. Moff Tarkin'in onu ve diğer yetenekli çocukları yörüngedeki çalışma alanında tuttuğu, bir sınavda başarısız olduklarında ailelerinin peteğimsi yerleşimlerini yakıp yıktığı zamanları...

Flütün haykırışı devam etti. Qwi müziğin ve rüzgârın sesine karışan kanat seslerini işitebiliyordu. Tedirginlik içinde gözlerini kırparak izleyicilerine baktı ama çalmayı sürdürdü.

Wedge ve onun mahalindeki işçiler buldukları yeri terk ederek Qwi'ye yaklaştılar. Diğer mühendisler kadının topladığı ilginin farkındaydılar.

Wedge'in gözleri faltaşı gibi açılmış, nefesi kesilmişti. Yaklaşınca Qwi çalmayı bıraktı. Derin bir nefes aldı ve kristal flütü ağzından çıkardı.

Etrafındaki Vorlar ses çıkarmadan ona baktılar, kanatlarını çırparak dengelerini koruyorlardı. Yüzlerini kaplayan parça parça, köselemsi zırh yüz ifadelerini örtüyordu. Kadın söyleyecek söz bulamıyordu.

Klan lideri görünümlü iri bir erkek Vor, kadına yaklaştı ve flütü almak için elini uzattı. Qwi gergin bir şekilde müzik aletini köselemsi avuca bıraktı.

Vor ani, sert bir hareketle elini sıkınca flüt kırıldı. Tüpün kristal kenarları parçalandı. Avucundan kanlar akıyordu.

“Artık müzik yok,” dedi. Vorların hepsi kanat çırparak inşaat alanına döndüler.

Lider, kadına bakmayı sürdürdü. “Önce buradaki işimiz bitecek,” dedi ve diğer Vorların arasına döndü.

Hiper-uzayda öylece kalakalan Han’ın beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Zamanı hızlandıramazdı.

Gemide volta atarak elindeki eskimiş holografik oyun kartonuna bakarken, Artoo-Detoo ve Chewbacca’ya ilk rastlayışını düşündü. Henüz Leia’yla bile tanışmamışlardı, Luke Skywalker acemi bir çiftçiydi, Obi-Wan ise çılgın, yaşlı bir adamdı. Eğer tüm hayatının değişeceğini bilseydi, o gün, Mos Eisley tavernasındaki o iki yolcu ve droidlerini Alderaan’a götürmeyi kabul edip etmeyeceğini düşünüyordu.

Kabul etmese Leia’yla tanışmayacak, evlenmeyecekti. Üç çocuğunun babası olmayacaktı. İmparatorluk’a karşı savaşmayacaktı. ‘Evet,’ diye düşündü, bütün bu kargaşaya rağmen Han yine aynı seçimi yapardı.

Şimdi de Leia’nın başı dertteydi.

Lando kokpitten çıkıp yanına geldi. “Otomatik pilota bağlandık.” Han’ın yüzündeki karamsar ifadeyi fark etti ve başını salladı. “Han, neden biraz dinlenmiyorsun? Hadi, biraz vakit öldür.” Sonra o anda aklına gelmiş gibi, “Bir el sabacc oynamaya ne dersin?” diyerek kaşlarını kaldırdı ve o meşhur sırıtışlarından birini takındı.

Han arkadaşının, teklifinde ciddi olup olmadığını anlamak istedi. “Sabacc oynamak istemiyorum.” Oturdu ve sesini alçalttı. “Gemimi ortaya koyacak değilsin herhalde?”

Lando kaşlarını çattı. “Bu benim gemim, Han.”

Han holografik satranç tahtasına uzandı. “Bu pek sürmeyecek, dostum. Yoksa korkuyor musun?”

Otomatik pilottaki Şahin, hiper-uzayda üstüne oynanan oyundan habersiz olarak ilerliyordu.

Han’ın boynunda ter damlaları birikmişti. Elindeki kartlara baktı. Blöf becerisiyle övünen Lando’nun kaygılı ve huzursuz olduğunu görebiliyordu. Adam son birkaç dakikadır üçüncü kez elini

alınma siliyordu.

İkisi de doksan dörder puandaydılar. Zaman hızla geçmişti ve Han kendini oyuna o kadar kaptırmıştı ki, Leia'yı düşünmeyeli en az on beş saniye olmuştu.

“Bu kartların hileli olmadığı nereden belli?” dedi Lando kartlarını görünmeyecek şekilde tutmaya dikkat ederek.

“Oynayalım diyen sendin, dostum. Bunlar benim eski kartlarım ama onları sen karıştırdın. Kartlar temiz.” Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Ve bu sefer ani kural değişimi de yok.”

Han bir an daha bekledi ve sabırsız bir şekilde ele başladı. “Üç kart tutuyorum,” dedi ve diğer iki kartı kapalı olarak masanın ortasındaki karıştırıcıya koydu. Aletin düğmesine bastı ve değişen kartları tekrar eline aldı.

Lando elinden iki kart çekti. Sonra alt dudağını ısırarak bir daha düşündü ve üçüncü bir kart daha çekti. Han neşeliydi. Lando'nun elinin onunkinden bile kötü olduğunu anlamıştı.

Han'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Elinde floş vardı. Fıçılardan oluşan küçük değerli bir floştu ve bu eli alırsa oyun bitecekti. Lando eline şöyle bir baktı, biraz gülümsedi ama Han bunun zoraki olduğunu anladı.

“Devam et,” dedi Han ve elini açtı.

“Bu saçma ele bir şey veriyorlar mı?” dedi Lando iç çekerek. Dirseklerini masaya dayayıp somurtmaya başladı.

Han kartlarını savurdu. “Şahin'i geri aldım!”

Lando zorla gülümsedi. “Hem bakımı da yapılmış oldu.”

Han arkadaşının sırtına vurdu ve dans eder adımlarla kokpite yürüdü. Tatmin olmuş bir halde, yavaşça pilot koltuğuna oturdu.

Bir de, diye düşündü, Leia'ya zamanında ulaşabilirse herşey tamam olacaktı.

Kyp Durron Yavin 4'ün gür yağmur ormanında güçlkle yürüyor, kullanabileceği gizli geçitler arıyordu. Nereye gittiğini biliyordu. Exar Kun bunu ona anlatmıştı.

Dallar hareketlenince yırtıcı kuşlar ciyaklayarak havalandı. Avlarının cansız bedenini oraya sürüklemişlerdi ve huzursuzdular.

Kyp'e eşlik eden Dorsk 81 düşe kalka ilerliyordu. Buharlı havada yokuş yukarı yürümek ince ve yumuşak derili yaratığı zorluyordu.

Mor kürklü bir woolamander birbirine karışmış dallara tırmandı. Dorsk 81 irkilerek ona baktı ama Kyp yaratığı, içinde olduğu panik ve kararsızlığı dakikalar önce fark etmişti.

Kyp alnındaki terleri sildi ve başını iki yana sallayarak silkindi. Gözlerini kısıp tekrar, daha da hızlı yürümeye başladı. Hedeflerine varmak üzerelerdi; gerçi Dorsk 81'in hiçbir şeyden haberi yoktu.

Etraflarında böcekler ve ısırın küçük hayvanlar vızıldıyordu ama Kyp onları umursamadı. Bilinçli olarak, üzerine bir huzursuzluk perdesi çekmişti. Böylece diğer canlılar ona yaklaşmak istemeyecekti. Bu numarayı da Exar Kun'dan öğrenmişti.

Dorsk 81 nefes nefese kalmış, ağzı açık, Kyp'i izliyordu. Sarı-zeytin yeşili derisi lekesiz, burnu pürüzsüz ve basık kulakları da geriye doğru kıvrıktı; ırkının hatları rüzgârlı bir tünelde tasarlanmıştı sanki. Acınacak haldeydi, büyümüş gözlerini kırıştırdı. Yüzü nemden parlıyordu. "Bu iş için yaratılmamışım," dedi Dorsk 81.

Kyp yavaşladı ama ortağını rahatlatacak kadar değil. Yumuşak bir sesle, içgüdüsel olarak cevapladı. "Sadece bürokrasi ve rahatlık için yaratılmışsın. Khomm gezegeni nasıl olmuş da bin yıl boyunca varlığını sürdürebilmiş veya insanların bunu neden istemiş anlamıyorum."

Dorsk 81 gücenmemişti. "Halkımız ve genetik yapımız bin yıl önce mükemmeliğe ulaştı, en azından o anki düşüncemiz buydu. Bazı istenmeyen değişimleri önlemek için kültürümüzü o seviyede dondurduk. Genetik bozulma riskini göz önünde bulundurarak, mükemmel ırkı koruyup onu klonladık.

Ben Dorsk'un seksen birinci klonuyum. Benden önceki seksen nesil de eşti, aynı becerilere sahiptiler ve aynı işleri yapıyorlardı, mükemmellik seviyesini korudular." Dorsk 81 kızgın kızgın bakıyordu ve kendisinden beklenmeyen bir gayret göstererek, bir patron edasıyla Kyp'in yanından geçti. Gür ağaçlıkların arasından var gücüyle ilerlemeye çalışıyordu. "Ama ben bir başarısızlık ürünüyüm," dedi. "Ben farklıydım."

Kyp birbirinden farksız gözüken dikenli çalıları işaret etti. Yürümenin nispeten daha kolay olduğu karmaşık patikayı tanımişti. "Bir Jedi Şövalyesi olma potansiyelin var," dedi. "Kendini nasıl başarısızlık olarak görürsün?"

Dorsk 81 üzerine dolaşan dalları savurdu. Ezilmiş kirazlar ve çiçek yaprakları üniformasına bulaştı. "Bu biraz huzur kaçırıcı... Farklı olmak yani," dedi.

Kyp'in sözü hem kendine hem de arkadaşınaydı. "Evet, ama aşağılarda kalakalmış olanların arasından yükselebileceğini bilmek heyecan verici."

Eğilerek karanlık bir tünele girdi; tünelin tepesi yosun tutmuştu. Yüzünde sivrisinekler uçuşuyordu. İçerideki gölgeleri görünce birden Kessel'de köle olarak çalıştırıldığı günler aklına geldi.

"İmparatorluk hayatımı mahvetti," dedi Kyp. "Anne ve babam direnişçiydiler. Ghorman Soykırımı'nı ve Alderaan'ın yıkılmasını protesto ettiler ama o aralar, İmparator'un siyasi muhalefete hiç tahammülü yoktu.

Fırtına askerleri gecenin bir vaktinde gelip, Deyer kolonisindeki evimize zorla girdiler. Ailemi yakalayıp gözlerimizin önünde onlara şok uyguladılar. İki de paralize olmuş titreyerek yerde yatıyordu. Babam gözlerini kapayamıyordu bile. Yanaklarından yaşlar akıyor ama kolları ve bacakları titremeyi sürdürüyordu. Ayağa kalkamadı. Sonra onları götürdüler.

Abim Zeth'i aldılar. Benden beş yaş büyüktür. Daha on dört yaşındaydı, sanırım. Ellerine şok edici kelepçeler taktılar. Onu tekmelediler, hırpaladılar, sonra da bana şok uyguladılar.

Sonradan öğrendim ki, Zeth'i Carida Askerî Üssü'ne götürmüşler. Beni ve ailemi Kessel'deki cezaevine koydular. Baharat madenlerinde çalışmaya başladık. Işık baharat kristallerine zarar verdiği için, günlerimin çoğu zifiri karanlıkta geçiyordu. Annem ve babam birkaç yıl sonra öldüler.

Artık başımın çaresine bakmak zorundaydım. Cezaevi kontrolünün mahkûmların eline geçişinden sonra bile bu böyleydi. Yeni lider Moruth Doole, İmparatorluk'un adamlarını madenlere yolladı. Bazı mahkûmların gitmesine izin verdi ama ben orada kaldım. Sahiplerimiz değişmişti fakat hâlâ köleydik."

Dorsk 81'in gözleri meraktan kocaman olmuş, parlıyordu. "Nasıl kaçtın?" dedi.

"Han Solo kurtardı," diye cevap verdi Kyp; sesi içtenlikle doldu. "Bir gemi çalıp kara delik kümesine uçtuk. Orada da gizli bir İmparatorluk araştırma üssüne takılıp yine yakalandık; bu sefer Amiral Daala ve Yıldız Destroyerleri tarafından. Daala beni ölüm cezasına çarptırınca, Han bizi oradan kaçırdı."

İçini, kafasında uğuldayan, onu güçlendiren bir öfke sardı. Bu gücü arkasına aldı. "Neden bu kadar kızgın olduğumu anlıyorsundur," dedi. "İmparatorluk hayatımın her döneminde beni boyun eğmeye zorladı, diğer canlıların tadını çıkardığı tüm zevklerden mahrum kalmama sebep oldu."

"İmparatorluk'a karşı yalnız başına savaşamazsın," dedi Dorsk 81.

Kyp uzunca bir süre sustu. "Henüz değil," dedi.

Dorsk 81 bir şey söyleyemeden, Kyp mavi yapraklı bir dal kümesini araladı. Güç geldiklerini söylediğinde, heyecanı iliklerinde hissediyordu.

"İşte burası," diye fısıldadı Kyp, "geldik."

Önlerinde düz bir ayna gibi parlayan yuvarlak bir göl vardı; su tamamen durgundu. Suyun ortasındaki küçük bir adacıkta volkanik taşlardan yapılmış bir piramit yükseliyordu. İki parçadan oluşan yapı Massassi mimarisinin karakteristik bir örneğiydi: Bu tapınak, Gantoris ve Streen'in haftalar önce bulduğu tapınaktı ama Luke Skywalker daha onu görmemişti. Exar Kun, Kyp'e tapınakla ilgili her şeyi anlatmıştı.

Yükselen iki parçanın arasında karanlık bir adamın dev bir heykeli vardı. Saçları uzundu, alnında siyah bir güneş dövmesi ve üstünde de Sith Lordu giysileri vardı.

Kyp, Exar Kun'un yüzünü tanıyınca yutkundu.

“Sence kim olabilir?” diye sordu Dorsk 81, gözlerini kısarak suyun ötesine bakıyordu.

Kyp kısık sesle cevap verdi: “Çok güçlü birisi.”

Yavin ufkun arkasına gizlenmiş, ormanı gözetlemeye başlamıştı. Sistemin küçük güneşi de yakında batacaktı. Gökteki ışıklar, birbirine girmiş parlak yollar halinde durgun göle doğru uzanıyordu.

Kyp tapınağı işaret etti. “İstersen geceyi burada geçirebiliriz,” dedi.

Dorsk 81, Kyp'in beklediğinden daha hevesliydi. “Korunaklı bir yerde uyumak iyi olurdu,” dedi, “sarmaşıklı ağaçlarda uyumaktan sıkıldım. Ama oraya nasıl gideceğiz? Göl ne kadar derin?”

Kyp göle yaklaştı. Su bir elmas kadar şeffaftı. Çok derindi ama tam olarak ne kadar olduğunu tahmin etmek zordu. Suyun içinde yüzeyin hemen altına kadar yükselen taşlar vardı. Eskiden basamak taşı olarak kullanılan taşlar suyun altında kalmıştı.

Kyp bir tanesine basınca durgun su ayağının etrafında dalgalandı. Sonra ikinci adımını attı.

Dorsk 81 öylece ona bakıyordu; Kyp suyun üzerinde yürüyormuş gibi görüldüğünün farkındaydı. “Güç'ü mü kullanıyorsun?” dedi Dorsk 81.

Kyp kahkaha attı. “Hayır, suda taşlar var.”

Taşların üzerinden tereddütsüz ilerlemeye devam etti. Tapınağa -yeni bilgilerin ve tekniklerin kaynağına- ulaşmaya can atıyordu. Sonunda adaya varıp üzerinde oyuklar olan volkanik kayalara ayak bastı. Taşlardaki turuncu ve yeşil yosun izleri bir yaratığın kan izleri gibiydi. Güç kendisini hemen hissettiriyordu.

Kyp arkasını dönüp arkadaşının gelişini izledi. Dorsk 81 havuzun yüzey zarında yürüyordu sanki. Görüntü oldukça yanıltıcıydı. Adada sessizlik hâkimdi, ormandaki hiçbir canlı oraya yaklaşmaya cesaret edemiyordu sanki.

“Çok soğukmuş,” dedi Dorsk 81, ayağındaki suları silkeleyerek ve etrafına bakınarak. Yumuşak derili yaratık başını omuzlarına gömmüştü.

“Başta da sıcaktan şikayet ediyordun,” dedi Kyp. “Mutlu olman gerekir.”

Dorsk 81 dudaksız ağızını kapatıp başını salladı ama bir şey söylemedi.

Kyp piramidin cilalı siyah taşlarına, tepesine bakınarak yürüdü. Bina, Güç'ü toplamak için inşa edilmiş, Sith ayinlerinin etkisini arttırmak için monte edilmiş açılı bir baca gibiydi.

Gözünü Exar Kun'un heykeline dikti. Karanlık lord öylesine gerçekçi görünüyordu, öylesine huşu uyandırıcıydı ki, Kyp heykelin eğilip onu yakalayacağını sandı.

Kyp, Büyük Tapınak'ın, Exar Kun'un kurduğu Massassi Medeniyeti'nin merkezi olduğunu biliyordu. Büyük Tapınak, Sith Savaşı çarpışmaları sırasında Kun'un karargâhıydı. Ama bu küçük, gözlerden uzak tapınak onun kişisel alanıydı. Orada inzivaya çekilir, zamanını becerilerini geliştirerek ve güç toplayarak geçirirdi.

Kapı açılınca içeriden serin bir rüzgâr esti. Sessiz tapınak uyuyan bir devdi sanki. "Haydi içeri girelim," dedi Kyp.

Kafasını eğip karanlığa doğru bir adım attı. Gözlerini kırıştırdıkça içerideki ışık arttı. Siyah camların içinde hapsolmuş yıldırımlar zayıf kıvılcımlar çıkarmaya devam ediyordu sanki. Cilalı siyah duvarlara kazınmış hiyeroglifler vardı. Unutulmuş, eski dildeki yazıları Kyp anlamıyordu.

Koyu yeşil yosun filizleri, cilalı taşlara ulaşmaya çalışırken donmuş alevleri andırıyordu. Duvarlardan birinin önünde yuvarlak, içi su dolu bir havuz vardı. Kyp terli yüzünü yıkadı, sonra suyu içti. Suyun tadı çok güzeldi.

Dorsk 81 girişte dikilmiş, gölün ötesindeki ormana bakıyordu. Yavin ağaç tepelerinin ardında gözüküyordu artık. Uzaktaki güneş de batmıştı; gökyüzüne mor bir alacakaranlık çökmüştü. "Birden uykum geldi," dedi.

Kyp kaşlarını çattı ama neler olduğunu anlamıştı. "Uzun bir yol katettik," dedi. "Burası serin ve karanlık. Neden uyumuyorsun? Yer yumuşak ve rahat görünüyor. Duvara da yaslanabilirsin."

Dorsk 81, hipnotize olmuş gibi, duvara tutunarak köşeye yürüdü, sırtını duvara verdi. Daha yerleşmeden uykuya dalmıştı bile.

"Sonunda rahat bir yerdeyiz." Derin, gür bir ses içeride şimşek gibi yankılandı.

Kyp arkasını dönünce Exar Kun'un başlıklı silüetini gördü. Şekil, siyah bir yağ lekesi gibi havada duruyordu. Kyp dik durdu, Exar Kun konuştuğu içinde yayılan korku dalgasını savuşturuyordu.

Kyp, Dorsk 81'i gösterdi. "Uyanacak mı? Seni görecek mi?"

Exar Kun kollarını kaldırdı. "Biz işimizi bitirene kadar uyuyacak," dedi.

"Tamam." Kyp yere çömeldi. Elbisesini toplayarak rahat bir pozisyonda oturdu. Rahat davranışları saygısızlık veya kendini beğenmişlik olarak algılanabilirdi ama o bunu umursamadı.

Kadim Sith Lordu söze başladı: "Skywalker sana bildiği her şeyi öğretti. Şimdi bahaneler

uyduruyor ama başka yöntemleri inkâr ettiğinden sana daha fazlasını öğretemez. Olabilecekleri ve olması gerekenleri engellediği sürece bir Jedi olarak gelişemez.”

Exar Kun, Kyp’in üzerine eğildi. Adım atmamış gibi gözükmesine rağmen sanki daha yakındaydı. “Skywalker’ın bildiğinden de fazlasını öğrenmiş bulunuyorsun, öğrencim.”

Kyp’in içi şevk ve gururla doldu, ayağa fırlama isteğiyle bir an vücudu gerildi. Ama sonra kendisini tuttu.

“Bak sana ne göstereceğim,” dedi Exar Kun, volkanik kayalardan yapılmış duvarları göstererek. Siyah volkanik camların üzerinde siyah çizgiler, anlaşılmaz hiyerogliflerin belli belirsiz şekilleri vardı. Kyp şekillere bakar bakmaz, kelimeler beyaz bir ateş aldı, dipsiz, bulanık bir geri planın önünde yanmaya başladı.

Ve Kyp yazıları *anlıyordu*. Sözler önünde belirginleşti. Binlerce yıllık inanılmaz bir tarih, Exar Kun’un yasak öğretileri nasıl öğrenmeye başladığını, Yavin’in dördüncü uydusuna gelip nasıl güçlü bir Sith objesi bulunduğunu ve çekingen, zayıf Massassi halkını köleleştirip elindeki karanlık güçlerin merkezi olacak tapınakları onlara nasıl yaptırdığını anlatan bir tarih duvarlara yansıdı.

“Sith Kardeşliği galaksiye hükmedebilir, dermansız Cumhuriyet’i ezip Jedi Şövalyelerini salon büyücülerine döndürebilirdi ama ihanete uğradım.” Exar Kun’un gölgesi tapınağın zemininde ses çıkarmadan ilerledi. Dorsk 81’in uyuyan, korumasız bedeni üzerinde durdu.

“Jedi’lar birleşip benimle dövüşmeye geldiklerinde öyle güçlülerdi ki, ruhumu bu tapınakların içinde saklayabilmek için her bir Massassi’nin hayat enerjisini boşaltmam gerekti; amacım bir gün geri dönebilmektir.”

Kun, kömür siyahı kollarını Dorsk 81’i boğacak gibi uzattı. Yumuşak derili klon, büyü mü etkisinde huzursuzca hareket etti ama kendini savunacak bir şey yapmadı.

Kyp, korku ve isteksizlikle karışık bir çığlık kopardı. “Exar Kun! Senden öğrenecek olan *benim*. Onunla vaktini harcama.”

Kun’un gösterdikleri onu çok etkilemişti ama birisi onunla oynamaya kalkışırsa Kyp bunu fark edebilirdi. Exar, Kyp’i etkisi altına aldığı düşünüyordu ama Kyp şüpheliydi; Han Solo bu kadarını ona öğretmişti. Yine de, kendisinden ne istendiğini öğrenmek için, rolünü oynayabilirdi.

Exar Kun, Dorsk 81’i rahat bırakıp yüzünü ona dönünce, Kyp yeni öğretmenini kabul edercesine kollarını iki yana açtı. “Bana Sith yolunu anlatın.”

Kyp yutkundu, sonra, istediği şekilde, güçlü bir sesle konuştu: “Bu güçleri nasıl kullanabileceğimi anlatın ki, İmparatorluk’u hemen yok edebileyim.”

Coruscant'da, Chewbacca ve Threepio, ikizleri Nesli Tükenmiş Hayvanlar Holografik Hayvanat Bahçesi'ne getirmişlerdi; Hayvanat Bahçesi'nin girişindeki yontulmuş çelik-beton sütunlara doğru yürüyorlardı.

Huysuz çocuklar evde Threepio'nun sabretme yazılımını bozmuş, Chewbacca'yı ise çılgına çevirmişlerdi. Jacen ve Jaina'yı dışarı çıkarmak herkes için en iyisiydi. Oraya gelirken gökdelenler arasındaki transit tüp geçitleri kullanmışlardı.

Hayvanat bahçesinin şatafatlı giriş yolunda yürüyorlardı. Chewbacca ikizleri ellerinden tutuyordu; çocukların küçük elleri koca pençelerinin içinde kaybolmuştu. İki uzun adım atıp ikizlerin gelmesini bekliyor, sonra tekrar iki adım daha atıyordu. Bu şekilde ilerliyorlardı. Threepio, esas sorumlu oymuş gibi önden yürüyordu. Yağ banyosunu yeni yapmıştı. Altın kaplaması ışıkların altında parlıyordu.

Heybetli bir kemerin altında durdular. Threepio kasanın olduğu kulübeye gidip Leia ve Han'ın kredi şifresini girdi. Chewbacca, Jacen ve Jaina'nın yavaş yürümesinden bıkmıştı. Çocukları kucağına aldı.

Her ırktan yaratığa uygun sandalyelerin, kafeslerin ve deliklerin olduğu boş bir bekleme odasında sıkıcı bir ön gösteri izlediler. Sonra otomatik kapılar açıldı. Çocukları hâlâ kucağında taşıyan Chewbacca, eğimli bir tünelden aşağıya yürüdü. Threepio da arkasından girdi; öne geçmeye çalışıyor ama iri Wookie'ye yetişemiyordu.

Üstlerinde kıvılcımlar saçan, kızgın ışıklar yandı. Her biri, yıldızların, kuyruklu yıldızların ve gezegenlerin kötü taklitleriydi. Onlar hareket sensörlerini geçince, duvarlardaki stereo hoparlörlerden çıkan tanrısal sesler etrafta yankılandı.

“Zamanın koridorlarında yolculuk! Uzayın kulvarlarında gezin! Eski zamanların unutulmuş mucizelerine tanık olacaksınız. Nesli tükenmiş yaratıkları göreceksiniz; hemen şimdi!”

Duvarlar karardı. Işıklar belirdi ve hiper-uzayda sahte bir geziye çıkararak ucuz bir animasyon gösterisi başladı. Ayaklarının altında zemin titriyordu. Çocuklar heyecandan irkilmişlerdi ama gösteriyi bayağı bulan Chewbacca sızlanıyordu. Görüntü sona erdi ve ses fisıldamaya başladı: “Geldiğimiz yer... Bir olasılıklar evreni!”

Önlerinde birkaç kapı belirdi.

“Bu yönden çocuklar,” dedi Threepio ilerleyerek. Gösterilerle ilgili bir broşür okumuş ve çocukların zevklerini göz önünde tutarak hangi ışık oyunlarıyla başlayacaklarına önceden karar vermişti. “Haydi gidip Calamari mamut krabbex'i görelim.”

Büyük bir kapıdan içeri girmeleriyle bir anda hologramlar belirdi. Etrafı bir okyanus manzarası aldı. Beyaz köpüklerin içinden sivri bir kayalık yükseliyordu. Dalgaların dövdüğü yeşil-mor su otlarının arasında kabuklu bir hayvan, on ayaklı bir krabbex vardı. İki çenesi, iki kabuğu ve dört

tanesi ön pençelerinde olan on sekiz tane gözü vardı. Krabbex şahlandı ve ateşe atılmış bir wampa gibi kükredi.

Köpüklü dalgaların arasından üç tane yeşil derili deniz adamı fırladı, kayalıklara tırmanıp kemik mızraklarıyla krabbexe saldırdı.

Mızraklar krabbexin kabuğunu delince hayvan kısıkaçlarıyla saldırdı. Sola dönüp deniz adamlarından bir tanesini yakaladı, yeşil etini keserek onu sudan çıkardı. Deniz adamı balık gibi çırpınıyordu.

“Haydi gidelim,” dedi Jaina.

“Bir sonraki,” dedi Jacen.

“Fakat çocuklar, daha size bu canlılara ait biyolojik bilgileri vermedim,” dedi Threepio.

“Gidelim,” diye ısrar etti Jaina.

Görüntünün yansıtıldığı duvara doğru yürüdüler. Orada başka kapılar da vardı. Chewbacca çocukları soldaki kapıya götürdü.

“Hayır, o olmaz, Chewbacca,” dedi Threepio. “Emin değilim...”

Ama diğerleri ikinci kapıdan girmişlerdi bile. Bu sefer koskoca bir çölün ortasındaydılar. Kumlu yüzeyden görünmez sıcak dalgaları yükseliyordu. Garip bir yaratık kan dondurucu bir ses çıkararak bir kaya çıkıntısına tırmandı. Kare şeklinde bir kafası, kediye andıran bir gövdesi, koca pençeleri, ucunda akrep iğnesi olan parçalı bir kuyruğu vardı. Ağzını açıp kükreyince dişlerinden zehir damladı.

“Mantikor mu?” dedi Threepio inanamayarak. “Evet, sahiden o! Görüntülerini güncellemelerine şaşırdım doğrusu. Fossil araştırmalarında bir hata yapıldığı, böyle bir yaratığın yaşamamış olduğu ortaya çıkmalı epey oluyor.”

Tam arkalarında başka bir mantikor hologramı belirdi ve kükremeye karşılık vererek sıcaktan kaynaklı kayalara tırmandı. İkizler Chewbacca'nın kollarına yapışıp kapıya yöneldiler.

“Bu sefer ben seçeyim, çocuklar,” dedi Threepio.

Chewbacca gürlledi. İkizler pek oralı değillerdi.

“Eve gidelim,” dedi Jacen.

Jaina da aynı fikirdeydi. “Eve gitmek istiyorum.”

“Ama, çocuklar,” dedi Threepio, “eminim sıradakini beğeneceksiniz. Durun size Pil Diller'daki incir ağaçlarının kederli şarkılarından bahsedeyim...”

Üç ışık gösterisi daha izledikten ve Threepio'nun üç sıkıcı konuşmasına daha maruz kaldıktan

sonra, ikizler saklambaç oynamayı bu can sıkıcı geziyi yapmaya tercih ettiklerine karar verdiler.

İkizlerin telepatik iletişimleri kusursuz değildi ama birbirlerinin düşüncelerini ana hatlarıyla anlayabiliyorlardı. Jacen, Chewbacca'nın elini bırakıp Kar Doğanlarının buzlu zirvelerdeki yuvalarına doğru koşarken sola yönelmişti. Aynı anda Jaina, afallayan Threepio'nun yanından geçerek ters yöne koşmuştu. Henüz emekleme döneminde olan Güç kullanma becerilerini kullanarak çıkış kapısını bulmuşlardı.

Chewbacca gürlledi, Threepio çocuklara seslendi durdu, ama Jacen ve Jaina animasyon gösterilerinin yapıldığı yerden çıkmış kıkırdıyorlardı. Onarım ve dinlenme odalarının yanından geçerek, beyaz fayanslı koridor boyunca ses çıkarmadan, mümkün olduğunca hızlı yürüdüler.

Koridorların birleştiği bir noktada, eski bir onarım droidi kapısı açık bir turbo-asansörün içinde çalışıyordu. İkizler daha önce turbo-asansör görmüşlerdi. İmparatorluk Sarayı'na geldiklerinde evlerine girmek için onu kullanıyorlardı.

Onarım droidinin iki kafası ve her birinde ek parçalar olan metalik kolları vardı. Bakır rengi gri karışımı bir renkteydi. İki kafası birbirine dönüktü. Kafalardan birinde optik sensörler, diğerindeyse bilgileri, istatistikleri ve İmparatorluk Bina Kodu'nun resmî dilini gösteren siyah bir ekran vardı.

Droidin iki ağzından da mırıltılar çıkıyordu. Arkasındaki bir aleti arandı durdu. Yerinde bulamayınca da koridordan aşağıya yürüdü. Asansörün kapısı açık kalmıştı, kapının üzerinde asansörün servis dışı olduğunu gösteren küçük bir yazı vardı.

Çocuklar asansöre girdiler. Anne babalarının ve Threepio'nun onu nasıl kullandıklarını defalarca görmüşlerdi.

Panel, İmparatorluk binasındakinden farklı görünüyordu: daha gösterişsizdi, eskimişti, kilometrelerce yükseklikteki metropolün katlarını gösteren bir yığın düğmesi vardı. Şehrin alt katları uzun zaman önce terk edilip gömüldüğünden, panele leğimlenen bir plaka panelin alt yarısındaki 150 katı örtmüştü. Fakat droid turbo-asansörün devrelerini kontrol etmek için plakayı sökmüştü.

Threepio onlara rakamları öğretmeye çalıştıysa da, çocuklar az şey öğrenmişlerdi. Derslerin gidişatı protokol droidini hayal kırıklığına uğratmıştı ama ikizler akıllıydılar. Aslında, Threepio'nun tahmin ettiğinden fazlasını öğrenmişlerdi.

Düğmeler Jacen ve Jaina'ya parlak, renkli daireler gibi görünüyordu. Hangisine basacaklarını bilmeden bir süre düğmelere baktılar ama bazı sayıları tanımışlardı.

Önce Jaina konuştu: "Bir numara," dedi.

Jacen düğmeye bastı. "Bir numara," diye tekrarladı.

Turbo-asansörün kapısı kapandı. Asansör, hızlandıkça daha çok ses çıkarıyordu. Jacen ve Jaina bir an için korkuyla birbirlerine bakıp sonra kıkırdadılar. Turbo-asansör inmeye devam etti; sonunda platform durdu. Kapılar açıldı.

İkizler gözlerini kırparak dikildiler. Sonra metropolün vahşi doğasına, yasak bölgenin gölgelerine adım attılar. Terk edilmiş döküntüler arasında, irkilen yaratıkların uğuldamalarını duyabiliyorlardı.

“Burası karanlık,” dedi Jacen.

Arkalarında turbo-asansörün kapıları kapandı. Asansör Jacen ve Jaina’yı yalnız bırakarak üst katlara çıktı.

Chewbacca süratle koridora fırladı. İnleyerek çocukları çağırıyordu. Arkadan gelen Threepio ona yetişmeye çalışıyordu.

“Bu hologramların arasında hiçbir şey görünmüyor,” dedi Threepio. Chewbacca çocukların kokusunu almaya çalıştı. Başka bir kapıya yöneldi.

Bütün bu bağışma ve kargaşayı duyan bir yetkili, bir Bothan oraya geldi. Bothan beyaz kürkünü kabarttı, ellerini kaldırarak Chewbacca’yı sakinleştirmeye çalıştı. “Sessiz! Diğer ziyaretçileri rahatsız ediyorsunuz. Burası sakin bir eğitim ve eğlenme yeridir.”

Chewbacca ona gürledi. Ondan çok daha küçük olan Bothan parmaklarının ucunda yükseldi. Chewbacca’yla göz göze gelmeye çalışırken gülünç bir haldeydi. “Wookieleri buraya almamalıyız.”

Chewbacca göğsündeki kıllardan tutarak Bothan’ı havaya kaldırdı. Kükreyip inliyordu.

Threepio hızla yanlarına geldi. “Özür dilerim, çeviri yapmama izin verin,” dedi droid, “arkadaşım Chewbacca’yla, kaybolan iki çocuğu arıyoruz. İsimleri Jacen ve Jaina. İki buçuk yaşındalar.”

Chewbacca tekrar kükredi.

“Evet, evet, ben de oraya geliyordum. Bu acil bir durum. Çocuklar bir anda ortadan kayboldular ve eğer bize yardım edebilirsiniz...”

Chewbacca, Bothan’ı bir bez bebek gibi salladı.

“...çok mutlu oluruz,” diye sözünü bitirdi Threepio.

Fakat Bothan bayılmıştı.

Jacen ve Jaina eski çöplükte, hurdaya dönmüş kirişlerin, turuncu ve sarı renkteki zehirli mantarların arasından ilerliyorlardı. Tavanlar aç tutmuştu.

Binaların temelleri yıkılmaz görünüyordu. Duvarlar yosun tutmuştu. Gölgeleler arasında hareket eden şeyler vardı ama gözleri ışığa alıştıktan sonra bile bir şey göremediler. Damlayan ılık, tadı bozuk sular, kesik kesik bir yağmur yağıyormuş izlenimi yaratıyordu.

Jacen yukarıya baktı, devasa bina sonsuza kadar yükseliyordu sanki. Binaların arasında, gökyüzünün bulanık görüntüsü belli belirsizdi.

“Eve gitmek istiyorum,” dedi Jaina.

Etrafta yığınlar halinde, paslanmış malzemeler duruyordu. İkizler ezilmiş araçların, savaş gemisi gövdelerinin ve diğer savaş makinelerinin parçaları üzerine çıktılar. Bu yığınlar önceki sene yapılan savaştan kalmıştı.

Eskiden üzerinde bir bilgisayar ekranı olan yarı yıkık bir duvarın önüne geldiler. Ekran içeri gömülmüştü. İkizler, evlerindeki benzeyen bilgi ünitesini tanıdılar.

Jacen kırık panelin önüne geldi ve ellerini beline koydu. Babası gibi görünmeye çalışıyordu. Ekran uzandı; söyleyeceği şeyi biliyordu, en sevdikleri hikâyeyi dinlerken bunu öğrenmişlerdi. “Kaybolduk,” dedi. “Lütfen evimizi bulmamıza yardım edin.”

Bekledi ama cevap yoktu. Panelde hiç ışık yanmadı. Siyah böceklerin yuva yaptığı hoparlörlerden de ses gelmiyordu.

Jacen iç çekti. Jaina onun elini tuttu. O sırada yolun aşağısından bir ses geldi.

Gri-yeşil bir yaratık, bir granit sümüklüböceği arkalarında durdu. Jelatinimsi boynuzlarının ucundaki gözleriyle çocukları inceliyor gibiydi. Hareket ettikçe yarı şeffaf, sümüksü bir madde bırakıyordu.

Sümüklüböcek çocuklara doğru geldi; çocuklar gerilediler. Yaratığın karnında bir yarık, havayı bütünüyle emen dudaksız bir ağız açıldı.

Jaina ona yaklaştı. Bu sefer sıra ondaydı.

“Kaybolduk,” dedi. “Lütfen evimizi bulmamıza yardım edin.”

Yaratık ayaklarının üzerinde yükselip kıza baktı. Kız gözlerini kırptı. Jacen yanında duruyordu.

Sümüklüböcek tekrar yere inecek gibiydi, vücudunu sağa doğru kıvrırdı ve taşların üzerine indi.

Ani bir rüzgâr esince sümüklüböcek panikledi. Jacen metalik pençelerini açmış, uçarak ona yaklaşan şahin yarasa karışımı hayvanın sivri kanatlarını tam zamanında fark etti.

Sümüklüböcek molozların arasına saklanmaya çalışıyordu ama kuş gemi kalıntılarının tepesine konup pençeleriyle metal parçalarını eşelemeye başladı. Üçgen şeklindeki gagasını bir piston gibi hareket ettirmeye devam etti ve sonunda da sümükümsü hayvanı yakaladı. Koca kanatlarını çırparak tekrar havalandı. Pençelerin arasındaki av kıvranıyordu.

Jacen ve Jaina önce yaratığa, sonra da birbirlerine baktılar. Coruscant’ın karanlık yeraltı dünyasındaki zahmetli yürüyüşlerine devam ettiler.

Jaina “Ve yürüdü, yürüyüp durdu...” dedi.

“Alarmı *hemen* çalıştırmalıyız, Chewbacca!” dedi Threepio. Fakat Wookie’nin, çocukları

kaybettiklerini kabullenemez bir hali vardı.

Baygın yatan Bothan'ı gösteri odalarının birinde kendi haline bırakmış, hediyelik eşya dükkanlarına, içecek stantlarına ve müzenin diğer kısımlarına giden beyaz fayanslı koridorda yürüyorlardı. Threepio, leş yiyici Duros örümceğinin ağında olduğunu fark edince zavallı Bothan'ın ne yapacağını merak etti.

Bir onarım droidi turbo-asansörün bakımını tamamlayıp "Servis Dışıdır" yazısını söktü. Bu önemsiz işi halletmiş olmanın tatmin duygusu içinde, iki kafası mırıldanarak düetlerine devam ediyordu.

Chewbacca onarım droidini işaret etti ama Threepio buna kızmıştı. "Basit bir onarım droidi bu durum hakkında ne bilebilir ki? Bu modeller taşıyıcı droidlerden daha zeki değildir." Fakat Wookiee, geniş elleriyle onu iteledi. "Of, tamam, madem ısrar ediyorsun."

Chewbacca koşarak droidin önüne geçti. Otomatik sensörleri droidi önce sola, sonra sağa yöneltti ama Chewbacca onu durdurdu. Kafası karışan onarım droidi yüksek perdeden bir tonda inledi.

Threepio da yanlarına geldi. "Özür dilerim," dedi ve uzun sorular sordu. Onarım droidi cevap olarak buhar düdüğüne benzer bir ses çıkardı. Threepio sorusunu tekrarlardı ama sonuç aynıydı.

"Söyledim sana, bunun bir yararı yok," dedi Threepio. "Onarım droidleri bir şey anlayamaz. Sadece onarım işleri yapar ve yenilerini yapmak için bekler."

Chewbacca koca, kıllı kafasını sallayarak inledi.

Threepio, "Of, sessiz ol... Seni yürüyen halı... Onunla gayet basit konuştum! Hem, Han Solo'ya hayatını borçlu olan sensin."

Onlar çekişedursun, onarım droidi yoluna devam ediyordu. Threepio programlamasının basitleşmesini, böylece galakside olup bitenlerden tamamen uzak kalabilmeyi diledi. Başına gelebilecekleri düşündükçe devreleri ısınıyordu.

"Üstat Solo büyük ihtimalle bacaklarımı koparıp beni İmparatorluk Danışma Merkezi dosyalarını alfabetik sıraya koyma işlerine verecek!"

Loş yeraltı dünyasında Jacen, önlerinde, darmadağın caddenin genişlediği bir bölümde gürültüler çıkaran makineyi gösterdi. "Bak," dedi. "Droid."

Çocuklar koşular, ellerini sallayarak droidin ilgisini çekmeye çalışıyorlardı. Fakat makine her yanı atıklarla dolu yolda yürümesini sürdürdü. Onlar da koşmayı bıraktılar.

Droid turbo-asansörün oradakinden çok daha eskiydi. Bağlantı yerleri ve civataları daha büyüktü; elleri ve kolları kare şeklindeydi. Eski droid, bir alet çantasında daha işlevli değildi; tek farkı altıgen şeklinde bir kafası, gövdesi, kol ve bacakları olmasıydı. Optik sensörlerinden bir tanesi yoktu. Boynundan ve sırtından kablolar sarkıyordu; hepsi toz kir içindeydi ve yıpranmıştı. Gövdesinin yan kısımları yosun tutmuştu. Zar zor hareket ediyordu ve acilen kayganlaştırıcıya ihtiyacı vardı.

Sokak boyunca uzanan, ikizlerden yaklaşık bir metre daha uzun, eskimiş direkler gördüler. Her bir direğin tepesinde kenarları oyulmuş eski kristal lambalar vardı; ama sönmüş, yarı şeffaf, gri renkteki kristaller loş sokakları aydınlatmıyordu. Bazı direkler yerinden çıkmıştı ve eğik duruyordu.

Onarım droidi sokak boyunca yürüdü, uygun bir noktaya gelince durdu. Kararmış bir kristale uzanıp onu yerinden aldı. Dikkatlice bir kutuya koydu, sonra başka bir kutudan yeni bir kristal lamba çıkardı, kristali direğin üzerine yerleştirip çalıştırdı.

Yeni lambanın da ilkinden bir farkı yoktu ama droid bunu fark etmemişti. Bir sonraki direğe yürüdü ve aynı şeyi yapmaya devam etti.

Jacen droidin karşısına geçti, kendini acındırarak konuştu. “Kaybolduk,” dedi.

Jaina da onun yanına geldi. “Lütfen evimizi bulmamıza yardım edin.”

Onarım droidi alarma geçmiş gibi şöyle bir doğruldu. Sonra eğilerek tek optik sensörüyle çocukları inceledi. “Kaybolmak?” dedi madeni bir sesle.

“Evimiz,” dedi Jaina ısrarla.

“Programlamamda bu yok,” dedi droid. “Benim görevim değil.” Sonra yine doğrulup sıradaki direğe yöneldi. “Programlamamda yok.”

Jaina ve Jacen ağlamaya başladılar. Fakat birbirlerine bakar bakmaz ağlamayı bıraktılar. “Cesur ol,” dedi Jaina.

“Cesur,” diye onu onayladı Jacen.

Yorgun ikizler sokağın ortasındaki bir yığının üzerine oturdular. Droidin, lambaları çalışmayan yenileriyle değiştirmesini izlediler.

Droid sokağın sonuna kadar gitti, taktığı ışıkların hiçbiri yanmıyordu. Son direk de işini bitirince hemen, yüzlerce yıldır yürüdüğü yolun başına geri döndü.

Droid ilk direğin yanına geldi, kristal lambaya uzanıp yerinden çıkardı, yerine de daha biraz önce oradan çıkardığı lambayı taktı...

Amiral Daala, *Manticore*'u kaybetmenin şokunu üzerinden hâlâ atamamıştı; köprünün korkuluğuna yığılmış haldeydi. Çarpışma devam ediyordu ama o söyleyecek hiçbir söz bulamıyordu.

“Onları yok edin,” diyebilirdi. “Tüm turbo-lazer akülerini çalıştırın, yörüngeden ateş açın. Bütün yüzer şehirleri vurun.” Donuk bakışlarını Gorgon’un geniş penceresinden dışarıya yöneltti. “Hepsini yok edin.”

Neyin yanlış gittiğini anlayamamıştı. Yüce Moff Tarkin’in taktiğini harfiyen uygulamıştı. Tarkin onu iyi eğitmiş, ihtiyacı olacak tüm bilgileri ona aktarmıştı. Fakat Maw Üssü’nden ayrıldığından beri talihsizlikler Daala’nın yakasını bırakmıyordu. Güneş Ezici İsyancılar’ın eline geçmişti; *Hydra*’yı, şimdi de *Manticore*’u kaybetmişti. Evet, küçük bir nakliye aracını kaçırmış, önemsiz bir koloniyi, Dantooine’i yerle bir etmişti –ama ilk ciddi saldırısını yaptığı bu İsyancı üssünde, aşırı özgüveni ona bir kez daha Yıldız Destroyeri’ne mal olmuştu.

Düpedüz başarısız olmuştu.

Gorgon ve *Basilisk* bitişik uçuş düzenindeydi. İki gemi, okyanusları turbo-lazer ateşine tutuyor, sualtındaki Calamari yapılarını yakıp kül ediyordu. Gemilerin gece gündüz çizgisini geçmesine az kalmıştı. O zaman iki yüzer şehir daha ateş altında olacaktı. Lazer topları yapıları havaya uçurarak içindikileri ölüme terk edecekti.

“TIE filolarını gönderin,” dedi okyanusun üstündeki sıcak çarpışmayı izleyerek. “Bu gezegeni harabeye çevirmek istiyorum.”

“Amiralim!” Kumandan Kratas koşarak geldi ve inceleme platformuna iki adım uzaklıkta durdu. “İsyancı savaş gemileri hiper-uzaydan biraz önce çıktı. Koca bir filo gelmiş. Baş edebileceğimizden fazlası.”

Daala duyduklarına inanamayarak hızla arkasını döndü. “Bu kadar çabuk mu gelmişler?” Sonra yörünge boyunca yaklaşan, kuyruklu yıldızları andıran gemileri o da fark etti.

Boğazı düğümlendi. Tersaneler neredeyse hiç hasar almamıştı. Saldırı amacına ulaşamamıştı. Yine de... Yüzer şehirlerden en az birini yok etmiş, bir diğerini enkaza çevirmiş, iki tanesine de ciddi hasar vermişlerdi.

“Tüm TIE filolarını çağırın,” dedi Daala. “Cauldron Nebulası’na dönüyoruz. Dümdüz bir vektör boyunca ilerleyeceğiz.” Geri çekilip taktiklerimizi gözden geçireceğiz, kayıplarımızı belirleyeceğiz.” Bir an durdu, sonra sinirli bir şekilde sesini yükseltti: “Ve sonraki saldırımıza hazırlanacağız!”

TIE gemileri Yıldız Destroyerlerine geri döndü. İsyancı güçleri yörüngede bir grup etobur gibi dizilmişti. Daala kumandanlarının gırtlaklarını elleriyle parçalamak için can atmasına rağmen onlarla çarpışma riskini almadı

“Hiper-uzay için hazır olun,” dedi destek güçleri saldırı fırsatı bulamadan. Daala uzayda bir anda

beliren, çekildikleri noktaya kadar onları takip eden parlak beyaz çizgileri izledi.

Yıldız Destroyerleri, Yeni Cumhuriyet güçlerine peşlerine düşme fırsatı bırakmadan hiper-uzaya girdi.

Han Solo ve Lando Calrissian Calamari göğünün altında *Binyıl Şahini*'yle uçuyor, yıkılmış binalardan çıkan dumanları inceliyorlardı.

Foamwander Şehri'ni bulmuşlardı. Fakat acil iniş alanına inince, Amiral Ackbar, Leia ve Büyükelçi Cilghal'in Reef Home şehrindeki kurtarma çalışmalarına katıldıklarını öğrenmişlerdi.

Han, Amiral Daala'nın sebep olduğu yıkımı dehşetle izliyordu. *Şahin*'i geri kazanmış olmasının doğurduğu sevinç kaybolmuştu.

Chewbacca'nın yerinde oturan Lando, elindeki haritayı inceliyordu. "Reef Home Şehri yakınlarda olmalı. Önümde birçok metal yığını var ama metropol falan göremiyorum."

"Hayır, sadece kalıntılar var," dedi Han alçak sesle.

Alçalırken dalgaların arasında yüzen enkazı gördüler. Top ateşinin metalin üzerinde bıraktığı siyah izler barizdi. Suda yüzen, şehirden kopmuş büyük parçalar hareket eden tabutlara benziyordu. Calamari'li ve Quarren'li kurtarma ekipleri parçaların üzerine üşüşmüş, içeride mahsur kalanları kurtarmaya çalışıyorlardı.

"Burası eskiden Bulut Şehri'ne benzerdi," dedi Han. "Şimdiyse bir çöp ezicinin artıklarına dönmüş." Reef Home'un dış kabuğunu gösterdi. "Buraya inebilir miyiz dersin?"

Lando umursamaz şekilde omuzlarını silkti. "Bu döküntünün içinde kimse *Şahin*'i fark etmez."

"Hey," dedi Han.

Lando ona baktı. "Bu senin gemin, Han. Benim aklım *Lady Luck*'da."

Han *Şahin*'i plasçelik döküntülerin arasına indirdi, dengeleyicileri sabitledi ve kapıları açtı. Çıkış rampasından inerken kurtarıcılarının arasında Leia'ya bakındı. Onu uzun zamandır kollarına almamıştı.

Her zaman olduğu gibi ayrıldıktan sonra, ona söylemek istediği onlarca şey gelmişti aklına; tatlı sözler, vaatler. Huysuzluğu yüzünden bunları hep ertelerdi.

Arkasından Lando geliyordu. Her yerde yaralılar vardı. Dalgaların dövdüğü metal duvarların üstündeki platformlar, sağlık ekiplerinin yaralılarla ilgilendiği revirlere dönüştürülmüştü.

Kan ve tuz kokusu, lazer yanıklarının kimyasal kokusu, suda sönen erimiş metallerin ve devam eden yangınların dumanının kokusu, hepsi birleşip havaya karışmıştı.

Yüzleri dokunaçlı Quarrenler sudan çıkıyorlardı. Reef Home bilgisayar merkezinden veya evlerden kurtarabildikleri önemli parçaları getiriyorlardı. Şüphesiz, bütün eşyalar üzerinde hak iddia edecek,

Calamari'lilere eşyalarını geri satacaklardı.

Han, sürüklenen bir parçanın üzerinde daha iyi bir denge sağlamak için bacaklarını iki yana açmıştı. Dalgalar parçayı ağır çekimde sallıyordu. Nihayet, enkaza doğru yaklaşan bir sürat motorunu fark etti. Leia kullanıyordu, yanında da Ackbar ve dişi bir Calamari'li vardı.

Han kendini kaybetmişçesine el salladı; araç da ona doğru döndü ve yaklaşmaya başladı. Ackbar aracı eski püskü metal bir direğe bağlarken Leia araçtan indi. Kendinden emin yürüyordu. Sonra koşmaya başladı ve kendini Han'ın kollarına attı. Adam kadını göğsüne bastırdı ve defalarca öptü. "İyi olduğun için öyle mutluyum ki!"

Kadın ona baktı. "Biliyorum."

"Yapma," dedi. "Ciddiyim. Bunu Daala yaptı, değil mi?"

"Öyle düşünüyoruz ama henüz ortada bir delil yok."

Han sözünü kesti. "O olduğuna eminim. Daala'nın siyasi amaçları yoktur; o sadece yakıp yıkmayı sever."

Dişi Calamari'li araçtan çıkıp triyaj alanına yöneldi; yaralı Calamari'lileri ve onlarla ilgilenmeye çalışan yetersiz sayıdaki sağlık ekibini inceledi. Yaralılar arasında yürürken hızlı hızlı bilgiler veriyordu. Yaşama şanslarının ne kadar olduğunu anlayabiliyormuş gibi bir hali vardı.

İki doktor kolu kopmuş ve göğsü ezilmiş bir Quarren'i ümitsizce hayata döndürmeye çalışıyordu. Kadın bir bakışta, "Yaşayamayacak, yapabileceğiniz bir şey kalmamış," dedi. İki Calamari'li ona döndüler ve yüzündeki kendinden emin ifadeyi görünce Quarren'i ölüme terk edip başka bir hastayla ilgilenmeye başladılar.

Kadın, bir ölüm ve yaşam meleği gibi dolandı; eğilerek ve yuvarlak Calamari gözlerini oradan oraya çevirerek hastaları inceledi.

Han kadını izliyordu. "Bu da kim?"

"Adı Cilghal. Calamari Büyükelçisi," dedi Leia, sonra sesini alçalttı. "Sanırım Jedi güçleri var. Bunu henüz kendisi bilmiyor. Onu Luke'un yanına göndermeyi düşünüyorum." Leia tekrar kocasına sarıldı. "Geldiğine öyle sevindim ki."

"Duyar duymaz yola çıktım," diye cevapladı Han. Tek kaşını havaya dikerek Lando'ya baktı. "Bu arada, yolda bir el sabacc oynadık. Bu sefer ben kazandım." Elini Leia'ya uzattı. "Dönüşte *gemimde* bana eşlik eder misin, Leia?"

"*Şahin*'i geri mi aldın?" dedi Leia sevinçle, sonra da koluna girdi. Sırıtarak Lando'ya baktı. "Üzuldüm, Lando."

Lando omuzlarını silkti. "Başka türlü yakamdan düşmeyecekti."

Ackbar sürat motorundan çıkıp kara parçasına adım attı. Büyük eliyle gözlerini gölgeleyerek Reef Home Şehri'nden geriye kalanlara bakındı. Han, Calamari'li amiralin yüz ifadelerini hiç anlayamazdı ama bu sefer Ackbar berbat bir haldeydi.

Ackbar'ın yanına yaklaştı. "Amiral," dedi, "Olanları duydum; Yıldız Destroyeri'ni nasıl havaya uçurduğunuzu. Tebrik ederim."

Beyaz giysiler içindeki Leia da oraya geldi. "Amiral, bu başarınız Vortex'teki basit kazayı telafi etmiş *olmalı*. Saklanmaya devam etmeyeceksiniz umarım."

Ackbar başını salladı. "Hayır, Leia. Dostane ısrarcılığınla bir şeyi hatırlamamı sağladın. Saklanmak bana göre değil. Yapabileceğim neyse onu yapmalıyım, elimden geldiğince."

Leia elini Ackbar'ın koluna koydu. "Teşekkürler, Amiral. Yeni Cumhuriyet'in size ihtiyacı var," dedi.

Fakat Ackbar bir daha başını salladı. "Hayır, Leia. Coruscant'a dönmüyorum. Bu saldırı sırasında halkımın bana ne kadar ihtiyacı olduğunu anladım. Burada kalıp onlara yardım etmeliyim. Yeniden yapılanmalı, medeniyetimizi güçlendirmeli ve olası İmparatorluk saldırılarına karşı kendimizi savunabilmek için çalışmaya başlamalıyız.

Önceki saldırının yaralarını saramamışken bir yara daha aldık. Böyle bir zamanda Calamari'yi bırakıp gidemem." Yuvarlak gözlerini göğe kaldırdı ve, "Burası benim yurdum. Bu benim halkım. Kendimi onlara adayacağım," dedi.

Han, Leia'nın beline sarıldı ve onu kendine çekti. Donuk ve gergin bir hali vardı; Han kadının tam olarak ne düşündüğünü biliyordu. "Anlıyorum... Ackbar," dedi Leia, askeri ünvanıyla hitap etmekten sonunda vazgeçerek.

Han kadının gerginliğini hissedebiliyordu. Ackbar'ı kaybetmek onu mahvetmişti. Elini Leia'nın omzuna koydu.

Ackbar, Coruscant'a dönmeyi reddetmişti. Mon Mothma da günbegün zayıflıyordu. Bütün bunlar, Leia'nın Yeni Cumhuriyet'in sorunlarını yalnız başına göğüslemesi gerektiği anlamına geliyordu.

Gün ışıkları Büyük Tapınak'ın tepesindeki pencerelere vuruyordu. Kyp büyük salondaki taşlardan birinin üzerine oturmuş, Üstat Skywalker'ı dinliyordu. İlgili gözükmeye çalışıyordu ama Skywalker'la ilgili fikirleri değıştikçe bunu yapması zorlaşıyordu.

Diğer öğrenciler, Üstat Skywalker'ın beyaz Holocron'u altlığının üzerine yerleştirişini büyük bir dikkatle izlediler. Kadim Jedi Şövalyelerini öven, karanlık tarafa karşı verdikleri kahramanca mücadeleyi –başarısızlıkla sonuçlanan mücadelelerdi bunlar, çünkü İmparator ve Darth Vader daha güçlüydü ve onları alt etmişlerdi– anlatan yeni bir hikâye dinlediler.

Skywalker bu yenilgiden ders almış gözükmüyordu. Jedi Şövalyelerinin, güçlenmek ve Vader'ınki gibi bir tasfiye hareketine karşı koyabilmek için bazı yetenekleri edinmeleri gerekiyordu.

Exar Kun, Kyp'e Sith metodlarını öğretmişti ama Üstat Skywalker bu öğretileri asla benimsemezdi. Kyp, neden hâlâ Skywalker'ı dinlediğini düşünüyordu. Üstadının zayıf ve kararsız bir hali vardı.

Diğer öğrenciler potansiyel birer güç kaynağıydılar. Güç'e nasıl dokunacaklarını öğrenmişlerdi ama belli bir seviyeyi aşamamışlardı; kendilerine altından kalkamayacakları bir rol biçilmişti. Onları daha güçlü kılabilecek kapıları aralamayı reddetmişlerdi ama Kyp korkmuyordu. O, bu sorumlulukla baş edebilirdi.

Yeni bir holografik görüntü belirdi ve Yoda'nın Jedi oluş hikâyesini anlatmaya başladı. Kyp esnedi, bu saçma hikâyeleri neden izlemek zorunda olduklarını anlamıyordu.

Yerinde doğrulup devasa taş tapınağın duvarlarını izlemeye koyuldu. Dört bin yıl önceki Büyük Sith Savaşı'nı hayal etmeye çalıştı. Exar Kun'un köleleştirdiği, taş tapınakları yaptırmak için çalıştırdığı Massassi ırkını düşündü. Kun karanlık öğretileri tekrar diriltmiş, kendini Sith'in Karanlık Lordu ilan etmişti. Bu, son Sith Lordu olan Darth Vader'a kadar uzanan bir gelenektir.

Exar Kun'un tapınakları Yavin 4'te, kadim Sith ırkına dair arkeolojik kalıntıların bulunduğu son noktada, gücünün odak noktaları olarak dikilmişti. Kun, Eski Cumhuriyet'i az kalsın mağlup eden birliklerini o orman-uydudan yönetmişti. Fakat savaş lordu Jedi Ulic Qel-Droma ona ihanet etmişti ve birleşik Jedi güçleri, yaptığı nihai Yavin 4 saldırısıyla Massassi yerlilerinin kökünü kurutmuş, Sith tapınaklarının çoğunu ve yağmur ormanlarını yerle bir etmişti. Ama Exar Kun, ruhunu orada saklamayı başarmış, diğer Jedi'lar onu uyandırana dek dört bin yıl boyunca beklemişti...

Kyp huzursuzca ilgiliymiş gibi görünmeye çalıştı. Salon sıcaktan yanıyordu. Holocron hikâyeyi anlatmayı sürdürdü.

Luke yüzünde mutlu bir gülümsemeyle dinliyordu; öğrencilerse görüntüleri takip etmeyi sürdürdüler. Kyp duvarlara bakıyor, orada ne işi olduğunu düşünüyordu.

Yavin 4'ün ormanlarına karanlık çöktüğünde, Luke Skywalker toplantı salonlarından birinde oturmuş dinleniyordu. Ana salondan daha küçük olan bu salonun tavanları kemerliydi. İsyancı işgalinden kalma mobilyaların yanında süslü masalar da vardı. Duvarlarda akkor lambalar asılıydı.

Luke yorgun hissediyordu ve acıkmıştı da. Öğrenciler dinlenmeye çekilmiş, zihinsel enerjilerini topluyorlardı.

Gün boyunca Güç egzersizleri, havaya yükselme ve ormandaki hayvanları sezinleme çalışmaları yapmış, Holocron'dan Jedi tarihi hakkında hikâyeler dinlemişlerdi. Luke bütün bunları yaparken öğrencilerini gözetip denetlemişti. Çalışmalardan memnundu; Gantoris'in ölümü hâlâ hafızalardan silinmemişti tabii ama Luke diğer öğrencilerin gelişim gösterdiğini görüyordu. Jedi Şövalyeleri düzenini tekrar kuracağından şüphesi yoktu.

Öğrencilerden birisi olan Tionne, köşede, elinde telli bir çalgıyla oturuyordu. Üzerinde teller olan bir sapla birbirine bağlanmış iki adet tınlama kutusu olan bir çalgıydı bu.

“Bu, eski Jedi Şövalyelerinden Nomi Sunrider'ın baladıdır,” dedi gülümseyerek. Uzun, gümüşü saçları omuzlarından aşağıya, göğüslerine ve sırtına dökülmüştü. Birbirine yakın gözleri sedef gibi parılıyordu. Burnu küçüktü ve çenesi kare şeklindeydi. Luke onun güzelden çok egzotik buluyordu.

Tionne eski Jedi efsanelerine, baladlarına ve tarihine aşırı meraklıydı. Luke onu bulmadan önce bile hayatını eski hikâyeleri arşivlerden çıkararak halka sevdirmeye adanmıştı. Potansiyeli belki diğer öğrencilerden azdı ama kendini adanmışlığı ve şevkiyle bu farkı telafi ediyordu.

Tionne'u dinlemek için toplanmış olan diğer öğrenciler sandalyelere, banklara ve yerlere oturmuşlardı. Kadın çalgıyı kucağına aldı, tellere dokundukça, söylediği şarkının sözlerine eşlik eden yankılı melodiler çıkıyordu.

Luke gözlerini kapadı ve kocasının öldürülmesinden sonra Jedi eğitimine başlayan genç Nomi Sunrider'ın hikâyesini dinledi. Jedi'lık onun için biçilmiş kaftandı. Nomi, Eski Cumhuriyet'in ilk yıllarında, Jedi'ların birbirine düştüğü yıkıcı Sith Savaşı'nda kilit rol oynamıştı.

Luke müziği, Tionne'un yumuşak ve tutkulu sesini gülümseyerek dinliyordu. Odanın uzak köşesinde bir hareketlenme oldu. Luke seslerin geldiği tarafa dönünce Kyp Durrone'un tehditkâr bakışlarıyla karşılaştı. Genç adam iç geçirdi, kaşlarını çattı ve sonunda ayağa kalkarak şarkıyı böldü.

“Bu saçma hikâyeyi ölümsüzleştirmemiş olmanı dilerdim,” dedi Kyp. “Nomi Sunrider bir avdı. Sith Savaşlarının neden yapıldığının bile farkında değildi. Körü körüne Jedi Üstadlarına inandı. Bir Jedi'a göre epey güçlü olduğu için Exar Kun'dan korkan Üstahlara.”

Tionne çalgıyı yere bıraktı ve dizlerini sıkıca kavradı. Gücenmişti, küçük gözleri şaşkınlıkla parlıyordu. “Neden bahsediyorsun sen?” Cesareti kırıldığından sesi kısık çıkıyordu. “Bunu yaratmak için haftalarca uğraştım. Buradaki herkesin bundan haberi vardı. Madem bildiğin bir şey vardı neden benimle paylaşmadın?”

“Bu hikâyeyi nerede duydun, Kyp?” dedi Luke ayağa kalkarak. Ellerini beline koymuş, bakışlarıyla onu alt etmeye çalışıyordu. Genç adam Jedi eğitimi almaya başladığından beri çabuk alevlenir olmuştu. *Sakin, sakın olmalısın*, derdi Yoda ama Luke Kyp'i nasıl sakinleştirebileceğini bilmiyordu.

Kyp kendisini şaşkınlıkla izleyen öğrencilere bir göz attı. “Eğer Sith Savaşı başka türlü

sonuçlansaydı,” dedi, “belki Jedi Şövalyeleri, Darth Vader onları avlamaya geldiğinde kendilerini *koruyabilecek* durumda olurlardı ve hepsi katledilmezdi. Biz de burada, bizden fazla bilgisi olmayan birisi tarafından eğitiliyor olmazdık.”

Luke kararlılığını korudu. “Kyp, bana bunları nereden öğrendiğini söyle.”

Kyp dudaklarını kenetledi ve gözlerini kıstı. Birkaç derin nefes aldı; Luke delikanlının içindeki kargaşayı hissedebiliyordu. Zihni hızla bir cevap bulmaya çalışıyordu sanki. “Holocron’u ben de kullanabiliyorum,” dedi. “Üstat Skywalker’ın da hep söylediği gibi, hepimiz öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmekle yükümlüüz.”

Luke bu cevaba pek inanmadı ama başka soru soramadan telaşla oraya gelen Artoo’nun tekerlek sesleri duyuldu. Luke elektronik dilde söylenenlerin bir kısmını anladı. “Kim olduğu hakkında bir fikrin yok mu?” dedi.

Artoo ‘hayır’ anlamında bir ses çıkardı.

“Bir ziyaretçimiz var,” dedi Luke. “Bir gemi alana iniyor. Gidip geleni karşılayalım mı?” Dönüp elini Kyp’in omzuna koydu ama genç adam hemen omzunu silkti. “Bunu daha sonra konuşacağız, Kyp.”

Gerginliğin bölünmüş olmasından rahatlayan Luke önden yürüdü. Diğer öğrenciler de onu takip ettiler.

Küçük, kişisel bir gemi –genelde kaçakçıların kullandığı, metalik, pürüzsüz bir gemi olan bir Z-95 Kafaavcısı– yavaşça alana indi. Öğrenciler iniş alanının kenarında bekliyorlardı ama Luke gemiye doğru ilerledi.

Kokpit kapıları koca bir böceğin kanatları gibi açıldı ve pilot görüldü. Luke genç kadının vücudunu saran gümüşsü, biçimli giysiyi fark etti. Kadın aşağı indi, başlığını çıkardı ve kızıl-kahverengi saçlarını savurdu. Bir zamanlar hırs dolu olan kemikli yüzü şimdi yumuşamış görünüyordu, gözleri daha genişti, doldun dudakları gülümsemeye daha alıştı.

“Mara Jade,” dedi Luke.

Kadın, başlığı koltuğunun altına aldı. “Merhaba, Luke.” Kadının yüzünde arkadaşça bir ifade vardı. Sonra kaşlarını kaldırarak, “Yoksa ‘Üstat Skywalker’ mı demeliyim?”

Luke omuz silkerek kollarını açtı. “Buraya geliş sebebine bağlı.”

Kadın Kafaavcısı’nı arkasında bırakarak Luke’un elini sıkmak üzere ilerledi. Sonra asker tarzı bir dönüş yaparak eğitim merkezindeki öğrencileri inceledi.

“Bana Güç kullanma yeteneğim olduğunu söylemiştin,” dedi. “Buraya eğitim almaya geldim. Jedi becerileri kaçakçılar loncasını idare etmekte bana yardımcı olabilir.”

Yan cebinin fermuarını açtı ve ufaltılmış bir elbise paketi çıkardı. Küçük paketin içine Luke’un

tahmin edebileceğinden çok şey sığıyordu. Kadın kahverengi giysileri çıkarmaya başladı.

Kadın önce öğrencilerin üstündeki tek tip giysilere, sonra Luke'a baktı. "Gördün mü," dedi. "Jedi pelerinin bile var."

Baharatlı runyip güveci ve yeşilliklerden oluşan zengin öğünleri boyunca, Luke Mara Jade'in kıtlıktan çıkmışçasına yiyeşini izledi. Luke her lokmanın tadını çıkarıyor, vücuduna nüfuz eden besinleri hissediyordu.

"Yeni Cumhuriyet senin Jedi Şövalyelerine bel bağıyor, Luke; işler de gittikçe kötüye gidiyor," dedi kadın.

Luke öne uzandı, parmaklarını kenetledi ve duygularını algılamaya çalıştı. "Neler oluyor?" dedi. "Haberlere açız."

"Yani," dedi Mara Jade, ağız dolusu yeşillik çiğniyordu. Ağzındakileri yuttu ve soğuk kaynak suyundan içti; içeceğe kaşlarını çatarak baktı, onu başka bir şey sanmış olmalıydı.

"Amiral Daala yakıp yıkmaya devam ediyor. Herhangi bir İmparatorluk savaş lorduyla birlik yapmış gibi gözüküyor. Anlayabildiğimiz kadarıyla, İmparatorluk'a karşı olan herkese zarar vermeye çalışıyor ve bunu fazlasıyla da yapıyor. Erzak gemilerini vurduğunu duymuş muydun? Dantooine'deki koloniyi de dümdüz etti."

"Dantooine!" dedi Luke.

Mara ona baktı. "Evet, öğrencilerinden biri o gruptan değil miydi hatta?"

Luke oturuşunu dikleştirdi. Bazı öğrenciler dehşetle yutkundular. Luke'un zihni hızla çalışıyordu, Eol Sha'nın tehlikelerle dolu dünyasından daha güvenli olduğunu düşündüğü bir yere götürdüğü tüm o mültecileri düşündü. Hepsi ölmüştü.

"Artık değil," dedi. "Gantoris öldü. O... Kullanmaya çalıştığı güçler için hazır değildi."

Mara Jade ince kaşlarını kaldırdı, daha fazla açıklama bekliyordu. Luke bir şey söylemeyince devam etti: "En kötüsü de Daala'nın Calamari'ye saldırması oldu. Görünen o ki, yörüngedeki tersaneleri hedef almıştı ama Amiral Ackbar bunu anladı. Yıldız Destroyerlerinden birini havaya uçurdu –Daala yine de iki yüzer şehri batırmayı başardı. Binlerce ölü var."

Kyp Durron uzun masanın diğer ucunda dikiliyordu. "Daala bir Yıldız Destroyeri daha mı kaybetti?"

Mara Jade ilk kez gördüğü siyah saçlı, esmer gence baktı. "Hâlâ iki Yıldız Destroyeri daha var ve hiçbir şeyden çekinmiyor. Amiral Daala akıl almaz hasarlar verebilir ve kimsenin sahip olmadığı bir silahı var: Kaybedecek hiçbir şeyi yok, o da bunu biliyor."

"Kendimi feda etmeliydim," dedi Kyp. "Gorgon'dayken onu kendi ellerimle öldürebilirdim."

Alçak sesle Luke'un önceden bildiği hikâyeyi anlattı. "Güneş Ezici'yi burnunun dibinden kaçırdık, sonra da fırsatı teptik. İmparatorluk'a bağlı olan tüm gezegenleri havaya uçurabilecek bir silah elimizdeydi ama biz ne yaptık? Onu hiçbir işimize yaramayacağı bir yere, bir gaz gezegenine yolladık."

"Sakin ol," dedi Luke. Kyp'e oturması için bir işarette bulundu ama Kyp ellerini masanın üzerine koyup uzanarak gözlerini Luke'a dikti.

"İmparatorluk tehdidi ortadan kalkmayacak!" dedi. "Eğer Jedi becerilerimizi birleştirecek Güneş Ezici'yi Yavin'in çekirdeğinden geri getirebiliriz. Onu alıp İmparatorluk'a saldırırız. Bundan daha iyi bir plan olabilir mi? Neden bu sıkıcı yerde saklanıyoruz ki?"

Bir an durdu, epey hiddetliydi. Diğer öğrenciler ona bakınca, Kyp de onlara döndü. "Hepiniz aptal mısınız?" diye bağırdı. "Uçuş yeteneklerimize ince ayar çekecek, kayaları oynatacak veya ormandaki kemirgenlerin varlığını hissetmeye çalışacak vaktimiz yok. Bütün bunların bize ne faydası var? Güçlerimizi Yeni Cumhuriyet'e yardım için kullanmayacaksak, bunlar neye yarar?"

Luke, Mara Jade'e baktı, kadın tartışmayı ilgiyle dinliyordu. Dikkatini tekrar Kyp'e verdi. Genç adam yemeğine hiç dokunmamıştı.

"Çünkü bunlar bir Jedi'in yapacağı şeyler değil," dedi Luke. "Kod'u çalıştın. Zor bir duruma nasıl yaklaşmamız gerektiğini biliyorsun. Bir Jedi umarsızca zarar vermeye kalkışmaz."

Kyp, Luke'a arkasını dönüp hızla yemek odasının kapısına yöneldi. Odanın kemerli kapısına gelince birden arkasını dönüp, "Gücümüzü kullanmazsak, ona sahip değiliz demektir. Korkaklığımızla Güç'e ihanet ediyoruz," dedi.

Dişlerini sıktı, sözler ağzından sessizce dökülüyordu: "Burada öğrenebileceğim bir şey kaldığından şüpheliyim, Üstat Skywalker." Böylece koridorda kayboldu.

Kendine zar zor hâkim olan Kyp derisinin karıncalandığını hissediyordu. Damarlarındaki kan köpürüyordu adeta. Tapınak koridorları boyunca hızla yürüdü, odasına varınca kapıları Güç'ü kullanarak öyle hızlı açtı ki, kapı duvara çarpıp taş duvardan ufak bir parça kopardı.

Üstat Skywalker'a nasıl olup da hayranlık duymuştu? Han Solo onda ne buluyordu ki? Jedi öğretmeni gözlerini gerçeklere kapamıştı; sorunları görmezden geliyor, Jedi peleriniyle gözlerini örtüyor ve gücünü Yeni Cumhuriyet için kullanmayı reddediyordu! İmparatorluk hâlâ bir tehdit oluşturuyordu, Daala'nın Dantooine ve Calamari'ye yaptığı saldırılar da bunun ispatıydı; eğer Skywalker düşmana karşı güç kullanmayı reddediyorsa, demek ki pek ikna olmamıştı.

Fakat Kyp olmuştu.

Artık o akademide kalamazdı. Pelerininin yakasını hızla çekip yırttı. Kişisel eşyalarının olduğu çantadan, Han Solo'nun hediyesi olan siyah pelerini çıkardı. *Praxeum*'daki eğitimi boyunca, Üstat Skywalker'ın verdiği eski pelerini giymekten memnundu. Fakat artık ondan bıkmıştı.

Exar Kun'dan gücünü açığa çıkarmayı öğrenmişti. Sith Lordu'na güvenmiyordu ama ondan

öğrendiklerinin değerini de inkâr edemezdi. Kyp hepsinin işe yaradığını hissediyordu.

Artık oradan kurtulup düşünceleriyle baş başa kalmalı ve aklını çelen düşüncelerden arınmalıydı.

Çantayı açıp pelerine baktı. Giyside yuva yapmış bir çift küçük kemirgen hızla taş duvardaki bir yarığa koşuşmaya başladı.

Bir an panikleyen Kyp, öfkesini yenemedi ve kemirgenlerin arkasından, onları yakıp kül eden bir ateş topu fırlattı. Kararan kemikler ivmenin etkisiyle biraz yuvarlandı, sonra birden durarak toz oldu.

Dikkatini dağıtan bu olaya aldırış etmeyen Kyp, dökümlü giysiyi alıp önünde tuttu. Kumaşın iplikleri, adeta gizli bir güç barındırıyormuş gibi parlıyordu. Kyp pelerini giydi ve birkaç eşyasını daha topladı.

Uzaklara gitmeliydi. Düşünmeliydi. Güçlü olmalıydı.

O akşam geç saatlerde, Artoo çaldığı alarmlarla Luke'u uyandırdı. Luke koridorda hızla koşarak iniş alanına ulaştı. Mara Jade de onunla koşuyordu; tetikteydi, olan biten hakkında bir fikri vardı sanki.

Luke'un gözleri yıldızlarla kaplı gökyüzüne hemen alıştı. Gaz devi Yavin'in ışıkları göğü bulanıklaştırmıştı. Mara ve Luke, kapısı açık hangarın önünde durarak Z-95 Kafaavcısı'nın alandan kalkışını izlediler.

“Gemimi çalıyor!” diye bağırdı Mara Jade. Kafaavcısı'nın ışık-altı motorları beyaz ateşler saçarak devreye girdi; gemi hızla gökyüzüne fırladı.

Luke gördüğüne inanmıyordu. Farkında olmadan tek kolunu uzatmış, Kyp Durrön'u geri çağırıyordu.

Küçük gemi beyaz izler bırakarak yörüngeye doğru yükselirken gittikçe küçüldü, sonra yıldızların arasına karıştı.

Luke'un içini mahvedici bir boşluk duygusu kapladı, bir öğrencisini daha sonsuza dek kaybettiğinin farkına varmıştı.

Bütün taşlar parıldıyordu. Her bir İmparatorluk kolonu temizlenmişti. İmparatorluk'a sadık dünyaları temsil eden rengârenk bayraklar yerlerinde asılıydı. Hiçbirinde buruşukluk yoktu. Carida'daki İmparatorluk Askerî Üssü'nün ana kalesinde her şey yolundaydı.

Büyükelçi Furgan başı ile onayladı. Bunu yapmayı seviyordu.

Üç yüz adet birinci sınıf fırtına askeri seslerin yankılandığı salonda hazırolda bekliyorlardı. Beyaz zırhları cilalanmış kemikler gibi kesik kesik parlıyordu. Askerler birbirinin aynıydılar; hepsi yoğun bir eğitime tabi tutulmuştu ve birer savaş makinesiydi. Bu askerler tüm akademilerdekilerin en iyileriydi.

Büyükelçi Furgan onlara hitap etmek üzere kürsüye yürüdü. Sentetik ahşaptaki yağ ve cila kokusu sterilize edilmiş havaya nüfuz etmişti. Furgan duruşunu dikleştirdi, tıknaz olduğundan daha yapılı gözükmeye çalışıyordu. Beyaz başlıklar eşzamanlı olarak ona döndü, siyah gözler onu takip etmeye başladı.

“İmparatorluk birlikleri,” dedi, “Aziz İmparatorumuzun ölümünden sonraki en önemli görev için seçildiniz. Eğitiminiz boyunca birçok testten tam puan aldınız, türlü zorluklara göğüs gerdiniz. Carida'daki en iyi eğitilmiş öğrenciler olduğunuzdan bu görev için seçildiniz.”

Canlılık göstermediler, birbirlerini tebrik etmediler. Hepsi birer heykel gibi hareketsiz kalmayı sürdürdü; bu da eğitimlerinin kusursuzluğunu gösteriyordu.

Anoth gezegeninin koordinatlarını ele geçirdiklerinden beri Furgan bu operasyonu titizlikle yönetmişti. Binlerce iyi askerinin bilgilerini tek tek incelemişti. Yaptıkları çalışmaların kayıtlarını tutmuştu: Carida'nın buzlu dağ zirvelerinin zorlu şartlarındaki savaş tatbikatları; yırtıcılarla, etoburlarla ve zehirli böceklerle dolu yağmur ormanlarında hayatta kalma çalışmaları.

Furgan, devamlılığı en fazla olanları, üstün başarı gösterenleri ve verilen emirleri uygulama, yerine getirme istekliliğiyle dikkat çekenleri tespit edip ayırmıştı.

Furgan birliğiyle gurur duyuyordu.

“Bir bebeğin yerini gösteren gizli bir bilgi aldık. Güç kullanma konusunda sıra dışı becerisi olan bir bebeğin.” Durdu, bir tepki vereceklerini düşünmüştü ama askerler hiç ses çıkarmadı.

“Bu, Yeni Cumhuriyet Devlet Bakanı Leia Organa Solo'nun bebeğidir. Bu çocuğu ele geçirmemiz İsyancılar'a büyük bir darbe olacaktır ama bunun da ötesinde, *bu çocuk Darth Vader'in torunudur.*”

Sonunda, korku ve saygıyla karışık tepkiler geldi.

“Bu çocuk İmparatorluk'un yeniden doğuşu açısından çok önemlidir. Bunun gibi bir çocuk, uygun olarak eğitilirse, İmparator Palpatine'e layık bir halef olabilir.”

Furgan konuşmasını sürdürdü. Heyecanı arttıkça hızlanıyordu. O bir büyükelçiden fazlasıydı, bu saldırıya bizzat katılmayı düşünüyordu. Çarpışmanın ortasında olmayacaktı tabii ama Anakin adlı bu operasyonda bizzat bulunacaktı.

“Grup liderleriniz size gerekli bilgiyi verecek. Sefer halen hazırlık aşamasında. Sizi bu gizli gezegene götürecek nakliye gemileri ayarlandı.”

Furgan’ın morumsu dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Ayrıca belirtmekten gurur duyarım ki, bu saldırı MT-AT’lerin[3]* kullanılacağı ilk saldırı olacak. Hepsi bu kadar. Yaşasın İmparator!”

Hemen askerlerin gürültüsü koptu: “Yaşasın İmparator!”

Furgan mor perdelerin arasında kaybolarak akkor lambalarla aydınlanmış bir koridora çıkıp ofisinin yolunu tuttu. Odasına girince kurşun geçirmez kapıları kapatıp kilitledi. Ölümcül MT-AT’lerin çizimlerinin olduğu kâğıtları bir yana savurdu. Oldukça keyifliydi ve saldırının başlaması için sabırsızlanıyordu.

Carida’da geçirdiği süre boyunca Furgan, İmparator’un ölümünden beri birbiriyle çekişme halinde olan kumandanlardan bıkmış usanmıştı. Deep Core’daki savaş lordlarının bazıları hâlâ güçlüydüler, yine de gerçek düşmanları olan İsyancılarla savaşacaklarına, İmparatorluk donanmasından geriye kalanları ele geçirmek için birbirleriyle mücadele ediyorlardı.

Yüce Amiral Thrawn en büyük umutlarıydı ama o da yenilgiye uğramıştı ve bir yıl sonra, diriltilen İmparator da yenildi. Lidersizliğin sebep olduğu siyasi güç boşluğu İmparatorluk birliklerini amaçsızlaştırdı, sadece kendi çıkarları uğruna savaşır haline getirdi.

Firari Amiral Daala’nın oluşturduğu tehdit bile Furgan’ı rahatsız ediyordu. En azından o, Yıldız Destroyerlerini uygun bir hizmet için, İsyancı gezegenlerine saldırmakta kullanıyor ve elinden geldiğince zarar veriyordu. Fakat Daala’nın bir planı, onu başarıya götürecek nihai bir amacı yoktu. Basit bir canavardı sadece; acı vermekten zevk alan, hedef üstüne hedef vuran bir canavar.

Daala’nın da Carida da eğitildiğini öğrenmek Furgan’ı şaşırtmıştı. Eski kayıtları karıştırıp Daala’nın almış olduğu disiplin cezalarını ve kınamaları bulmuştu. O zamanlarda bile üstün yetenekli ama kendini bilmez, başına buyruk biriydi. Furgan onun amiralleğe kadar nasıl yükselbildiğinin kayıtlarını bulamamıştı. Moff Tarkin’in onu kendi ekibine almasından sonraki kayıtlara ulaşamamıştı.

Amiral’in Carida’yla irtibat kurmaya tenezzül bile etmeden saldırılarda bulunması Furgan’ı sinirlendirmişti. Daala kendini yasa dışı bir örgüt üyesi gibi görüyordu herhalde ama İmparatorluk’un bir bütünün parçası olarak hareket eden askerlere ihtiyacı vardı; başıbozuklara değil.

Furgan, Anoth saldırısı için gemi temin etmek amacıyla diğer İmparatorluk kumandanlarının bazılarıyla irtibat kurmuştu. İmparator, Yüce Amiral Thrawn ve bazı yağmacılar, Carida’daki gemilerin çoğunu zaten alıkoymuşlardı. Askerî eğitim gezegeninde Furgan, tüm galaksideki en sofistike silahlara ve askerlere sahipti ama İmparatorluk Ordusu ve İmparatorluk Donanması arasındaki çekişmeler yüzünden, birliklerini kullanamıyordu. Furgan, İmparatorluk’a hâlâ sadık olan gezegenler içinde en iyi silahlanmış –ama faydasız– olanındaydı.

Bir MT-AT maketiyle dalgın dalgın oynuyordu. Yeni makineyi saldırı anında görmek heyecan verici olacaktı. İmparator'un ölümüne rağmen, Furgan'ın İmparatorluk'a ve Yeni Düzen'e olan inancı bir an bile sarsılmamıştı.

Furgan Yeni Cumhuriyet'e öldürücü darbeler vurmak için elinden geleni yapmaya devam etmişti. Mon Mothma'nın "gizemli hastalığı"nın önlenemez ilerleyişine dair ikinci elden aldığı haberler onu memnun ediyordu. Kadın çok geçmeden ölecekti.

Furgan Darth Vader'ın torununu ele geçirince de, İmparatorluk'a hâlâ sadık olan herkese sözünü geçirecekti.

Wedge Antilles'in bakmadığı bir sırada, Qwi Xux seyir panelindeki koordinatlara bir göz attı. Kişisel uzay gemisinin kopilot koltuğunda oturan Qwi, koordinatları görebilmek için seyir bilgisayarına hızlıca komutlar girdi.

Wedge bir anda içeriye dönüp onu yakaladı. "Hey!" dedi, sonra mahcup şekilde bakışlarını yere çevirdi. "Bu bir sürpriz olacaktı."

Qwi kesik kesik kahkaha attı. "Sadece gezegenin adını merak etmişim." İsim ekranda belirince kaşlarını çattı. "Ithor mu? Adını hiç duymadım."

Wedge kendi kendine gülerken kolunu kadının omzuna koydu. Adam kolunu çektikten sonra bile kadın bu dokunuşun sıcaklığını bir süre hissetti. "Qwi, galaksideki *birçok* yerin adını duymadın zaten. Hayatını Maw Üssü'nde geçirmek zorunda kaldın."

"Ithor güzel bir yer midir?" diye sordu kadın.

Adam iç çekti. "Güzeldir. Eski zamanlardan kalma ormanlarla, nehirlerle ve şelalelerle dolu bir yerdir. Kılık değiştireceğiz, seni orada kimse tanıyamayacak."

Qwi kontrol paneline bir göz attı. Geminin koltukları oldukça yumuşak ve rahattı. Geri dönüştürülen havayı içine çekti. Yıllar boyunca kapalı bir alanda yaşamıştı; bitkiler hayvanlar, diğer yaşam formları hakkında hiçbir fikri yoktu. Her şeyin güzel olacağını umdu.

"Güvende olacağımızdan emin misin?" diye sordu yutkunarak. En büyük korkusu, bir İmparatorluk ajanınca kaçırılıp, silah teknolojisi bilgilerini kullanmak zorunda bırakılacağı bir araştırma laboratuvarına kapatılmaktı.

"Evet," dedi Wedge uzun bir duraklamadan sonra. "Ithor gözlerden uzak bir cennettir. Bir çok çift" –duraksadı, sonra kullandığı kelimededen utanarak yutkundu– "yani, *turist* tatil için oraya gider. Birçok insan orayı ziyaret eder, Ithor halkı da onları hoş karşılar."

"İmparatorluk İsyan sırasında orayı kuşatma altına aldı. Fakat Ithor'lulardan birisi İmparatorluk'a istediğini; tarım ve klonlama bilgilerini verince gezegen kendi haline bırakıldı."

Wedge, Ithor sistemi güneşinin beyazımsı-mavi bir ışık saçtığı tarafa baktı. Işık-altı motorlarına güç verdi ve gemiyi parlak yeşil renkli, beyaz bulutlar kaplı gezegene yöneltti.

"Tatilde olduğumuzu düşün," dedi Wedge. "Bir gezide olacağız ve sana kaçırıldığın şeylerden bazılarını göstereceğim. Başlamak için buradan daha uygun bir yer düşünemiyorum."

"Bunun için sabırsızlanıyorum." Qwi'nin yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı.

Yüzü kızaran Wedge, dikkatini gemiyi yörengeye sokmaya verdi.

Qwi açık mavi parmaklarını pencerenin kenarına koymuş, aşağıdaki yemyeşil manzarayı izliyordu. Daha önce böylesine egzotik bir yerde bulunmamıştı; orası Maw Üssü'ndeki beyaz duvarlı odasından çok farklıydı.

Aşağıda, bu tropik cennetin ağaçlarının arasından köpükler saçarak akan nehirler vardı. Uzay gemisi binbir renge bezeli çayırların, kırmızı, yeşil, mor ve mavi çiçekler açmış ağaçların tepesinden uçuyordu. Doğanın bu coşkunluğu Qwi'nin gözlerini kamaştırdı.

Oval göllerin bulunduğu bir alandan geçtiler. Göl suları üzerinden yansiyarak parıldayan güneş ışıkları, Wedge'in Qwi'ye birkaç gün önce hediye ettiği kolyedeki değerli taşların parıltısını andırıyordu. Gökyüzü, yumuşatılmış bir lavanta çiçeğiydi.

“Çok güzel,” dedi Qwi.

“Sana söylemiştim,” dedi Wedge gülümseyerek. “Bana güvenebilirsin.”

Kadın ona baktı, sonra da çivit mavisi gözlerini kırıştırdı. “Evet, Wedge, sana güveniyorum.”

Adam boğazını temizledi ve hemen dönüp pencereden dışarısını gösterdi. “Ithor halkı çevrelerine hiç zarar vermez,” dedi söylediklerini bir yerden okuyormuşçasına. “Aslında, doğaya ayak basmayı bile bir saygısız olarak görürler.”

“Peki nasıl yaşıyorlar?” diye sordu Qwi.

“Bak,” dedi Wedge.

Ağaç tepelerinin üzerinden uçarlarken, Qwi ufukta garip bir şekil gördü; onlar yol aldıkça önlerinde büyüyen bir şekil. “Bu bir şehir mi?” diye sordu.

“Bir şehirden de fazlası,” dedi Wedge, “tamamen kapalı bir alan. Ithor halkı buraya *Tafanda Körfezi* der.”

Disk şeklindeki devasa yapı gittikçe büyüyerek pencerelerini tamamen doldurdu; çapı Maw Üssü'nün tamamından da fazla olan büyük bir demir paraya benziyordu. Şehir plasçelikten yapılmış görünüyordu; bir yandan da canlı gibiydi sanki.

Uçan şehrin gövdesi, platformlarla, iletişim antenleriyle ve başıboş dolanan makinelerle doluydu ama geri kalan yerler yosun tutmuştu; duvarlardaki boşluklardan yükselen kocaman ağaçlar, metalik kulelerden daha kalın gözüküyordu.

Disk üst tarafındaki seraların kubbeleri güneşin altında parlayan binlerce göz gibiydi. Qwi kubbelerin içinden botanik bahçelerini seçebiliyordu. Küçük gemileri sivrisinekler gibi oradan oraya uçuşuyordu.

Tafanda Körfezi'nin altındaki anti-yerçekimi motorları, şehri ağaç tepelerinin üzerinde havada tutuyordu. Yapraklı yüzeyin üzerine oval bir gölge düşmüştü. Ithor şehri belli bir rotayı takip etmeden, gelişigüzel olarak, zemine değmeden sürükleniyordu.

Wedge iniş koordinatlarını isteyince telsizden gelen ses, Qwi'ye uzun bir boruya konuşan birinin sesi gibi gelmişti. Biraz sonra aynı ses iletişim telsizinde tekrar duyuldu – belki de başka birinin sesiydi– ve koordinatları değiştirdi.

“Bu karışıklık için özür dileriz, efendim. İniş alanında sizi bekleyen bir yetkili olacak. Umarım burada güzel vakit geçirirsiniz.”

Wedge iletişim telsizine şüpheyile baktı. “Gördüğümüz bu özel muamelenin sebebi nedir ki?” dedi Qwi'ye dönerek. “Burada bizi kimsenin tanımaması gerekirdi.”

Qwi etrafına bakındı; kokpit bölümü ona bir anda dar gelmeye başladı. “Sence tehlikede miyiz? Geri dönüp güvenli bir yer bulmamız gerekir mi?”

Wedge'ün yüzünde tam da bunu yapmayı düşündüğünü gösteren bir ifade vardı. “Hayır, her şey yolunda,” dedi cesurca. “Seni koruyabilirim. Meraklanma.”

Kendilerine gösterilen iniş alanına indiler; Wedge yolcu iniş rampasını açtı. Önce kendisi inip Qwi'nin elini tutarak inmesine yardım etti. Kadın kendi kendine de rahatça inebilirdi ama kendisine gösterilen ilgi hoşuna gitmişti.

Uzun, düz bir platformdan yükselen, geniş gövdeli, gri kabuklu ağaçların arasındaydılar. Beyaz ve mavi çiçekler yaprakları süslüyordu. Etrafına bakınan Qwi, nemli havayı derin derin içine çekti. Her şey taze ve canlıydı; hava Qwi'nin hayal gücünü kamçılayan, birbiriyle uyumlu kokularla doluydu.

“Hoşgeldiniz.” Qwi, ağır ağır yaklaşan garip görünümlü yaratığı fark etti. İki yanında on yaşlarında iki çocuk vardı. Kamburlu yaratık örgülerle süslenmiş bir pelerin giymişti. Kafası uzun bir kepeğe benziyordu; sanki birisi yumuşak kilden S şeklinde bir yüz yapmış, ucundan yukarı çekmiş ve iki de göz eklemişti. Ağız yüzünün altında bir yerlerde saklanmış gibiydi. Qwi onu izlerken, hantal yaratık zarifçe ilerliyordu.

Yanıdaki çocuklar da benzer pelerinler takmışlardı. İçlerine yeşil tulumlar giymişlerdi. Sarı saçlı ve mavi gözlü çocukların iç açıcı bir görünümü vardı ama ikisi de hiç konuşmuyorlardı.

Wedge yaratığın görünüşünün Qwi'yi ürküttüğünü fark etti. “Sanırım seni uyarmalıyım. Ithor'lular için Çekiçkafalıları tabiri kullanılır.”

Qwi yavaşça başını salladı, daha önce gördüğü diğer yaratıkları; balık suratlı Amiral Ackbar'ı, Maw Üssü'nü yöneten, kafasında dokunaçlar olan Tol Sivron'u düşündü. Belli ki, galaksideki zeki yaratıkların arasında hiç çekici olmayanlar da vardı... Wedge'in aksine.

“Aslında,” dedi yaratık yaklaşarak, “Çekiçkafalı yakıştırmamasından pek hoşlanmıyoruz. Küçük düşürücü olduğunu düşünüyoruz.”

“Üzgünüm, bayım,” dedi Wedge hafifçe eğilerek.

“Ben Momaw Nadon, size hizmet etmekten şeref duyarım, Wedge Antilles ve Qwi Xux.”

Wedge panikleyerek bir adım geriledi. “İsimlerimizi nereden biliyorsun?” dedi.

Momaw Nadon ağzının iki yanından, fokurdamaya benzer sesler çıkardı. “Mon Mothma sizinle özel olarak ilgilenmemi istedi.”

“Mon Mothma neden buraya geldiğimizi sana söylesin ki?” Nadon hafifçe eğilirken, kepçe şeklindeki kafası bir tahterevallı gibi yukarı aşağı hareket etti. “Tatooine’deki sürgün yıllarım biteli on yıldan fazla oldu. O zamandan bu yana İsyancı Müttefikler’e yakınlık duyarım. Halkım beni o çöl gezegenine bırakıp gitti. İmparatorluk tarımsal bilgiler istiyordu, ben de ormanlarımızı kurtarmak için, istedikleri bilgileri onlara sağlamıştım ama yine de halkım beni sürgüne yolladı. İmparator’un ölümünden sonra buraya geri döndüm ve o zamandan beri de halkıma olan borcumu ödüyorum.”

Nadon yanındaki çocuklara döndü. “Bagajları alın. Onlara odalarını gösterelim.”

Çocuklar eş zamanlı olarak hareket ederek –üzerlerinde çocuklara özgü o hummalı telaştan eser yoktu– gemiye girdiler ve içinde tatil giysilerinin olduğu çantalarla dışarıya çıktılar.

Nadon pistten uzaklaşırken onlara önderlik etti. Etraftaki ağaçların alçak dallarına çarpmamak için kafasını eğerek yürüyordu. Yol, yaşayan, canlı bir tünel gibiydi.

“Ayrıca, Luke Skywalker ve Obi-Wan Kenobi, Yüzbaşı Solo’yla ilk kez karşılaştığı sırada Mos Eisley’deki tavernadaydım. Tam olarak tarihini kestiremesem de o günü dün gibi hatırlarım. O zamanlar düşünmem gereken başka şeyler olmasına rağmen...”

“Bunca zamandan sonra böyle bir buluşmayı hatırlıyor olmanıza şaşırdım,” dedi Wedge.

Nadon, yaprakların arasına gizlenmiş bir turbo-asansörü gösterdi. Hepsi içeri girdiler ve *Tafanda Körfezi* boyunca alçalmaya başladılar.

Uzun bir sessizlikten sonra Nadon konuştu: “Ithor’luların hafızası güçlüdür.”

Nadon, rüzgârlı koridorlar boyunca onlara önderlik etti. Yolun kenarlarında, gezegenin farklı kısımlarından getirilen bitki türlerinin korunduğu küçük kaplar vardı. Suyu tatlı tatlı akan bir çeşmenin yanında, Nadon koridorda karşılıklı duran iki odayı gösterdi.

“Size bu lüks odaları ayırdım,” dedi. “Eğer bir ihtiyacınız olursa lütfen haber verin. Emrinizdeyim.” Gizemli çocuklar bagajları bırakıp Nadon’un yanına döndüler.

Qwi sonunda konuştu, “Bize çocukları tanıştırmadınız. Onların bakıcısı mısınız?”

Nadon iki gırtlığından gelen hırıltılı sesler çıkardı. “Onlar... birer fide, düşmanımın etinden yetiştirildiler. Ayrıca Tatooine’deki günlerimden kalan birer hatıralar.” Nadon’un kepçe şeklindeki kafasını kaldırdı.

Çocuklar hâlâ kayıtsızca dikiliyorlardı, sonra Nadon onları götürdü. Arkasına bakmadan, söylediklerine bir anlam veremeyen Wedge ve Qwi’yi koridorda bırakıp gitti.

Akşam karanlığı çöktükten sonra, *Tafanda Körfezi*'nin üst güvertesinde Qwi, Wedge ile birlikte gezegenin uydularının doğuşunu izliyordu. Güzel kokulu gökyüzü koyu bir mora bürünmüştü; yıldızlarla bezeli bir tablo gibiydi.

Küçük bir uydu ufukta belirdi. Batıda çok daha büyük bir uydunun hilal şeklindeki görüntüsünün yanısıra, yukarıda ilk dördün aşamasında olan iki uydu daha vardı. Günbatımında gökyüzü binbir renkle doluydu.

Qwi nemli havadan derin bir nefes aldı, yeşil bitkilerin ve gece açan çiçeklerin güzel kokuları, şimdiye kadar kokladığı tüm parfümlerin ve güzel kokulu yemeklerin bir karışımı gibiydi.

Gece çöktükçe tuhaf şekilde hava da ısınıyordu. Kadının saçları dalgalanıyordu; elleriyle onları düzeltti. Wedge kadının saçlarının parıltısını izlemeyi çok severdi. Qwi, pastel renklerle bezeli, zarif bedeninin güzelliğini iyice ortaya çıkaran bir elbise giymişti.

Şehir ağaç tepelerinin üzerinde süzülüyordu. Anti-yerçekimi motorlarının hafif iniltisi ormandan gelen seslere karışmıştı. Bir gece esintisi güvertedeki ağaçların yapraklarını hışırdattı.

Etraflarında Ithor halkından olanlar vardı. Bazıları sessizce dikiliyor, diğerleri garip lisanlarında bir şeyler konuşuyorlardı. Wedge ve Qwi hiç konuşmadılar.

Kadın adama yaklaştı ve sarıldı. Wedge tedirgin hareketlerle kadının beline sarıldı. Güneş Ezici'nin mucidi, Ölüm Yıldızı'nın yaratıcılarından biri olan Qwi Xux, General Wedge Antilles'in koruması altında olmaktan onur duyuyordu.

Qwi, İmparatorluk'a sadık güçlerin, dehasından faydalanmak için her şeyi yapacaklarını biliyordu. Fakat en azından orada, tamamen güvende olduğunu hissetti.

Jacen ve Jaina, Coruscant'ın derinliklerindeki yürüyüşlerine devam ediyorlardı. Üstlerinden belli belirsiz sızan ışığın gün ışığı olup olmadığını anlayamamışlardı. Çöp, ölü hayvan, paslanmış metal ve çamurlu su kokularının birbirine karıştığı havada nefes almak zordu. Saatlerdir tanıdıkları bir şeye rastlamamışlardı ve ikisi de ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

“Ben acıktım,” dedi Jaina.

“Ben de,” dedi Jacen.

Yeraltında radyo parazitlerinin eşlik ettiği bir sessizlik hâkimdi. İkizleri görünce irkilen yaratıklar yuvalarına kaçıştı. İkizler bir moloz yığınına çarpınca dökülen yığınlar ürkütücü bir gürültü kopardı; kaçışmalarıyla başka parçaların da yerlerinden kopup yere düşmesi bir oldu.

“Ayaklarım acıyor,” dedi Jacen.

“Benimkiler acımıyor,” dedi Jaina.

Üstlerinde bir “Hoşgeldiniz” tabelası gördüler sonunda: Bir enkazın parçalarından yapılmış bir mağara evi. Evin duvarları, kurutulmuş deniz yosunu, çamur ve daha koyu renkli maddelerle sıvanmış çelik-beton yığınlarından yapılmıştı. İçeriden gelen duman rengi ışıklar, yeraltı şehrinin kasvetli havasıyla kontrast oluşturuyordu.

Jacen ve Jaina aynı anda öne atıldılar. “Yemek?” diye sordu Jacen. Kız kardeşi de başıyla onayladı.

Mağaranın dışında, yosun tutmuş kablolar vardı. Zincirlerle birbirine bağlanmış metal şeritler, duvarlar ve tavan boyunca uzayıp gidiyordu.

“Buradayım,” dedi Jaina öne geçerek. İçerideki davetkâr ışığa doğru ilerlediler.

Tam kafasının yanından, karanlığın içinden kulak tırmalayıcı bir ses geldi. Kız kafasını çevirince örümcek hamamböceği karışımı kocaman bir yaratık gördü. Jacen yaratığı yakından görmek için kafasını uzatınca böcek duvarı tırmanmaya başladı. Bir an tereddüt edip durdu; kehribar rengindeki üç adet gözünü kıza dikti.

Aniden bir gümbürtü koptu; tavandaki zincirlerin arasından kopan bir avuç dolusu metal halka üstlerine doğru savruldu. Birer kısıp benzeyen çelik parçalar örümcek-hamamböceğini yakalamak için duvara çarpıyor, onu hapsetmeye çalışıyordu. Böcek kıvrılmaya başladı; çene kemikleri takırdıyordu. Kaçacak bir delik bulma umuduyla kitinli ön ayaklarıyla duvarı eşeliyordu.

İkizler panik halinde tünel boyunca, turuncu ışıkların yandığı kısma doğru koştu. Fakat bir tehlike sezince aniden durdular. Üstlerine baktıklarında hızla alçalan daha büyük bir kafes fark ettiler. Mekanik pençeler birbirine zincirlenmiş onlarca yumruğu andırıyordu.

“Tuzak!” dedi Jaina.

Ayak sesleri duyuldu. Bir gümbürtü, sonra da bir gıcırdama; kocaman bir yaratık yaklaşıyordu. Önce silüeti görüldü; kocaman, püsküllü kafası, neredeyse yere degecek devasa kolları vardı. Bacağının kalınlığı bir ağaç gövdesininki kadardı; ama bacaklarından birisi diğerinden kısaydı; eğri büğrüydü ve pörsümüştü.

Jaina ve Jacen kafesin sivri kenarlarını tutup salladılar, ama mekanik pençeler, tıpkı bir makas gibi, birbirine daha da kenetlendi. “Yardım edin!” diye bağırdı Jacen.

Derken onları esir alan kişi iyice yaklaştı; arkasından dumanlı ışıklar vuruyordu. Her tarafı kabarık tüylerle kaplıydı. Kafasıyla gövdesi arasında pek bir fark yoktu. İki kısım birbirine tutturulmuş ve bu koskoca kütleyi yaratmıştı sanki.

Bu “şey”in ağzı eğri büğrüydü. Kenarlarından çekilerek yamultulmuş, sonra da şöyle bir düzeltilmiş gibiydi. Sol gözünde bir tümör vardı; gözünün etrafındaki eti de çürümüştü. Diğer gözünün, ikizlerin yumruğu kadar büyüktü neredeyse, damarları epeyce belirgindi ve iğrenç görünüyordu.

Dehşet içindeki Jacen ve Jaina korkudan öylece kalakalmışlardı. Onları tutsak eden canavar ayaklarını sürterek yaklaştı, bir süre ileri geri yürüyerek onları görmezden geldi. Küçük tuzağı kaldırıp kendini kaybetmiş olan örümcek-hamamböceğini incelemeye koyuldu.

Sonra canavar kafesin parmaklıklarına dayandı; çocuklar onun berbat kokusunu alabiliyorlardı. Canavarın koca sarı gözleri kapalıydı, ikizler yine de kafesin diğer ucuna kaçtılar.

Canavar duvardan kopardığı zincirleri omuzladığı gibi, çocukların bulunduğu kafesi inine doğru sürüklemeye başladı. Sürüklenen kafes yerdeki bazı şeylere çarptıkça, ikizler dengelerini kurmakta zorlanıyorlardı.

İçerisi, değişik ebatlardaki yaratıklara ait kemirilmiş kemiklerle doluydu. Bazı kemikler de sepetlere doldurulmuştu. Dumanlar çıkararak için için yanan tencerelerden etrafa iğrenç yağ kokuları yayılıyordu.

İnin boşaltılmış bir köşesinde, zincire vurulmuş, sıçana benzeyen tüylü bir yaratık vardı. Siyah, lastiksi ağzından hırıltılar çıkıyordu. Zincirlerini çekiştirerek kıvranıp duruyordu.

Odanın kabuk tutmuş duvarlarına dizilmiş kırık kelepçeler vardı. Canavar ışığın altına geldiğinde, kıllarının arasından parça parça olmuş eski bir hapishane giysisi gözükte.

Canavar, örümcek-hamamböceğinin yakalandığı tuzağı çözdü. Böceği eline alıp arkadaki sıçana fırlattı. Yuvarlanan böceğin bacakları havada çırpınıyordu; sıçana benzeyen yaratık böceği havada kaptı. Fakat böcek lastiksi ağza yapışıp çırpınmayı sürdürdü.

Sıçan acıyla ciyaktı; hayvanın dış kabuğunu parçalayana kadar çiğnemeye devam etti. Sonra halinden memnun bir şekilde yumuşak, sulu eti ağzını şapırdatarak yedi; lokmasını bitirince de siyah dudaklarını yaladı. Sonra da kırmızı, ıslak gözlerini çocuklara çevirdi.

İkizler kafesten dışarı uzandılar. “Kaybolduk,” dedi Jaina parmaklıkların arasından canavara seslenerek.

“Lütfen evimizi bulmamıza yardım edin,” diye ekledi Jacen.

Canavar sarı gözlerini onlara dikti. Ağzından pis bir koku yayılıyordu. Garip sesler çıkararak konuşmaya başladı. “Hayır,” dedi. “Sizi *yiyeceğim!*”

Sonra sendeleyerek yürümeye başladı. İçin için yanan bir ocağın yanına geldi ve kızgın kömürlerin arasından bir çift maşa alıp ikizlere döndü.

Jaina ve Jacen hapsedildikleri kafesin tepesine baktılar. Kafesin mafsallı bağlantı yerleri birbirine paslı cıvatalarla tutturulmuştu. Fakat cıvatalar kafesin açılıp kapanmasını sağlayacak şekilde yumuşaktı.

İkisi de diğerinin odaklandığı cıvatayı biliyordu ve temel Güç becerilerini kullanmaya çalıştılar; Threepio’yla oynadıkları ve Luke Amcalarının gösterdiği numaraları yaptıkları zamanlarda olduğu gibi.

Bir anda iki adet cıvata yuvasından fırladı. Parçalar küçük mermiler gibi farklı yönlere fırlayınca boşta kalan demir parçaları yere düşüp gümbürdedi.

“Koş!” diye haykırdı Jacen. Jaina onun elini tuttu ve tünele doğru kaçmaya başladılar.

Canavar öfkeyle gürlledi ve peşlerine düştü ama bacakları hızlı gitmesine izin vermiyordu. O da sıçanımsı yaratığı bağlayan zincirleri tutup çekerek kopardı.

Serbest kalan yaratık aniden ileri fırladı. Dönüp dişlerini canavara geçirmeye çalıştı ama canavar güçlü kolunu savurarak yaratığı savurdu. Elleriyle kaçan çocukları işaret etti.

İkizler kaçmaya devam ettiler.

Sıçanımsı yaratık salyalar akıtıp inleyerek peşlerinden geliyordu. İkizler bir kapıdan geçip dar bir yoldan aşağıya koşmaya başladılar. Kokularını takip eden yaratığın bir buhar makinesi sesini andıran hırıltılarını duyabiliyorlardı. Pençeleri yere çarptıkça takırdıyordu.

Jaina duvarda küçük bir yarık buldu. “Buraya,” dedi.

Yarıktan içeri ilk Jaina girdi, kardeşi de ona takip etti. Hemen sonra yaratık da burnunu yarığa soktu ama delik kafasının girebileceği kadar büyük değildi.

Bu sırada ikizler emekleyerek karanlık boyunca ilerlediler.

“Bebek bakıcılığımı kabul etmeyecektik!” diye feryat etti Threepio. “Bakıcılar çocuklarını hangi sıklıkla kaybediyorlar acaba?” Chewbacca ona gürlledi.

“Neden sözümü dinlemedin, Chewbacca? Leia Hanım derini yüzüp yeni bir halı yapacak. Tarihteki

ilk kel Wookiee olacaksın.”

Holografik Hayvanat Bahçesi'nin koridorlarında hızla ilerliyorlardı; Chewbacca böğürerek bir öneride bulundu.

“Kontrol odasına kendin gidebilirsin. Bence alarmı burada vermeliyiz. Yardım çağırmak gayet makul. Bu acil bir durum.”

Threepio yangın alarmını bulup düğmesine bastı; sonra holografik sergi eşyalarının arasına bakınarak güvenlik alarmını buldu. Hiç çekinmeden onun düğmesine de bastı. “İşte, bu işe yarayacaktır.”

Chewbacca, Threepio'nun yüzüne öyle bir gürlledi ki, droidin işitme sensörleri kapanıp tekrar açıldı. Sonra kaba kuvvete başvurup Threepio'yu kollarının arasına aldı, salon boyunca hızla yürümeye başladı.

“Peki, senin dediğin gibi olsun öyleyse,” dedi Threepio. “Kontrol odasına gidip tüm hologramları kapayacağız.”

Jacen ve Jaina tünelin çamurlu zemini üzerinde süründüler. Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu ama evlerine gidebilmek için başka bir yol bulmak zorunda olduklarını anlamışlardı.

Jacen elini yukarı kaldırdı, alçak bir tavan olmadığını fark edince de ayağa kalktı. Zifiri karanlığın içinde hiçbir şey göremiyorlardı. İleride zayıf bir ışık vardı sadece. O ışığa doğru ilerlediler; bu sefer daha temkinliydi. Jacen yanmış et kokusu alıyordu ve kulağına gırtlaktan gelen sesler çalınıyordu. Threepio ve Chewbacca'yı bırakıp eve gitmeye karar verdiklerinden beri duydukları ilk insan sesleriydi bunlar.

Jacen ışığa doğru yöneldi ama Jaina onu kolundan tuttu. “Dikkat et,” dedi. Jacen başını salladı. Yavaşça ilerlerken kalpleri hızla çarpıyordu. Pişen yemeğin güzel kokusunu içlerine çektiler; ateşin çatırtısını ve konuşmalar duyuyorlardı.

Bir köşeye varıp etrafı gözetlemeye başladılar. Binlerce yıl önce resepsiyon alanı olarak kullanılan geniş bir salon gördüler. Bir ateşin etrafında hareket eden şekiller vardı. Sonra birdenbire, sessizce uzanan eller onları yakaladı.

Güçlü kollar onları sımsıkı kavramıştı. Bir anda harekete geçen beş nöbetçi çocukları yakalayıp karşı koyma fırsatı vermeden ayaklarını yerden kesmişlerdi.

Çocuklar bağırışırken nöbetçiler kahkahalar atıyorlardı. Ateş alanına götürüldüklerinde diğerlerinden bir alkış koptu.

Holografik Hayvanat Bahçesi'nin kontrol merkezinde alarmlar çalıyordu. Kırmızı ışıklar yandı; sarı ışıklar anlaşılmasız bir düzenle yanıp sönüyordu.

Threepio sadece birkaç alarm düğmesinin böyle bir kargaşa yaratmasına şaşırılmıştı.

Hayvanat bahçesinin kontrol droidi sekizgen bir bilgisayar düzeneğinin ortasında oturuyordu. Küre şeklindeki kafasının üzerinde, otuz altışar derecelik aralıklarla konmuş optik sensörler vardı. Bulunduğu yerden panellere sekiz adet kol uzanıyordu.

“İstek reddedildi,” dedi droid ikisine.

Chewbacca gürlledi ama kontrol droidi kafasını çevirip onu görmezden geldi.

“Sizi uyarmak zorundayım,” dedi Threepio droide, “Wookieler sinirlenince uzuvları yerinden sökmeleriyle bilinir. Sanırım Chewbacca da kendini kaybetmek üzere.”

Chewbacca kontrol panellerinden birinin üzerine kıllı pençelerini indirip droidin optik sensörlerinden bir tanesine gözlerini dikti.

“İstek yine reddedildi,” dedi kontrol droidi.

“Fakat anlamıyorsunuz!” diye ısrar etti Threepio. “Kaybolmuş iki çocuk söz konusu. Eğer görüntü jeneratörlerini kapatırsanız onları bulabiliriz.”

“Kabul edilemez,” dedi kontrol droidi. “Bu diğer ziyaretçilerin rahatını bozar.”

Threepio kızgın bir şekilde metalik kollarını beline dayadı. “Fakat biz dolaşırken hayvanat bahçesi oldukça boş gözüküyordu. Şu anda içeride kaç ziyaretçi var?”

“Bunun önemi yok,” dedi kontrol droidi. “Acil bir durum olmadıkça bu isteğinizi yerine getiremem.”

Threepio altın kollarını salladı. “Fakat bu acil bir durum!”

Görünüşe göre Chewbacca göre bu resmî konuşmalardan bıkmıştı. Yumruklarını bir araya getirip bilgisayarlardan bir tanesine indirdi; bilgisayarın siyah kaplaması ezildi ve devre bağlantıları paramparça oldu.

Kıvılcımlar çıktı. Kontrol droidinin kafası yörüngesinden çıkmış bir gezegen gibi dönüp duruyordu. “Özür dilerim,” dedi, “lütfen kontrollere dokunmayınız,”

Chewbacca sekizgen düzeneğin ikinci kısmına gitti ve onu da patlattı. Kontrol droidi sekiz kolunu birden hareket ettiriyor, sağlam kalan sistemlerin devrelerini baypas yoluyla birbirine bağlamaya çalışıyordu.

“İtiraf etmeliyim ki, Chewbacca, bu istekliliğin bütün eksik yönlerini telafi ediyor,” dedi Threepio.

Wookiee kaşla göz arasında bütün panelleri darmadağın etti. Tüm hologram üretim sistemleri devre dışı kalınca, kontrol droidinin kolları ölü bir böceğinkiler gibi katlanıp hareketsiz kaldı.

Chewbacca, Threepio’nun mekanik kolundan hızla çekip onu hologramların gösterildiği alana doğru sürükledi. Duvarlarına hologram jeneratörleri yerleştirilmiş olan odaların hepsi boştu. Etraf

ziyaretçilerin attığı çöplerle, kâğıt mendillerle, kâğıt parçalarıyla ve bir kısmı yenmiş, organik olmayan yiyeceklerle doluydu.

“Jacen! Jaina!” diye seslendi Threepio.

Chewbacca ve Threepio bir odadan öbürüne geçerken alarmlar çalmaya devam ediyordu. Beynindeki tarama programını devreye geçiren Threepio bakacakları odaları metodik bir sıraya koyuyor, arayışlarını yönlendiriyordu. Hayvanat bahçesindeki odacıkların hepsi birbirinin aynı gibiydi; hiçbirinde de ikizlerin izine rastlayamadılar.

Son odaya hızla girdiler; ikizleri odanın bir köşesine sinmiş, kurtarılmayı bekler bir halde bulmayı umuyorlardı ki, karşılarında Yeni Cumhuriyet muhafızlarını buldular.

“Durun!” dedi liderleri.

Threepio tam on sekiz kişi saydı, hepsi de kurşun geçirmez yelekler giymişti. Silahlarını ikisine doğrulttular.

Threepio daha önce kendisine doğrultulmuş bu kadar çok silah görmemişti.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı.

Vahşiler Jacen ve Jaina’yı krallarının huzuruna çıkardılar. Yaktıkları büyük ateş etrafa güzel bir koku saçıyordu. Kızartılan etin kokusu çocukların ağızını sulandırmıştı.

Kirli suratlı nöbetçiler ikizlere bakıp gülümsediler. Ağızları sarı dişler ve siyah boşluklardan oluşan bir dama tahtası gibiydi. Kral, üst üste atılmış minderlerden oluşan bir yığının tepesinde oturuyordu. Bir kahkaha attı. “Korkunç ziyaretçiler *bunlar* mı?”

Jacen ve Jaina etraflarına bakındılar. Karşılama alanındaki mülteciler eski püskü giysiler giymişlerdi; sırtlarında yataklarını taşıyorlardı ve üstlerinde çöplerden topladıkları eşyalar vardı. Bazıları oturmuş eski giysileri tamir ediyor, diğerleriye hayvan tuzaklarını gözden geçiriyordu. Elllerinde eski borulardan yapılmış birer müzik enstrümanı olan yere çömelmiş iki yaşlı adam vardı; borulara üfleyip çıkan sesleri kıyaslıyorlardı.

Vahşilerin üstünde yırtık pırtık, lime lime olmuş giysiler vardı. Bazıları onarılmıştı; hepsi de eskiydi. Uzun saçları vardı; erkeklerin sakalları gürdü. Derileri solgundu; yıllardır güneş ışığı görmemişlerdi sanki. Bazıları güneş ışığını hiç görmemiş olabilirdi bile.

Kralın eşyaları daha düzgündü. Omuzlarında vatkalı vardı ve bir İmparatorluk askerinden alınmış beyaz eldivenler giymişti. Yüzü ekme hamuru rengindeydi ama gözleri parlak ve canlıydı. Gülünce dişlerinin eksik olduğu görülüyordu fakat bu manalı bir gülüştü.

Kralın etrafında ve arkasında eğreti bir direği olan elektronik bir alet, bir bilgisayar paneli, holografik görüntü modülleri ve üstelik eski model bir yemek-sentezleyici vardı. Eski model jeneratörler gökdelenlerin yıpranmış enerji şebekesine bağlanmıştı. Bu insanlar belli ki uzun zamandır buradaydılar.

“Bu çocuklara yemek verin,” diye bağırdı kral ikizlere doğru eğilerek. “Evet, benim adım Daykim. Sizinkiler nedir?”

“Jaina,” dedi Jacen kızkardeşini göstererek.

Jaina da ağabeyini işaret etti. “Jacen.”

Uzun, gri-sarı saçlı bir nöbetçi dumanları tüten uzun bir şiş getirdi. Hafif kararmış etleri şişten çıkardı ve onları metal bir tabağa koydu. Parmaklarına üfledi ve çocuklara gülümsedi. Tabağı onlara uzattı; çocuklar da yere oturup bağdaş kurdular.

“Yemeden önce üfleyin çocuklar,” dedi kral. “Etler sıcaktır.”

Çocuklar parçaları ellerine alıp, yemeden önce iyice üflediler. Kral Daykim keyifle onları izliyordu.

“Söleyin bakalım, burada yalnız başınıza ne yapıyorsunuz? Burası tehlikeli bir yerdir. Bizimle kalmak ister misiniz?” dedi kral. “Hepimiz yaşlanıyoruz. Uzun zamandır aramızda gençler olmamıştı.”

Jacen ve Jaina kafalarını iki yana salladılar. “Kaybolduk,” dedi Jaina etini çiğneyerek. Göz çevrelerine yaşlar birikmişti.

Jacen de ağlamaya başladı. “Lütfen evimizi bulmamıza yardım edin,” dedi gözlerini tavana dikerek. Evleri yukarılarda bir yerlerdeydi.

“Yukarıda mı?” dedi Kral Daykim kuşkuyla. “Neden oraya dönmek isteyesiniz? İmparator orada yaşıyor. O kötü bir adam.” Daykim kafasını salladı ve etrafını gösterdi. “Burada ihtiyacımız olan her şey var. Yiyecek, ışık... Çeşitli şeyler.”

Jacen oralı olmadı. “Eve gitmek istiyorum.”

Daykim iç çekerek arkasındaki bilgisayara bir göz attı; sonra yüzünde pes ettiğini gösteren bir ifadeyle çocuklara döndü.

“Tabii ki evinize dönmek istiyorsunuz. Hadi yemeğinizi bitirin. Gücünüzü toplamalısınız.”

Muhafız birliğinin teğmeni, Leia ve Han’ın eski İmparatorluk Sarayı’ndaki evlerine kadar Threepio ve Chewbacca’ya eşlik etti. “Kayıtlarımıza göre Bakan Organa Solo ve eşi henüz dönmüşler,” dedi teğmen.

Chewbacca kederli bir halde inledi. Threepio ona bir bakış attı. “Sanırım onlarla sen konuşmalısın, Chewbacca. Sonuçta, ben sadece bir droidim.”

“Elimizden geleni yaptığımızdan emin olun,” dedi teğmen. “Adamlarımız Holografik Hayvanat Bahçesi’ni ve bitişiğindeki katları arıyor. Bir acil çıkış kapısı bulmuş olabilirler diye düşünüyoruz. Kimsenin turbo-asansörü kullanmadığından emin olmak için onarım droidinin kayıt defterini de

inceliyoruz.” Birden hazırola geçti. “Onları bulacağız, meraklanmayın.”

Threepio kodu girerek giriş kapısını açtı. Chewbacca ve ikisi içeri girer girmez, Han ve Leia’yı kucaklarında ikizlerle gördüler.

“Çocuklar! Tanrım, şükürler olsun, evdesiniz!” Threepio çığlık attı. Chewbacca kükredi.

Han ve Leia dönüp ikisine baktılar. “İşte, buradasınız.”

Threepio havalandırma sisteminin panellerinden bir tanesinin sökülmüş olduğunu hemen fark etti. Bir yabancı, üstünde eski püskü ama süslü giysiler olan iri kıyım bir adam, mobilyalardan birisinin arkasına saklanmak üzere hızla hareket etti. Uzun kıvılcımsı kahverengi saçları, bir tutam sakalı vardı; derisi göze çarpacak şekilde soluktu.

Leia tekrar adama döndü. “Gerçekten, Bay Daykim, size ne kadar minnettarım anlatamam. Yeni Cumhuriyet halkınızın tekrar yurduna dönmesi için ne gerekiyorsa yapacaktır.”

Daykim başıyla onayladı. “İmparator hataları asla affetmedi, kabul edilebilir olanları bile. Birçok devlet memurunun idam edildiğini veya korkunç cezalara çarptırıldığını gördük. Basit bir hata yaptığımız anda hayatımızın tehlikede olduğunu bilirdik; bu yüzden İmparatorluk Şehri’nin derinliklerine kaçmıştık. Yıllardır halkımla orada yaşıyoruz. Oradakinden başka bir hayat bilmeyen bir avuç vahşi bürokratız işte.”

“Size Yeni Cumhuriyet’te bir yer bulabiliriz. Biz insanları basit hatalar için cezalandırmıyoruz. Sizi geri getirebiliriz,” dedi Leia tekrar. “Etrafınıza bakın, size böyle evler temin edebiliriz. Eski İmparatorluk Şehri’ndeki çoğu bina şu anda kullanılmıyor.”

“Biliyoruz,” dedi Daykim, “bazen oralarda kalıyoruz zaten. Teklifiniz için teşekkürler.” Ayağa kalktı, Chewbacca ve Threepio’ya şüpheli bir bakış attı. Jacen ve Jaina’nın başlarını okşadı ve gülümsedi. “Siz iyi çocuklarsınız. Aileniz sizinle gurur duymalı.”

Han boğazını temizledi ve teşekkür etmek üzere elini adama uzattı. Adam uzanan eli sıkıca kavrayıp sıktı; bunu yapmayı seviyordu belli ki.

“O karanlığın içinde kalmakta neden bu kadar ısrarcıyınız anlamıyorum,” dedi Han.

Daykim havalandırma boşluğuna ayağını attı ve etrafına bakındı. “Çok basit,” dedi. “Burada sadece bir memurdum, aşağıdaysa bir *kralım!*”

Son kez gülümsedi ve havalandırma boşluğunda gözden kayboldu. Tünelin içinden gümbürtüler geldi.

“Evet, sonunda her şey yoluna girdi,” dedi Threepio. “Ne güzel değil mi?”

Han ve Leia cevaben ona dik dik baktılar.

“Hikâye isteriz!” dedi ikizler bir ağızdan.

Kyp Durron çalıntı gemisini Endor'un orman-uydusunun yörüngesine soktu; ikinci Ölüm Yıldızı'nın yok edildiği yerdı orası aynı zamanda.

Z-95 Kafaavcısı'nın görüntü panelindeki sensörleri görmezden gelen Kyp gözlerini şöyle bir kapadı. Duyumsama yeteneklerini kullanarak etrafı taradı, Güç'ün varlığına dair dalgalanmaları veya gölgeleri hissetmeye çalıştı. Bildiği tek Karanlık Sith Lordu'nun ebedi istirahatanesini bulmalıydı.

Darth Vader'ın.

Darth Vader'dan çok önce ölmüş olan Exar Kun, Sith Lordlarının binlerce yıldır varlıklarını koruduğunu öğrenince sevinmişti. Fakat Kyp aklını kurcalayan bazı soruların cevaplarını bulmak zorunda olduğunu hissediyordu.

Üstat Skywalker, Darth Vader'ın, yani babasının ölmeden önce aydınlık tarafa geçtiğini söylemişti ona. Kyp, bundan Sith güçlerinin tamamen şeytani olmadığı sonucunu çıkarmıştı. Bu, onu biraz olsun umutlandırmıştı. Exar Kun'un ruhunun ona yalan söylediğini, en azından yanlış yönlendirdiğini artık biliyordu. Büyük bir risk alıyordu ama ödülü tüm galaksinin yararına olabilirdi de.

Eğer başarılı olursa.

Şimdi orada, Endor'da, Exar Kun'un gözlerinden uzakta olduğunu hissetti. Kun'un güçlerinin sınırını bilemiyordu ama kadim Sith Lordu'nun Yavin 4'ü terk edemeyeceğini düşünüyordu. En azından şimdilik.

Kyp, Mara Jade'in gemisini içgüdüsel olarak kullanıyordu; Kafaavcısı alçalırken o ormanları izledi. İsyan'ın İmparator'a karşı kazandığı zaferin kutlamaları bitince, Luke Skywalker ağaçların yanına, Ewok köylerinden çok da uzak olmayan bir alana, babasının törenle yakılacağı bir yer hazırlamıştı. Darth Vader'ın mekanik kıyafetinden kalanların alevlerin arasında kül oluşunu izlemişti.

Fakat geriye kalan bir şeyler olabilirdi belki de....

Kafaavcısı uçsuz bucaksız Ewok ağaçlarının tepesinde uçarken, Kyp ironik şekilde, Üstat Skywalker'dan öğrendiği diğer yaşam formlarına nasıl dokunacağı bilgisinden faydalanarak etrafı zihniyle taramaya başladı.

Ağaç-şehirlerinde yaşayan kürklü Ewok halkının kıpırdanmalarını hissetti; ayrıca sinsı sinsı dolaşp etrafı kolaçan eden koca avcılar: insansı bir canavar, ağaçların arasında saklanmış, siyah kılları dalgalanan dev bir Gorax, eliyle kavrayabileceği kadar küçük Ewok haneleri arıyordu.

Kyp'in zihni Endor'un vahşi doğasının dört bir yanına odaklanmıştı. Derken bir titreşim hissetti, garip bir şeyin yankısıydı hissettiği... Aidiyeti olmayan bir şeyin.

Her şey yerli yerinde görünüyordu ama bu şey öyle değildi. Bütün duyuları emen, karanlıkta yaydığı dalgalarla bütün canlıları uzaklaştıran bir lekeydi bu sanki.

Kyp hemen yönünü değiştirdi, inecek uygun bir yer bulana kadar havada birkaç tur attı. Sonunda anti-yerçekimi motorlarının iniltisi eşliğinde Kafaavcısı yavaşça gür çalılıkların arasına indi.

Kyp gemiden indi. Korkuyordu ama aynı zamanda istekliydi de. Rüzgâr bir anda durdu; orman nefesini tutmuştu sanki. Gezegeenin gümüşsü ışığı gür yaprakların arasından sızıyordu.

Kyp birkaç adım atıp Darth Vader'ın cenazesinin yakıldığı odun yığının yanında durdu.

Ateş alanının etrafındaki topraklar ölüydü. Endor'un gür ormanlarındaki bitkiler hızlı büyüdü, yine de hiçbir bitki o kalıntılara yaklaşmaya cesaret edememişti. Yedi yıl geçmiş olmasına rağmen...

Vader'ın üniformasının yakıldığı ateş çok büyüktü. Sadece zırhından kalan birkaç parçayla kırık taşların ve küllerin arasına dolanmış siyah bir pelerinin kalıntıları vardı. Pelerinin çelik destekleri yırtık bir örümcek ağı gibi etrafa saçılmıştı.

Kyp yutkundu ve diz üstü oturdu. Tereddütle uzanarak yıllanmış küllere dokundu.

Elini geri çekti ve yine uzattı. Uzandığı yer soğuktu ama uyuşan elleri soğuşu hissetmez oldu. Kyp Güç'ü kullanarak külleri, bükülmüş, ufak tefek kalıntıları, Vader'ın başlığı olabilecek, tanınmaz haldeki siyah plasçelik topağını savurdu. Her şeyi göze alarak gücünü arttırdı; bütün artıkları bir kenara itti, geriye sadece düğüm olmuş kablolar, erimiş plasçelik ve kumaş parçaları kaldı.

Darth Vader'dan, eski Karanlık Sith Lordu'ndan geriye sadece döküntüler ve korkunç hikâyeler kalmıştı.

Kyp kalıntılara dokunmak için uzandı. Elleri karıncalandı. Onlara dokunmaması gerektiğini biliyordu, yine de artık geri dönemezdi. Aklındaki soruların cevaplarını bulmalıydı; cevapları kendisi vermek zorunda kalsa bile.

“Darth Vader, nerede hata yaptın?” diyer sordu zırh parçalarına bakarak. Gün boyunca hiç konuşmamıştı; sesi boğuktu.

Vader elinde milyarlarca insanın kanı olan bir canavardı. Exar Kun'a göre Anakin Skywalker sahip olduğu güçle başetmeye hazır değildi ve sonunda onun altında ezildi.

Kyp de benzer bir yolda olduğunu fark etmişti ama o saf değildi. Anakin Skywalker'ın aksine tehlikenin farkındaydı. Kendini koruyabilirdi. Vader'ı gitgide karanlığın içine çeken zalimliğin cazibesine kapılmayacaktı.

Gecenin içinde kendini yalnız hisseden ve üşümeye başlayan Kyp gemiye döndü ve Han Solo'nun verdiği pelerini buldu. Pelerini sırtına aldı ve yeniden kalıntıların yanına döndü. Tekrar duymaya başladığı, ormanın huzur verici sesleri kulağına neşeli bir ninni gibi geldi. Acelesi yoktu. Endor'da kalabilirdi. Kendini kandırmadığından emin olmak istiyordu. Aptalın teki değildi. Tehlikeli sularda olduğunun farkındaydı ve bu onu korkutuyordu.

Orada huzur içinde oturmuş, parmaklarını pelerininin kaliteli, parlak kumaşında gezdirirken, dostu Han Solo'nun kendisini baharat madenlerinden kurtarışını anımsadı ama bu mutlu anı bile, ona

İmparatorluk'un hayatından çaldığı yılları hatırlatıyordu.

Kyp, gençlik anılarını, ağabeyi Zeth'le Deyer kolonisinde geçirdikleri zamanları nadiren düşünürdü. Birçok balık türünün yaşadığı yapay göllerde, sallar üzerine kurulmuş şehirleri hatırladı.

Zeth'le beraber kabuklu hayvanlar için kurulan ağları bozdukları veya koyu sarı renkli gökyüzünün altında yüzdükleri zamanları düşündü. Zeth'in uzun, siyah saçları vardı. Parlak güneş ışığında gözlerini kısırdı. Kaslı vücudu dayanıklıydı ve derisi bronzdu.

Kolonistler Deyer'de, her bireyin şehir kurulunda sırayla görev alacağı mükemmel bir toplum kurma çabasındaydılar. Temsilciler oybirliğiyle Alderaan'ın yok edilmesini kınama kararı almış ve İmparator Palpatine'e Yeni Düzen'inden vazgeçmesi talebinde bulunmuşlardı. Siyasi kanallardan hareket ediyorlardı, bu şekilde İmparator'un kararlarını etkileyebileceklerine dair safça bir inançları vardı.

Palpatine ise Deyer'deki "muhalif"leri ezip geçmiş, tüm koloniyi istila etmiş, halkı değişik ceza merkezlerine dağıtmış, Zeth'i de sonsuza kadar alıkoymuştu.

Kyp ellerinin kasılmış olduğunu fark etti; tekrar Exar Kun'dan öğrendiklerini, Üstat Skywalker'ın reddettiği karanlık sırları düşündü. Kaşlarını çatıp derin bir nefes aldı. Serin hava ciğerlerine doldu ve sonra yavaşça nefes vererek havayı boşalttı.

Exar Kun'un ondan yeni bir Darth Vader yaratmasına izin vermeyecekti. Kyp kararlıydı, karakterine güveniyordu, karanlık tarafın güçlerini Yeni Cumhuriyet'in yararına kullanabilirdi.

Üstat Skywalker yanılıyordu. Yeni Cumhuriyet'in ahlaki üstünlüğü vardı ve şeytani İmparatorluk'tan geriye kalanların kökünü kazımak için herhangi bir silahı, gücü kullanma hakkına sahipti.

Kyp ayağa kalktı ve pelerinine sarıldı. Hatalarının bedelini ödeyebilirdi artık. Bu güçlerin iyiye kullanılabileceğini herkese gösterecekti.

Exar Kun öleli uzun zaman oldu; Darth Vader ise Endor'daki küllerin arasında. "Artık yeni Sith Lordu *benim*," dedi Kyp. Bu sözle beraber içine bir güç dalgasının yayıldığını hissetti; omurgası bir buz kalıbına dönmüştü sanki.

Küçük gemiye geri döndü. İçini bürüyen hırs onu hareket ettiriyor, kalbinin atmasını sağlıyordu; kararlılığı parlayan gözlerine yansımıştı.

Artık o, sadece o, Yeni Cumhuriyet'in tüm sorunlarını çözebilirdi. Kendi başına.

Cauldron Nebulası'ndan yansıyan kızıl ışıklar *Gorgon*'un savaş-odası masasının yüzeyinde ışık oyunları yaratıyordu. Amiral Daala masanın ucunda, yalnız başına, Kumandan Kratas, İmparatorluk Ordusu Generali Odosk ve *Basilisk*'in komutanı Yüzbaşı Mullinore'dan ayrı olarak oturuyordu.

Daala, masanın yüzeyinden yansıyan görüntüsüne dalmıştı. Zümrüt yeşili gözleri önüne sabitlenmişti; yumruklarını öylesine sıkıyordu ki, eldivenlerinin yumuşak derisini hissedebiliyordu. Başının zonklaması ona *Manticore*'daki askerlerin seslerini anımsatıyordu. *Hydra*'yı da kaybetmiş olduğunu hatırladıkça kanı beynine sıçırıyordu. Gücünün yarısı yok edilmişti!

Tarkin bütün bunlara ne derdi? Başarısızlığı yüzünden ona tokat atmak için elini kaldırmış adamın hayali kabuslarına giriyordu. Başarısızlık! Bunu telafi etmek zorundaydı.

Kumandan Kratas'ın çatık kaşları yüzündeki kaygıyı ele veriyordu. Taktığı İmparatorluk şapkası kısa, siyah saçlarını örtüyordu. Bakışlarını Daala'dan kaçırıp generale ve diğer geminin kaptanına çevirdi.

“Beyler,” dedi Daala sonunda. Sözleri boğazına batan paslı çiviler gibiydi; buna rağmen gür çıkan sesinin ürküttüğü üç komutan hemen dikkat kesilmişlerdi. Daala sırayla hepsinin yüzüne baktı, sonra koltuğunu çevirip gözünü Cauldron'un fokurdayan gazlarına dikti. Nebulanın merkezindeki mavi renkli, parlak bir yıldız kümesi, gaz bulutunu aydınlatan yoğun bir enerji açığa çıkarıyordu.

“Görevimizi tekrar gözden geçirdim.” Daala yutkundu. Bu sözler bile ona yenilmiş olduğunun ispatı gibi geliyordu ama daha boyun eğmemişti. “Önceliklerimizi değiştirmek zorundayız. Yüce Moff Tarkin'in bize verdiği görev Maw Üssü'nü her ne pahasına olursa olsun korumaktır. Bu Yıldız Destroyerleri bu yüzden emrimize verildi. Tarkin, bilimcileri İmparatorluk'a nihai zaferi getirecek kişiler olarak görüyordu.”

Dişlerini sıktı ve yine bir an tereddüt etti. Bedeni ona ihanet etmiş, titremeye başlamıştı. Masanın kenarına sıkıca tutunup kendine gelene kadar bir süre bekledi.

“Fakat Güneş Ezici'nin, şimdiye kadar tasarlanmış en güçlü silahın çalınmasını önleyemedik ve onu geri alma girişimimiz de bize bir Yıldız Destroyeri'ne mal oldu. Bazı durumların değiştiğini öğrenince de, İmparatorluk'un düşmanlarıyla çarpışmanın daha önemli olacağına karar verdim. Maw Üssü'nü savunmasız bırakıp İsyancı gezegenlerini yağmalamaya başladık. Şu anda, Calamari felaketinden hemen sonra diyebilirim ki, bunda da başarısız olduk.”

Kendini savunmak zorunda hisseden Kumandan Kratas bir an yerinden kalkacak gibi oldu. Daala adamın çenesinde biraz sakal olduğunu fark etti. Başka şartlar altında olsalar Daala onu mutlaka azarlardı.

“Amiral,” dedi Kratas, “ciddi kayıplarımız oldu, doğru, ama hain İsyancılar'a da büyük zararlar verdik. Dantooine saldırısı...”

Daala elini kaldırarak onu susturdu. Kratas incecik dudaklarını kenetleyip yavaşça yerine oturdu.

“Savaş istatistiklerini iyi biliyorum, Kumandan. Sayılar uykumda bile aklımdan geçiyor. Hepsini defalarca gözden geçirdim.” Öfkelenerek sesini yavaş yavaş yükseltti. “İsyancılar’a ne kadar zarar vermiş olursak olalım, bizim aldığımız zarar daha fazla.”

Sonra gözleri General Odosk’un korkudan kocaman olmuş gözleriyle buluştu ve ses tonunu yavaşça alçalttı. “Elimde kalan gücü nasıl kullanacağıma karar verdim. Son bir saldırı planım var; başarılı olursa iki görevimizi de yerine getirmiş olacağız.”

Masanın ucunda duran paneldeki bazı düğmelere bastı. Siyah levhanın ortasındaki holo-yansıtıcıdan, Daala’nın öğleden sonra, odasında Tarkin’in ses kayıtlarını dinlediği sırada üzerinde çalıştığı görüntü yükseldi.

“Burada İsyan’ın *kalbini* vurmaktan bahsediyorum,” dedi. “Coruscant’ı.”

İmparator’un gezegeninin topografyasını gösteren yüksek çözünürlüklü bir haritada gezegenin tamamına yayılan bir metropol belirdi. Gezegenin karanlık kısmında şehir ışıkları parıldıyordu. Daala uzay tersanelerine, gezegenin kutuplara yakın bölgelerini ısıtmaya yarayan solar aynalara, iletişim uydularına, büyük kargo gemilerine ve yörünge trafiğinin akışına göz attı.

Daala’nın işaretiyle Yıldız Destroyerlerinin görüntüsü Coruscant’ın üstünde belirdi.

“Tüm mürettebatı *Gorgon*’a almayı, *Basilisk*’te sadece gönüllülerden oluşan küçük bir mürettebat bırakmayı düşünüyorum. Yıldız Destroyerleri hiper-uzaydan hızla çıkacak. Işık-altı motorlarına tam güç verilecek; duraksamadan, direk olarak hedefimize yöneleceğiz.”

“Hiçbir uyarı yapmadan bütün turbo-lazer akülerimizi ateşleyerek İmparatorluk Şehri’ne giden bir koridor açacağız. Önümüze çıkan her gemi iyonize olmuş bir metal bulutuna dönüşecek.”

Daala konuşmasını sürdürürken uygulanacak taktik bilgisayar animasyonunda görünüyordu. İki Yıldız Destroyeri doğruca Yeni Cumhuriyet’in başkentine yol alıyordu.

“*Manticore*’u havaya uçuran Calamari kumandanının intihar saldırısı bana bu fikri verdi; onları kendi silahlarıyla vuracağız.” Daala komutanlarının yüzlerine baktı: General Odosk’un yüzü kaskatı kesilmişti; Yüzbaşı Mullinore’un yüzünde şaşkın bir ifade vardı; Kumandan Kratas ise fikri destekler gibiydi.

“Bu şimdiye kadar yaptığımız en ölümcül vur-kaç saldırısı olacak,” dedi Daala. “Öyle çok zarar vereceğiz ki isimlerimiz İmparatorluk tarihine geçecek. İsyancılar’ın hükümeti için tam bir yıkım olacak.”

“İç katmanlara yaklaştığımızda, *Basilisk*’in gönüllülerden oluşan mürettebatı geri sayıma başlayacak. *Gorgon* hedefe ulaşana dek onun yanında kalacak. *Basilisk*, Coruscant atmosferine son sürat girecek. Durdurulamayacak.”

Simülasyonda, Yıldız Destroyerlerinden biri son anda yükselerek uzaya yöneldi, diğeryse atmosfere girip yanarak gezegenin en kalabalık noktasına doğru alçalışını sürdürdü.

“*Basilisk* infilak ettiğinde...” dedi Daala. Alev dalgalarının atmosfere yayıldığı patlamanın görüntüsünü izlemek için duraksadı. Gezegenin karanlık tarafındaki bütün ışıklar söndü. Büyük patlamalar oldu.

“Bu patlama gezegenin yarısını dümdüz etmeye yetecek. Yayılan şok dalgaları gezegenin diğer tarafına bile zarar verecektir. Yeraltındaki su hazneleri patlayacak. Gelgit dalgaları sahil şeritlerini vuracak. Bir Yıldız Destroyeri’nden olup, tüm Coruscant’ı harabeye çevireceğiz.”

Odosk görüntüyü hayranlıkla izliyordu; yüzünde acımasız bir ifade vardı. “İyi bir plan, Amiralim.”

“Fakat gemim...” dedi Yüzbaşı Mullinore.

“Yüce bir amaç uğruna feda edilecek,” dedi Kumandan Kratas. Parmaklarını masaya koydu ve öne eğildi. “Kabul ediyorum.”

Coruscant’ın yıkılışı devam ediyordu. Şehirler alevler içindeydi. Sismik hareketler, *Gorgon* hiperuzayda akkor hale gelmiş bir noktaya döndükten sonra bile devam etti.

“Peki ya biz?” dedi Kratas. “Sonrasında biz ne yapacağız?”

Daala ellerini göğsünde kavuşturdu. “Söylediğim gibi, iki görevimizi de yerine getireceğiz. *Basilisk* Coruscant’ı yok edince, *Gorgon* tüm personeliyle birlikte Maw Üssü’ne geri dönecek ve orayı savunmaya var gücümüzle devam edeceğiz. İsyancılar üssün yerini biliyorlar, eminim peşimize düşeceklerdir.”

Daala’nın intikam ateşiyle dağlanan kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. “Yüce Moff Tarkin, yenilgilerin bazen bir dahaki girişimde daha çok zarar verme fırsatı yaratabileceğini söylemişti.”

Yüzbaşı Mullinore’un yüzü her zamankinden daha solgun görünüyordu; bembeyaz tenini kılcal damarlar kaplamıştı. Kısacık kesilmiş sarı saçları bazen hiç belli olmuyor, adamın kel olduğu izlenimini yaratıyordu.

“Amiralim,” dedi, “Bu görevde *Basilisk*’te olmak için gönüllü olduğumu bildirmek isterim. Sonuna kadar gemimin başında olmak benim için onurdur.”

Daala yüzbaşının yüzüne baktı; adamın kendisine acınmasını amaçlıyor olabileceğinden şüpheleniyordu. Sonunda şüphesi dağıldı. “Kabul ediyorum, Yüzbaşı,” dedi.

Mullinore başını sertçe eğerek yerine oturdu.

Daala ayağa kalktı. Uyluğundaki ve sırtındaki kaslar sıkıca birbirine sarılmıştı sanki. Calamari bozgunundan beri tüm vücudu sıkılmış bir yumruk gibiydi ve bu gerilimden kurtulmasının tek yolu İsyan’a ağır bir darbe vurmaktı. Daala bunun farkındaydı.

“Personel ve ekipman aktarımına başlansın,” dedi. “Coruscant’a hemen saldırmalıyız.”

Daala köpürdeyen nebulaya bir kez daha baktı. Sonra, Tarkin’in taktiklerini, ona kesin zaferi

getirecek gizemli bilgeliği incelemeye koyulmak üzere odasının yolunu tuttu.

Dişi Calamari’li, gözyaşı şeklindeki gemisinden çıktı ve Yavin 4’ün gür ormanlarının içinde sağa sola bakınarak beklemeye başladı.

Hangardan hızla çıkan Luke iniş alanına doğru yürüyor, Artoo da onunla geliyordu.

Luke, dişi Calamarili’nin Amiral Ackbar’dan daha ufak tefek olduğunu fark etti. Kadın sarı ve turkuaz renkli, bol kıyafetler giymişti; elbisesinin uzun kolları aşağı sarkıyordu. Luke kadında hüzünlü bir kararlılık sezmişti.

Dişi Calamari’li Luke’u görünce perdeli elleriyle geminin pilotuna bir işaret yaptı. Gemi uğulduyarak havalandı. Kadın alçak bulutların arasında kaybolan geminin arkasından bakmadı ama yerinden de kıpırdamadı.

“Üstat Skywalker,” dedi Luke’u rahatlatan, kadifemsi sesiyle. “İsmim Cilghal, Calamari Büyükelçisi’yim. Size bir mesaj getirdim.” Cebinden bakır ve altından yapılmış parlak bir disk çıkardı.

“Artoo?” dedi Luke.

Küçük droid ileri atıldı ve Cilghal diski Artoo’nun sürücüsüne yerleştirdi. Biraz sonra Leia’nın titreşimli görüntüsü belirdi.

Luke şaşkınlıkla geriledi; sonra Leia konuşmasına başlayınca Cilghal’e daha dikkatle bakmaya başladı.

“Luke, umarım orada her şey yolundadır. Sanırım Jedi eğitime uygun birini buldum. Büyükelçi Cilghal’i sana şiddetle öneriyorum. Güç kullanma konusunda gerçek bir yeteneği olduğuna ikna oldum. Kendisi kısa vadeli tahminlerde bulunma ve iyileştirme konusunda epey yetenekli. Calamari’deki savaşta çok faydalı oldu. Lütfen ona yardım et ve onu yetiştir. Yeni Jedi Şövalyelerine ihtiyacımız var.”

Leia’nın görüntüsü gülümsedi. “İmparatorluk’la olan mücadelemizde bize katılacak Jedi’lar göndermeni bekliyoruz. Zor zamanlar hâlâ bitmedi. Bir an bile temkini elden bırakamayız.”

Yüzündeki ifade yumuşadı ve Luke’un gözlerinin içine bakmaya başladı. “Seni özledim. İkizler Luke Amcalarını sorup duruyorlar. Umarım bizi ziyaret edebilirsin, belki de biz Yavin 4’e geliriz.” Duruşunu dikleştirdi ve ses tonu tekrar resmileşti. “Eminim Cilghal en yetenekli öğrencilerinden biri olacak.” Kollarını önünde kavuşturup gülümsedi, sonra da görüntü titreyerek kayboldu.

Cilghal sessiz kalıp Luke’un bir tepki vermesini bekledi. Luke’un zihni hızla çalışıyordu. “Hoşgeldin,” dedi nihayet.

Kyp Durrone’la son karşılaşmalarından beri kendini iyi hissetmiyordu; genç adamın nereye gittiğini hâlâ öğrenememişti. Gantoris’in korkunç ölümüne Kyp’in isyanı da eklenince Luke’un korkuları

tekrar dirilmişti. En iyi öğrencileri hırçınlaştırıyor ve yeteneklerinin sınırlarını zorlamaya kalkışiyordu.

Fakat o, Büyük Tapınak'ın duvarlarının içinde titreşen daha büyük bir belanın varlığını seziniyordu... Şeytani ve iyi gizlenen bir şeyin. Yalnız başına çabalayarak bu titreşimin kaynağını bulmaya, bu soğuk gölgeye ulaşmaya çalışmıştı ama hiçbir sonuç alamamıştı.

Kyp, Büyük Sith Savaşı'yla ilgili ayrıntıları nereden öğrenmişti? Gantoris kendi ışın kılıcını nasıl yapmıştı? Gantoris'in son gecesinde gördüğü şey neydi? Luke önemli bir ayrıntıyı kaçırıyordu ve onu bulana kadar da eli kolu bağlıydı.

Büyükelçi Cilghal yerini değiştirerek tekrar Luke'un yüzüne baktı. "Üstat Skywalker, endişeli görünüyorsunuz. Belki de buraya gelmem iyi bir fikir değildi."

Luke etrafına bakındı; kendisine yüklenen sorumluluğun ağırlığını hissedebiliyordu. "Hayır, hayır," dedi, "ondan değil. Leia, Jedi olabileceğini düşünüyorsa sana bildiklerimi öğretmekten mutluluk duyarım. Aslında," dedi şakayla, "soğukkanlı bir Calamari'nin varlığı hoş bir çeşitlilik yaratacak." Gülümsedi. "Sana kalacak bir yer bulalım."

* * *

Luke'un akademisindeki öğrenciler kendilerini keşfetme çalışmalarını sürdürdüler. Kimisi hevesli, kimisi düşünceli bir şekilde çalışıyordu.

Mara Jade, Calamari saldırısıyla ilgili detayları ilk ağızdan dinleme fırsatı bulmuştu. Cilghal'i Yıldız Destroyleri ve taşıdıkları TIE filolarıyla ilgili soru yağmuruna tutuyordu. Yaşlı Streen Kirana Ti'nin yanında oturmuş, Tionne'dan yeni baladlar dinliyordu. Diğer öğrencilerin bazıları odalarına çekilmiş, bazılarıysa ormanda yürüyüşe çıkmışlardı.

Öğrencilerinin aktivitelerinden memnun olan Luke odasının yolunu tutmuş, boş koridor boyunca yürüyordu. Köşede Artoo belirdi ve Luke'a bir soru yöneltti; ama Luke kafasını salladı. "Hayır, Artoo, bir süre yalnız kalmak istiyorum."

Taş duvarlı odasına çekildi. Orası, Müttefikler'in X-wing pilotuyken kaldığı odaydı. Luke diğer ranzaları kaldırmış, odayı zevkine göre döşemişti; ama bir şilteden ve Massassi objelerinden başka bir şey olmayan oda biraz boş görünüyordu.

Siyah bir taşın üzerinde Jedi Holocronu'nun yarı şeffaf küresi duruyordu.

Luke kapısını kapattı, terk edilmiş tapınağa geldiğinden beri ilk kez kapısını kilitledi, Holocron'u çalıştırdı ve içindekileri araştırmaya koyuldu.

"Üstat Vodo-Siosk Baas'ı görmek istiyorum," dedi.

İbrik suratlı, bodur Jedi Üstadı'nın hayali görüntüsü küpün üzerinde belirdi; üzerinde pelerini vardı ve eski püskü bir bastona dayanıyordu. "Ben Üstat Vodo-Siosk Baas'ım," dedi görüntü.

Luke, interaktif holografik görüntünün önüne oturdu. "Size soracaklarım var, Üstat Vodo. Büyük Sith Savaşı sırasında bir Jedi'dınız. Bize öğrenciniz Exar Kun'dan ve Sith Kardeşliği'ni nasıl kurduğundan bahsetmişsiniz. Eski Cumhuriyet'e sadık kalan diğer Jedi'lara üstünlük kurmaya çalıştığınızı söylemişsiniz."

Luke derin bir nefes aldı. "Bu konuda daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Exar Kun nasıl yenildi? Ona ne oldu? Nasıl öldü? Ya da aydınlık tarafa geçmesini sağlayabilmiş miydiniz?"

"Exar Kun benim öğrencimdi," dedi Üstat Vodo, "ama yanlış yola girdi. Sith öğretilerinin vaadettiği güçler aklımı çeldi."

Luke ağır ağır başını salladı. "Bazı öğrencilerimin başına aynısı gelmiş olabilir, Üstat Vodo. Peki, Exar Kun aydınlığa geri döndü mü?"

"Hayır," dedi Üstat Vodo'nun görüntüsü. "Üstat'ı olduğumdan onunla kendim yüzleştim; onu kurtarabileceğimi düşünüyordum. Bunun aptalca olduğunu biliyordum ama başka seçeneğim yoktu."

"Ne oldu?" diye sordu Luke.

Görüntü titredi; Holocron'un içinde bir kıvılcım çaktı sanki. Sonra Üstat Vodo tekrar belirdi. "Exar Kun beni yok etti. Kendi Üstadı'nı öldürdü."

Luke sarsıldı. Holocron'daki görüntülerin kişilik yüklenmiş interaktif hayaller olduğunu hatırladı; bunlar Jedi Üstatlarının gerçek ruhları değildi.

“Peki, Sith Savaşı'nı sonunda exar Kun'a ne oldu?” diye sordu Luke.

“Tüm Jedi'lar orman-uyduya, Exar Kun'un kalesine gelip birleşik cephe oluşturdular. Korkunç bir imha gücü yarattılar.”

Üstat Vodo'nun görüntüsü tekrar titreşti ve geri geldi. “... tüm Massassi yerlilerini yok eden bir güç ve...” Görüntü dağıldı, titreşti, sonra yine dağıldı; yayını bozan bir şey vardı sanki.

“Fakat Exar Kun... Ona ne oldu?” diye ısrar etti Luke. Holocron'a ne olduğunu anlayamıyordu. Küpü salladı, yavaşça birkaç kere vurdu, sonra yine yerine koydu ve Jedi Üstadı'nı daha iyi görmek için bir adım geriledi.

Elektrik yüklü kübün içinde siyah bir leke belirdi. Yarı şeffaf yüzeyin içinde bir fırtına kopmuştu sanki. Üstat Vodo-Siosk Baas tekrar belirdi. “...ama Kun yine de...”

Üstat Vodo'nun görüntüsü aniden, sanki daha büyük bir güç onu içinden parçalamışçasına, binlerce parçaya bölündü.

Holocron'un içindeki karanlık gittikçe derinleşti ve büyüdü. Karaltıdan kızıl alevler saçılıyordu. Derken kulakları tırmalayan bir patlamayla kübün kenarları parçalandı. İnfilak eden Holocron'dan siyah dumanlar döne döne yükseliyordu; erimiş elektronik parçaların ve organik bileşenlerin kokusu havaya karıştı.

Luke geriledi, alevlerden korunmak için eliyle gözlerini kapatmıştı. Bir an için, boğuk bir sesle kahkahalar atan siyah başlıklı bir silüet Holocron'un üstünde belirir gibi oldu. Sonra uzaklaştı ve duvarların içinde kayboldu.

Luke'un içini soğuk bir korku kapladı. Siyah taşın üzerinde duran Holocron erimiş bir külçeye dönmüştü.

Luke cevapları kendi başına bulmak zorundaydı; hem de vakit kaybetmeden.

“Artık bundan sıkıldım, Luke!”

Luke turbo-asansörden çıkan Mara Jade’e baktı. Birkaç gündür ormandaydı, Jedi becerilerini geliştirme fırsatı bulmuştu ama gemisini kaybetmiş olması keyfini kaçırmıştı.

Luke, Artoo-Detoo ve iki öğrencisinin yanındaydı. Kirana Ti ve Streen bir süre ormanda kalacaklardı, önlerinde erzak çantaları duruyordu. Mara Jade’in üzerinde sürüngen derisinden yapılmış bir giysi, başında da gezegeni Dathomir’den getirdiği gösterişli bir savaş başlığı vardı.

Streen açılan hangar kapısından içeri sızan ışığa baktı. Bepin’den getirdiği birçok cebi olan bir tulum giymişti.

Mara ellerini beline koyup hızla onlara doğru yürüdü. Luke, onu Myrkyr kaçakçılar gezegeninde ilk kez gördüğü zamanı hatırladı. Kadın o zamandan beri çok değişmişti.

Mara, Luke’un önünde durdu, ormandaki gezintilerine çıkmak üzere olan öğrencilere baktı, sonra yine onları görmezlikten geldi. “Burada öğrendiklerimi yadsıyamam, Luke. Fakat Talon Karrde kaçakçılar birliğinin sorumluluğunu bana verdi ve yapacak çok işim var. Günlerimi meditasyon yaparak geçiremem.” Keskin hatları olan yüzünün kızarmış olduğu loş ışıkta bile belli oluyordu. “Meşhur öğrencin gemimle kaçtığına göre yeni bir gemi çağirtmam gerekiyor.”

Luke başını hafifçe eğdi, kadının zor durumda kalması biraz hoşuna gitmişti ama Kyp’in ihanetinin bahsinin geçmesi de canını yakmıştı. “İkinci kattaki savaş odasında bir iletişim düzeneği var. Karrde’ye ulaşp bir gemi isteyebilirsiniz.”

Mara homurdandı. “Karrde’ye sadece önceden belirlediğimiz aralıklarla ulaşabilirim. Sürekli hareket halinde; peşinde biri olduğunu düşünüyor. Rahatsız edilmek istemiyor. Kaçakçılığı bırakıp hayatına sıradan bir vatandaş olarak devam etmek istediğini söyleyip duruyor.”

“Coruscant’a istediğin zaman ulaşabilirsin,” dedi Luke cana yakın bir şekilde. “Eminim senin için bir gemi gönderirler. Aslında, bir sonraki erzak gemisinin gelişine az bir zaman kaldı.”

Mara dolgun dudaklarını büzdü. “Yeni Cumhuriyet’e şöförlük yaptırمام pek de hoş olmaz.”

Luke bu sözlerde gizli bir alay aradı ama sonra basit bir espri olduğu kanısına vardı. Başını salladı. “Böyle riskli bir şey için kimi kandırabilirler bilmiyorum.”

* * *

Lando, Han ve Leia'nın evine kapıyı bile çalmadan daldığında, Han ikizler için interaktif eğlenceler listesi hazırlıyordu. İkizler yere oturmuş kendi bilinci olan, çocukların elinden kaçıp duran oyuncaklarla oynuyorlardı.

See-Threepio, Han'ın yanında sinirli sinirli dikiliyordu. "Seçim yapma konusunda nitelikliyim, efendim. Eminim çocukları eğlendirecek bir şeyler bulabilirim."

"Seçimlerine güvenmiyorum, Threepio," dedi Han. "Holografik Hayvanat Bahçesi'nde ne kadar çok eğlendiklerini hatırlıyor musun?"

"O bir istisnaydı, efendim," dedi Threepio.

Lando bir anda odaya girip etrafına bakınmaya başladı. "Han, eski dostum! Sana ihtiyacım var; bana bir iyilik yapmalısın."

Han iç çekerek seçim işini Threepio'ya bıraktı. "Tamam, sen seç ama eğer çocuklar beğenmesse, bakımını onlara yaptırırım."

"An... anlıyorum, efendim," dedi Threepio ve işe koyuldu.

"Ne tür bir iyilik?" diye sordu Han dikkatlice.

Lando şapkasını çıkardı ve ellerini birleştirdi. "Ben, şey, *Şahin*'e ihtiyacım var. Kısa bir süreliğine..."

"Ne?" dedi Han.

Lando aceleyle anlattı: "Mara Jade Yavin 4'te mahsur kalmış ve bir gemiye ihtiyacı var. Onu kurtaran cesur kahramanı olmak istiyorum. *Şahin*'i almama izin ver. Lütfen?"

Han kafasını salladı. "Gemim ben olmadan hiçbir yere gidemez. Hem, Mara Jade'i etkilemek istiyorsan *Şahin*'den başka bir gemi bulmalısın."

"Hadi, Han," dedi Lando. "Leia'yı kurtarmak için seninle Calamari'ye gelmiştim. Bana borçlusun."

Han iç geçirdi. "Aslında benim için de Luke ve Kyp'i görmeye bahane olur." Arkasını dönüp Threepio'ya sırtı. "Hem, bu sefer *Leia* çocukların başında."

Binyıl Şahini büyük Massassi tapınağının önüne indiğinde, Han yüzünde çocukça bir sevinçle koşarak gelen Luke'u gördü. Han gülümsedi ve iniş rampasında yürümeye başladı; botları metal tabaka üzerinde takırdıyordu. Luke yanına gelip Han'a, bir Jedi Üstadı'na pek yakışmayacak şekilde, özlemle sarıldı.

Han, "Galaktik siyasetlerden uzakta olmaktan memnun musun, Luke?" dedi.

Luke'un yüzündeki ifade değişti. "Pek sayılmaz."

Lando Calrissian saçlarını tarayıp giysilerini düzeltti; yeterince havalı olduğuna kanaat getirince de *Şahin*'den çıktı. Han gözlerini ona çevirdi. Hoş tavırlı nezaketin Mara Jade'i pek etkilemeyeceğinden emindi.

Mara'nın öfkesi her nasılsa azalmıştı ama tavırları hâlâ incelikten yoksundu; Han, bir zamanlar kendisini "İmparator'un Sağ Kolu" olarak tanıtan birinde Lando'nun ne bulduğunu anlayamıyordu. Sonra Leia'yla ilk tanıştıkları zamanı, kadının sinirli ve soğuk tavırlarını hatırladı. İşlerin buraya varacağını kim söyleyebilirdi ki!

Mara Jade'in narin bedeni ziggurat'ın zemin katındaki hangarın kapısında belirdi. Omzunda bir çanta taşıyordu.

Lando hemen rampadan aşağıya indi ve Luke'un sırtına vurdu. "Nasılsın, Luke?" Neredeyse Luke'un üzerinden geçerek, iniş alanının diğer ucundaki Mara'nın yanına geldi. "Sizi götürecek birine ihtiyacınız olduğunu duyduk," dedi çantasını almak üzere uzanarak. "Geminize ne oldu?"

"Sorma," dedi ve yüzünde sahte bir gülümsemeyle çantasını adama uzattı. "Sonunda kendine göre bir iş bulmuşsun, Calrissian. Valiz taşıyıcılığı."

Lando çantayı sırtlayıp *Şahin*'i gösterdi. "Bu yönden, şuradaki VIP gemisine, madam."

Han, Luke'un kollarından ayrılarak etrafındaki ormana ve Büyük Tapınak'a bakındı. "Kyp nerede?" diye sordu.

Luke bakışlarını yere indirdi ve bir Jedi tekniği uygulayarak cesaretini topladıktan sonra yüzünü tekrar Han'a döndü. "Kötü haberlerim var. Kyp... Güç becerilerini nasıl geliştireceği ve zorlu bazı teknikleri öğrenmeye başlayabileceği zaman konusunda benimle fikir ayrılığına düştü."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Han. Dengesini korumak için iniş rampası direklerinden bir tanesine tutundu. "Yaralandı mı? Niçin bana haber vermedin?"

Luke başını salladı. "Ona neler olduğunu bilmiyorum. Onu karanlık tarafa yöneltebilecek bazı teknikler üzerine çalışıyordu. Onun için endişeleniyorum, Han. Mara Jade'in gemisini çalıp Yavin 4'ü terk etti. Nerede olduğuna ve ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok."

Han dudaklarını kenetledi. Luke sözlerine devam etti: "Kyp çok güçlüydü, aynı zamanda öfkeli ve hırslıydı da ama hiç sabırlı değildi. Bu çok tehlikeli bir karışım."

Han kendini çaresiz hissetti. Lando'nun Mara Jade'i *Şahin*'e kadar getirmiş olduğunu belli belirsiz fark etti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, Luke," dedi Han.

Luke ümitsizce başını salladı. "Ben de."

Binyıl Şahini, hiper-sürüş motorlarının gürültüsü eşliğinde hiper-uzayda yol alıyordu. Lando kokpitte Han'ın kulağına eğilerek alçak sesle konuştu:

"Yiyecek-işleme ünitelerinde değişiklikler yapmama izin ver, Han. Lütfen! Bulut Şehri'ndeki lüks

kumarhanelerdeki programlamaların bazılarını ezberlemiştim. Mara Jade'in hoşuna gidecek yemekler hazırlayabilirim."

"Hayır." Han, Coruscant'a ulaşmalarına ne kadar süre kaldığını gösteren kronometreye göz attı. "Yemek işleyicilerden memnunum."

Öfkelenen Lando kokpit koltuğuna iyice gömülüp iç geçirdi. "Hepsi de yağlı, ağır Corellia yemeklerine programlı. Mara gibi birisi egzotik yiyeceklerden, özel karışımlardan hoşlanır, vıcık vıcık charbote kökleriyle sunulan sinirli sosisler ve köftelerden değil."

"Lando, bunlar benim hep yediğim yemekler ve gemimdeki yemek-hazırlayıcıların beğendiğim yemekleri yapmasını istiyorum. Zaten geliş yolculuğum kompartımanları temizlemekle, holo-satranç tahtasını cilalamakla ve bütün gemiyi dezenfekte etmekle geçti."

"Han," dedi Lando, "gemi pislik içindeydi ve kokuyordu."

"Olsun, ben onun o halini *seviyordum*," diye ısrar etti Han. "Bu benim pisliğim, benim kokum ve benim gemim."

"Bütün bunlar sabacc'taki şansın yüzünden." Lando ayağa kalktı, başlığını ve mora çalan tulumunu düzeltti. "Kazanmana izin verdim. Bunu bir daha asla yapamazsın."

Han ve Lando hızla kurdukları oyun tahtasının üzerinden birbirlerini süzüyorlardı. Lando, Han'ın eski sabacc destesini karıştırırken Mara Jade'e bakışlar atıyordu.

Mara, yol boyunca Lando'yu görmezden gelmişti. Adamın beraber yemek hazırlama, müzik dinleme ve konuşma tekliflerini geri çevirmişti. Şimdi de, *Şahin*'in kimin olacağını belirlemek üzere oyun oynamaya kalkışan iki adamı birer çocuklarmış gibi izliyordu.

Lando metalik, parlak kartları Mara'ya uzatarak sordu. "Tatlım, kartları kesmek ister misin?"

"Hayır," dedi, "istemem."

"Bundan sıkıldım, Lando," dedi Han. "Önce Bepin'de *Şahin*'i elinden aldım, sonra Coruscant'daki diplomatik bir salonda kaybettim ve Calamari'ye giderken onu tekrar kazandım. Artık yeter. Bu *son* el olacak."

"Bana uyar, eski dostum," dedi Lando ve kartları dağıtmaya koyuldu.

"Başka oyun yok," dedi Han.

"Başka oyun yok," diye tekrarladı Lando.

"Bu oyunu kazanan bundan böyle *Şahin*'in sahibidir."

"Tamam," dedi Lando. "*Binyıl Şahini* kazananın emrindedir. Artık ödünç alma yok, tartışma yok."

Han başıyla onayladı. “Kaybeden Coruscant halk ulaşımına talim eder.” Kartlarını aldı. “Sesini kes ve oyna.”

Han elindeki kartları fırlattı ve kaybetmenin yarattığı yıkımı gizlemek için ayağa kalktı. Kalbi bir kâğıt parçası gibi buruşturulup tekrar yerine konmuştu sanki. “Devam et, eğlenmene bak, Lando.”

Mara Jade oyun boyunca kayıtsız bir yüz ifadesi takınmıştı ama aslında o kadar da ilgisiz değildi. Kaşlarını çatmış Lando’nun havalara sıçrayıp zafer ıglığı atmasını bekliyordu. Han da öyle.

Lando tam ayağa fırlayacakken kendini tuttu, sakinleşti ve vakur bir edayla duruşunu dikleştirdi. “Buraya kadar,” dedi sessizce. “Oyun bitti. Artık *Şahin* için oyun oynamayacağız.”

“Evet,” dedi Han belli belirsiz işitilen bir sesle, “anlaşmamız böyleydi.”

“Ve artık *Şahin* benimdir, onunla istediğimi yaparım,” dedi Lando.

“Sevin bakalım,” dedi Han bir daha, üzüntüsünü gizlemeye çalışıyordu. Bu aptal oyunu neden oynamıştı ki sanki? Tam bir aptal gibi davranmıştı, kazanacağı hiçbir şey yoktu ve şimdi de her şeyi kaybetmişti. “Senin aklına uymayacaktım.”

“Bölgesi için kavga eden vornskyr’lar gibisiniz,” dedi Mara kafasını sallayarak. Egzotik baharat renkli saçları omuzlarına düşüyordu. Bunun için özel olarak uğraşmamasına rağmen oldukça çekici görünüyordu.

Lando, Mara’yı şöyle bir süzdü, sonra başını çevirerek onu görmezden geldi. Kollarını abartılı hareketlerle açarak Han’a döndü.

“Fakat arkadaşım olduğuna göre, Han Solo ve ayrıca *Şahin*’in senin için daha çok şey ifade ettiğini bildiğimden,” –Lando bir duraksadı ve sözlerine devam etmeden önce Mara Jade’e bir bakış attı– “*Binyıl Şahini*’ni sana geri veriyorum. Benden sana bir hediye olsun; yıllar süren dostluğumuzun ve beraber yaşadıklarımızın hatrına.”

Han koltuğunda öylece kalakaldı. Dizlerinin çözüldüğünü hissediyordu. Boğazı düğümlendi ve ağzını birkaç defa kapayıp açtı; söyleyecek bir şey bulamadı.

“Yemek-hazırlama ünitelerine gidiyorum,” dedi Lando nazikçe. “Eğer Han programlamayı değiştirmeme izin verirse, ünitelerin yapabileceği en iyi öğünü hazırlamaya çalışacağım ve beraber güzel bir yemek yiyeceğiz.”

Han tartışacak durumda değildi ve Lando da bir cevap beklemiyordu zaten. Mara Jade’e bir defa daha bakıp mutfağın yolunu tuttu.

Şoku hâlâ atlatamayan Han, Mara Jade’in kaşlarını kaldırıp yüzünde şaşkın bir gülümsemeye Lando’nun arkasından baktığını gördü; kadın Lando Calrissian hakkındaki tüm fikirlerini tekrar gözden geçiriyor gibiydi. Zaten, diye düşündü Han, Lando’nun baştan beri planladığı şey de bu olmalıydı.

Çekiçkafalı Momaw Nadon, Wedge Antilles ve Qwi Xux için Ithor'un el değmemiş doğal güzelliklerini görebilecekleri küçük bir gezi gemisi ayarlamıştı. Transit iniş platformunda, büyüleyici gökyüzü beyazımsı mor bir renge bürünmüştü; gezegenin uyduları küçük bulut kümelerinin arkasında belli belirsiz görünüyordu.

Qwi lüks koltuğuna oturup kemerlerini bağladı ve güneş ışıklarına baktı. “Neden Momaw Nadon'un bize rehberlik etmesine izin vermedin?” diye sordu; topografik bilgileri ve Nadon'un önerdiği gezilecek yerler listesini inceliyordu. “Belli ki buralı olmaktan gurur duyuyor.”

Kullanımı basit bir araç olmasına rağmen, Wedge, kontrol panelini inceliyordu. “Çünkü, o çok meşgul birisi ve ayrıca...” Sesi cılızlaştı, yüzünde çekingen bir gülümsemeyle kadına baktı. “Seninle yalnız kalmak istedim.”

Qwi baş döndürücü bir mutluluğun içine yayıldığını hissetti. “Evet, böylesi daha iyi.”

Wedge gemiyi havalandırdı ve disk şeklindeki Ithor eko-şehrinin ve ağaçların üzerinde yükselmeye başladılar. *Tafanda Körfezi*, gece boyunca kilometrelerce yol katetmişti, bu yüzden Wedge'in geminin koordinatlarını yeniden ayarlaması gerekti. Gün ışığı yüzlerini ısıtıyor, serin rüzgârlar bedenlerini okşuyordu.

Ağaçların renklerinin soluklaştığı alçak bir tepeye doğru ilerlediler. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu Qwi.

Wedge öne uzanıp ufka göz gezdirdi. “Bafforr ağaçlarından oluşan büyük bir koruya gidiyoruz. Burası yıllar önceki saldırıda İmparatorluk tarafından kısmen yok edildi.”

“Herhangi bir özellikleri var mı?” diye sordu Qwi.

“Ithor halkı bunlara tapınır,” dedi adam. “Bu ağaçlar düşünebilir; bir arı kovanındaki kolektif aklı düşün. Orman büyüdükçe ağaçların zekâsı da artar.”

Daha da yaklaştılarında, Qwi, güneş ışığında hafifçe parıldayan mavimsi yeşil ormanı artık görebiliyordu; kristalimsi ağaçlar tepenin bir kısmını kaplamıştı. Wedge gemiyi tepenin etrafında döndürürken, birbirine karışmış, yumuşak ama dikenli bafforr dallarının arasından görünen camsı ağaç gövdelerini izlediler. Etrafta yere devrilmiş, kocaman, siyah silindirler vardı; yanmış plasçelik tüplerine benziyorlardı. Bu görüntü Qwi'ye paramparça olan Rüzgârlar Katedrali'nin döküntülerini hatırlattı. Topraktan yükselen fidanlar buz dikitlerini andırıyordu.

“Orman eski haline dönecek gibi gözüküyor,” dedi Wedge. Büyük ağaçlara nazaran, fidanların rengi daha açık bir maviydi.

“Aşağıda birileri var!” dedi Qwi eliyle yamacı göstererek. Gür ağaçlığa doğru koşuşturan dört Ithor'lu vardı. “Ormana ayak basmamaları gerektiğini düşünmüştüm.”

Wedge şaşkınlıkla izliyordu. Gemiye biraz yükseltti ama Ithor'lular gözden kayboldular. Kaşlarını kaldırmış, bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Çabucak nefes aldı.

“Toprak Ana'nın bazı Ithor'luları çağırdığına dair bir söylenti duymuştum. Bu kimsenin açıklayamadığı bir şey. Çağrılanlar her şeyi geride bırakıp ormanda yaşamaya başlıyorlar; şehirlerine dönmeleri de yasak. Bir bakıma mülteci hayatı yaşıyorlar. Ithor'lulara göre ormana girmek büyük bir saygısızlık, bu yüzden çağrının güçlü olması gerek.”

Qwi, İmparatorluk lazer ateşinin yaktığı camsı bafforr gövdelerine baktı. “Yine de, ormanın eski haline dönecek olması güzel bir şey.” Bafforr ormanının kolektif zekâsının ne kadarının geri geldiğini merak etti. “Haydi başka bir yere gidelim, Wedge, onlar da rahat rahat işlerine dönsünler.”

Wedge, Qwi'yi gri ve bronz rengi düz taşlarla süslenmiş, kırmızı renklerle bezeli fundalıkların ve siyah asmaların bulunduğu bir platoya götürdü. Üç nehrin suları, yüksek bir tepenin yamacındaki derin bir oyuğa şelaleler halinde dökülüyordu. Platonun dibindeki binlerce yarıktan fişkırان sular, salınan sazlar ve sıçrayan balıklarla dolu köpüklü bir bataklığa akıyordu.

Wedge üstü açık gemiyle platodaki koca oyuğun etrafında tur atmaya başladı ve Qwi de devasa şelaleleri şaşkın gözlerle izlemeye koyuldu. Gümbürdeyerek akan şelalelerin suları etrafa saçılıyordu. Lavanta renkli gökyüzünde parlak gökkuşakları vardı.

Qwi, herşeyi aynı anda görmeye çalışıyor, yüzünü oradan oraya çeviriyordu. Wedge gözüpek bir şekilde üç şelanin arasından oyuğa doğru alçalmaya başladı.

Qwi üstlerini başlarını sıırıslıklam eden pusun içinde kahkahalar atıyordu. Wedge gemiyi, suların kayaları gezegen patlamalarını hatırlatan bir gürültüyle dövdüğü bir yere yaklaştırdı. Püsküren suların arasında uçuşan yeşil, yarasaya benzeyen yaratıklar, böcek ve dökülen suların arasındaki balıkları yakalıyordu.

“Muhteşem bir yer,” diye bağırdı Qwi.

“Eğer Momaw Nadon'un söyledikleri doğruysa,” dedi Wedge, “daha da güzel yerler göreceğiz.”

Wedge gemiyi, yarığın kenarındaki düz siyah kaya parçalarının arasına götürdü. Üstlerindeki kaya çıkıntısı sayesinde, fişkırان sulardan ve bu taşlarla kaplı yerdeki siklonik rüzgârlardan korundular. Suların gümbürtüsü hiç bitmiyordu.

Taşların arasındaki korunaklı bir alana yaklaştılar; gürüldeyen sular arasından güneş ışıkları sızıyordu. “Nadon buraya iniş yapabileceğimizi söyledi,” dedi Wedge.

Koltuğun altına uzanıp, ikişer adet yarı saydam, su geçirmez pelerin ve kendi kendine pişen yemek paketi çıkardı; bunları yola çıkmadan önce Nadon tedarik etmişti. Wedge, Qwi'nin omzundaki kemerleri çözmesine yardım etti, sonra da kendininkileri çözdü. Yemekleri alıp kaya çıkıntısının altında düz kayaların olduğu bir yeri gösterdi.

“Haydi piknik yapalım,” dedi.

Yorucu bir gün geçiren Qwi, *Tafanda Körfezi*'ndeki odasının asmalarla kaplı kapısının önündeydi. Wedge kadının çivit mavisi gözlerine bakıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Qwi. “Hayatımın en güzel günüydü.”

Wedge tam üç kere ağzını açıp kapadı; bir şey söylemeye çalışır bir hali vardı. Sonunda öne doğru eğildi, kadının ipeksi saçlarına dokundu ve onu öptü. Islak dudaklarını kadınınkiler üzerinde uzunca tuttu. Kadın adamın vücuduna yaslandı; mutluluğun, içinde dalga dalga yayıldığını hissediyordu.

“Ve bana ilgi çekici bir şey daha vermiş oldun,” dedi kadın sessizce.

Yüzü kızaran Wedge biraz geriledi ve “Şey, o halde yarın görüşürüz,” dedi. Arkasını döndü, neredeyse uçar adımlarla odasına döndü.

Dalgın dalgın gülümseyen Qwi, Wedge'in kapısının kapanışını izledi. Kendi kapısını açıp odasına girdi; ayağının altında anti-yerçekimi motorları varmış gibi hissediyordu. Kapısını örttü ve sırtını kapıya dayayıp gözlerini kapattı. Derin bir iç geçirdi.

Ve gözlerini açar açmaz odasının karanlık köşesinde bir gölge gördü.

Silüet kadına yaklaştı; kadın etrafında uçuşan pelerini dehşet içinde izliyordu.

Darth Vader!

Yardım çağırmak için bağırarak istedi ama sesi boğazında düğümlendi; görünmez bir el ses tellerinin kontrolünü ele geçirmişti adeta. Kapıya doğru koşmak istedi ama görünmez örümcek ağlarına takılıp yarı yolda kaldı.

Artık daha yakınında olduğunu hissettiği karanlık adam kadına doğru süzüldü. Ne istiyordu ki? Kadın çığlık atamıyordu. Adamın nefes alış sesi bir canavarın homurtusu gibiydi.

Bir el Qwi'ye uzandı ve kadın kıpırdıyamadı; kafasına kenetlenen parmaklardan kurtulamıyordu. Başının ezildiğini hissetti. Soğuk ve çevik bir başka el, yüzüne sımsıkı yapıştı. Kadın iri gözlerini kırıştırdı ve Kyp Durrön'un yüzünü, alevli gözlerindeki ruhsuz ifadeyi gördü.

Kyp donuk bir ses tonuyla konuştu. “Seni buldum, Dr. Xux. Çok tehlikeli bilgilere sahipsin,” dedi. “Kimsenin bu bilgilerden faydalanmasına izin vermeyeceğim. Yeni Ölüm Yıldızları, Güneş Ezici'ler olmamalı.”

Parmakları kadının alnını daha sıkı kavradı. Kafatası çatlamak üzereydi. Acı dalgaları, bir karabasan canavarının pençeleri gibi beynine saplandı. Zihnini kazıyan metal tırnakların sivri uçlarını hissetti; yıllar boyunca edindiği bilgileri söküp çıkaran tırnakları...

Qwi sonunda bir çığlık koparabilirdi ama o, karanlık bir unutkanlık tünelinin içine çekildikçe azalan zayıf, soluk bir çığlıktı bu. Asmalarla kaplı duvarın kenarına yığıldı.

Son gördüğü şey, odanın kapısını açıp dışarıya süzülen saldırganın siyah silüeti oldu.

Ertesi sabah, Wedge neşeyle ıslıklar çalarak giyiniyor, siyah saçlarını düzeltiyordu. İki kişilik egzotik bir kahvaltı siparişi vermişti. Qwi erken kalkardı, özellikle de onu bu denli heyecandıran bir yerde erkenden uyanacağı kesindi. Momaw Nadon üstü açık gezinti gemisini onlara bir gün daha vereceğine söz vermişti.

Koridoru geçerek kadının kapısını çaldı. Kapı açılmadı.

Kapıyı tekrar tekrar çaldı, sonra panikleyerek kapıyı zorladı. Kapının kilitli olduğunu görünce daha da panikledi. Birisi onu öldürmüş müydü yoksa? Yoksa İmparatorluk yerini mi öğrenmişti? Kapıyı kırıp içeri daldı. Oda karanlıktı ve gölgelerle doluydu.

“Işıklar!” diye bağırdı. Şeftali rengi ışıklar odayı aydınlattı.

Daha Qwi’yi göremeden sesini duydu. Kadın bir köşeye sinmiş ağlıyordu. Başını ellerinin arasına almış şakaklarını sıkıyordu; parmaklarından akan düşünceleri içeride tutmaya çalışıyordu sanki.

Wedge “Qwi!” diye bağırdı ve yanına koştu. Eğilerek kadını bileğinden tuttu ve yüzünü hafifçe kendine çevirdi. İri, ifadesiz gözlerine baktı. “Ne oldu?”

Kadın onu tanımamış gibiydi; Wedge’in kalbi dehşetle doldu. Qwi’nin şaşkın ve mahvolmuş bir hali vardı. Kadının kaşlarını çatıktı; bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibiydi. Yavaşça başını salladı, sonra gözlerini sımsıkı kapayıp düşünceleriyle savaşımaya başladı. Yanaklarından birkaç damla yaş süzüldü, sonra var gücüyle odaklanmaya çalışarak dudaklarını ısırırken gözyaşlarına boğuldu.

“Widj? Wedge?” dedi en sonunda. “İsmin Wedge mi?”

Adam donakalmış bir halde başını salladı; kadın tekrar hıçkırıklara boğularak kendini adamın kollarına attı. Adam kadını göğsüne bastırdı, kadının titrediğini hissedebiliyordu. “Ne oldu?” diye tekrarladı. “Qwi, anlat bana!”

“Bilmiyorum.” Kadın başını salladı ve tüy gibi saçları omuzları arasında dalgalandı. “*Seni* çok az tanıyorum. Hiçbir şey hatırlayamıyorum. Zihnim boşalmış sanki... Herşey bulanık.”

“ Her şeyimi yitirdim. Hafızamın çoğunu, hayatımı; hepsini.”

Kyp Durron, Yavin'in dördüncü uydusuna gecenin sessizliğinde vardı. Sonuna kadar kullanmaya kararlı olduğu bir güçle doluydu, Güç'ün içinden taşıdığı hissediyordu ama çocukça gösterilerle geçirecek zamanı yoktu. Bir görevi vardı ve bu, tüm galaksinin kaderini etkileyecek bir görevdi.

Z-95 Kafaavcısı, Büyük Tapınak'ın önündeki alana ışıkları sönük olarak indi. Kyp'in diğer öğrencilerle, hatta yanlış yola sapmış olan zavallı Üstat Skywalker'la bile karşılaşmaktan çekindiği yoktu. Exar Kun'un, Sith güçlerinin odak noktası olarak tasarladığı tapınaklara ulaşmalıydı.

Yıldızlı bir geceydi. Ormanda bir sessizlik hâkimdi. Böceklerin ve ağaçlıklar altında dolanan iri hayvanların sesi her zamankinden az çıkıyordu. Tüm orman Kyp'in dönüşüyle sersemlemiş gibiydi adeta.

Kyp garip bir şekilde parıldayan siyah pelerini sırtından attı. İşine bakma zamanı gelmişti.

Kafaavcısı'nı arkasında bırakıp yekpare yükselen Büyük Tapınak'a yaklaştı. Solucansı asmalar Kyp'in ayaklarını altından çekiliyordu; bedeni ölümcül bir şey saçıyordu sanki.

Piramidin kenarından oyulmuş basamaklar yükseliyordu. Basamakları birer birer çıktı, nefesinin sesini dinliyordu. Müthiş bir öngörü gücüyle dolup taşıyordu.

Kyp'in gözünden hayaletler, Kun'un, Sith öğretileriyle ortadan kaybolduğu dört bin yıl öncesinden kalan görüntüler geçiyordu. Exar Kun öğretileri baştan keşfetmişti. Büyük tapınaklar inşa etmiş, Sith Kardeşliği'ni kurmuştu. Yavin 4'te, Eski Cumhuriyet'in içinde olduğu durumu tanımlayabilmek için, Massassi halkını sömürmüştü. Sırf buna yeminli olduklarından beceriksiz liderlerini anlamsızca takip eden Jedi'larla mücadele etmişti...

Kyp bu savaşı sonlandıracaktı. Gerçi düşmanı o çürümekte olan Cumhuriyet değildi artık; düzenbaz Yeni Düzen'e ve Yeni Cumhuriyet'in yerini alan baskıcı İmparatorluk'a karşı koyacaktı. Üstat Skywalker, Jedi Şövalyelerinin eğitimini kısıtlamış ama o daha fazlasını öğrenmişti. Çok daha fazlasını.

Zigguratın ikinci katına ulaşınca dönüp bir böceği andıran Z-95'e baktı. Henüz tapınaktan çıkan olmamıştı.

Orman-uydunun Yavin gezegenine iyice yaklaştığı o anda ufukta pastel renkli ışıklar oynaşyordu. Kyp uzun basamakları tırmanmaya devam etti, gözünü Büyük Tapınak'ın zirvesine dikmişti.

İmparatorluk bilimcisi Qwi Xux'un zihnindekileri silerek ilk darbesini vurmuştu bile. Güneş Ezici'nin sırlarını bir tek Qwi biliyordu ama Kyp, yeni öğrendiklerini kullanarak içindeki bilgileri boşalttığı zihni kendi elleriyle hiçliğe mahkûm etmişti. Bir daha kimse o bilgilere ulaşamayacaktı.

Sonra, kendisine ve ailesine yaptıklarını İmparatorluk'a ödetecek, adaleti anlamlı bir şekilde sağlayacak olan bir plan uygulayacaktı. Güneş Ezici'yi, onu ve ailesini mahveden İmparatorluk'u yok etmek için kullanacaktı. Hesap soracağı hiç kimse olmayacaktı. Bu konularda kimseye güveni yoktu.

Kyp, Büyük Tapınak'ın zirvesine çıktığında Yavin'in turuncu topu da ufukta iyice yükselmişti. Daha küçük gezegenleri yutabilecek kadar muazzam fırtına sistemleri gezegende anafolar yaratıyordu.

Tapınağın büyük toplantı salonunun üstünde kalan inceleme platformu baklava şeklindeki büyük taşlarla kaplıydı. Taşların arasından çıkarak büyüyen asmalar ve bodur Massassi ağaçları vardı.

Kyp gökyüzüne doğru baktı. Yavin 4'ün ormanlarındaki bitkiler ve hayvanlar onun için önemsizdi. Üstlenmeye hazırlandığı görevleri düşününce basit kalıyorlardı. Kafasından geçenler bir basit bir gezegenin ayrıntılarıyla kıyaslanamayacak kadar önemliydi.

Yavin göğe yükselirken Kyp kollarını kaldırdı; kaygan kumaşlı pelerini sırtından kayarak yere düştü. Elleri narin ve küçüktü. Genç bir adamın elleriydi ama içindeki güç kemiklerini sızlatıyordu.

“Exar Kun, bana yardım et,” dedi Kyp gözlerini kapatıp.

Zihnine odaklandı, Güç'e odaklanarak evrendeki her bir nesneye dokundu ve kozmik bir güç alanı olan Massassi tapınağında gücünü topladı. Toparladığı düşüncelerini, araştırma yapmak için gaz devinin fırtına sistemlerinin içine yolladı.

Arkasında Exar Kun'un varlığını hissetti, hafifçe bedenine dokunarak Kyp'in yeteneklerini tazeliyordu. Bu yumuşak dokunuş bir anda lazer ateşi gibi Kyp'in bedenine saplandı. Kyp kendini daha büyük hissetti; orman-uydunun bir parçası gibi. Sonra bütün gezegen sisteminin ve bu böyle devam etti; gaz devinin kalbine ulaşana kadar.

Solgun, turuncu bulutların arasından geçti. Çekirdeğe yaklaştıkça basıncın arttığını hissedebiliyordu. Silahı küçük bir benek halinde seçebiliyordu; küçük, çöpe atılmış, yok edilemez bir makine.

Atmosferin dipteki katmanlarına ulaşınca Kyp, Güneş Ezici'yi buldu. Silah, Güç kanalının içinde küçük bir fener gibi duruyordu.

Büyüklik önemli değildir, derdi Üstat Skywalker. Kyp Güneş Ezici'yi zihniyle yuttu, görünmez elleriyle ona dokundu. Onu oradan çıkarmayı düşündü. Fakat sonra hemen vazgeçti.

Onun yerine, Exar Kun'un da yardımıyla, doğuştan becerisini kullanarak makineyi çalıştırdı, kontrol kollarını hareket ettirip düğmelerine basarak yönlendirdi ve bu şekilde silahı atıldığı yerden getirmeye başladı.

Silahın hareketlerini izliyordu. Güneş Ezici gümüş bir nokta gibiydi, bulut katmanlarının arasından çıkarak uzayın içinden Kyp'in bulunduğu zümrüt yeşili uyduya yaklaşırken göze bir atom parçası kadar görünüyordu.

Kyp gökyüzüne bakarak kollarını açıp bekledi.

Güneş Ezici; kristal alaşımlı, uzun ve sivri bir diken gibi ilerledi. Halka şeklindeki rezonans-torpedo ateşleyicisi uzun iğnenin arkasında asılıydı. Güzel görünüyordu.

Büyük Tapınak'a saplanacak bir çivi gibi orman-uydunun atmosferi boyunca alçaldı. Kyp onu kontrol etti, alçalırken yavaşlattı ve sonunda süper-silah önünde hareketsiz kaldı.

Yavin yükselmeye devam etti. Güneş Ezici'nin gövdesinin alaşımı maruz kaldığı basınca ve hava şartlarına rağmen hiç bozulmamış görünüyordu. Oldukça temizdi; ölümcüldü ve kullanılmaya hazırды.

“Teşekkürler, Exar Kun,” diye fısıldadı Kyp.

* * *

Luke yine kâbuslar görmüştü. Yatağında doğruldu, hemen ayıldı. Güç'te büyük bir hareketlilik olduğunu sezindi. Bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Kalktı, dikkatlice hareket ederek düşüncelerini öğrencileri üzerinde yoğunlaştırdı: Kirana Ti, Dorsk 81, yeni gelen Calamari'li Cilghal, Streen, Tionne, Kam Solusar ve diğerleri. Bir terslik yok gibiydi. Hepsi de mışıl mışıl uyuyorlardı. Hatta fazlasıyla derin bir uykuydu bu; birisi onları uyutmuştu sanki.

Düşüncelerini biraz daha derinleştirdi ve soğuk, siyah, çarpık bir Güç girdabının tapınağın etrafında yoğunlaşmış olduğunu sezindi. Şaşkına dönmüştü.

Hemen kapyia doğru koştu, bir an tereddüt ederek geri dönüp ışın kılıcını aldı. Koridorları geçip asansöre bindi. Kadim piramidin üst katlarına çıkarken korkusunu dizginlemeye çalışıyordu.

Sakin, derdi Yoda, sakin olmalısın.

Fakat gün ağırırken gördükleri Luke'u altüst etti.

Gaz devinin derinliklerinden geri getirilen Güneş Ezici, tapınağın üzerinde havada asılı duruyordu. Üzerinden hâlâ dumanlar çıkıyordu. Kyp Durrone dönüp Luke'u gördü; pelerini hızla dalgalanıyordu.

Luke şaşkınlıkla bir an sendeledi. "Silahı geri getirmeye nasıl cüret edersin!" dedi. "Sana öğrettiğim tüm Jedi bilgilerine karşı geliyorsun."

Kyp kahkaha attı. "Bana pek de bir şey öğretmedin, Üstat Skywalker. Senin saçma öğretilerinden fazlasını öğrendim. Çok iyi bir öğretmen olduğunu sanıyorsun ama bazı şeyleri öğrenmekten korkuyorsun."

Güneş Ezici'ye baktı. "İmparatorluk'u yok etmek için her şeyi yapacağım. Ben galaksiyi güvenli bir yer haline getirmeye çalışırken, sen burada basit Jedi numaralarını yapabilirsin. Zaten çocuk eğlencesinden başka bir şey değiller."

"Kyp," dedi Luke sesini kontrol edip ona doğru yaklaşarak, "karanlık taraf sana tuzak kurmuş, geri dönmek zorundasın. Kandırıldın. Çok geç olmadan geri dön." Yutkundu. "Bu daha önce benim de başıma gelmişti ama geri döndüm. Yeterince cesur ve güçlü olabilirsen bunu başarabilirsin. Öyle misin?"

Kyp kahkaha attı. "Skywalker, seni dinlerken utanıyorum. Hiç risk alamadığın halde kendine Jedi Üstadı diyebiliyorsun. Bu şekilde hiçbir yere varamazsın. Dar görüşlülüğünle öğrencilerinin gelişmesini de engelliyorsun. Belki de seni şuracıkta öldürüp, eğitimlerini kendim üstlenmeliyim."

Luke, titreyen elini ışın kılıcına götürdü, yüreği dehşetle dolmuştu. Kılıcı çekip çalıştırdı. Kılıcın yeşil ışığı bilindik, *ani bir tıslamayla* açıldı.

Bir Jedi silahsız birine saldırmazdı ve başka çare kalmadıkça da dövüşmezdi ama Luke öğrencisinin meziyetlerini biliyordu. Eğer Kyp karanlık tarafa geçerse yeni bir Darth Vader olabilirdi. Hatta belki daha da kötüsü...

“Beni bunu yapmaya zorlama,” dedi Luke ışın kılıcını kaldırarak. Fakat ne yapacağını da bilmiyordu. Tapınağın tepesinde savunmasız duran öğrencisini öylece öldüremezdi. Fakat öldürmezse de...

“Güneş Ezici’yi geri göndermeliyiz,” dedi Luke. “Hiç kullanılmaması gerektiğini kendin söyledin.”

“Cahillik etmişim,” dedi Kyp, “tıpkı senin gibi.”

“Beni seninle dövüşmeye zorlama,” dedi Luke alçak bir sesle.

Kyp onu önemsemediğini gösteren bir hareket yaptı.

Luke sendeledi. Işın kılıcı elinde soğudu. Sapın etrafına donmuş kristaller birikti. Yeşil ateşin çıktığı yerde siyah bir gölge, ışığın berraklığını kirleten kara bir hastalık gibi belirdi. Kılıç cızırdadı ve öksürük sesine benzeyen sesler çıkardı. Kara iz güçlenerek yeşil ışığı yuttu.

Artan korkusunu kontrol etmeye çalışan Luke içine bir soğuk dalgası yayıldığını hissetti. Arkasını dönünce siyah, başlıklı bir *silüet* gördü: Anakin Skywalker’ın kılığında kabusuna giren adam... Gantoris’i mahvolmasına sebep olan karanlık adam.

Kyp’in sesi çok uzaklardan gelir gibiydi: “Sonunda, Üstat Skywalker, seni akıl hocamla tanıştırdım: Exar Kun.”

Luke ışın kılıcını düşürüp yere çömeldi. Aniden bütün kasları kasıldı. Kendini koruyabilme umuduyla, etrafında Güç barındırabilecek bütün unsurları harekete geçirmeye çalıştı.

Güneş Ezici’nin önünde duran Kyp, iki elini birden uzatıp Luke’a, Güç’ün içindeki çatlakları andıran yıldırımlar gönderdi. Tapınağın taşlarının arasından yükselen asmalar da her taraftan Luke’a saldırıyordu; dişlerini gösteren zehirli yılanlar gibiydiler.

Luke haykırarak cevap vermeye çalıştı ama Exar Kun’un gölgesi de katılınca saldırı daha da ölümcülleşti. Kadim Sith Lordu, Luke’a karanlık dalgalarıyla saldırarak zehirli, donmuş sarkıtlar fırlattı.

Luke dayandı ama kendini çaresiz hissediyordu. Kontrolünü kaybedip öfkelenmesi hiçbir işe yaramazdı. Yoda ve Obi-Wan’ın öğrettiklerini uyguladı ama yaptığı her şey nafileydi.

Kyp Durron’un gücüne ve Exar Kun’un ruhunun gizemli silahlarına, Luke Skywalker gibi bir Jedi Üstadı bile karşı koyamazdı.

Şeytani güçlerin siyah, sürüngenimsi kamçı darbeleri, damarlarından lavlar akıyormuş gibi bir acı veriyordu. Karanlık tarafın yarattığı bir kasırğa çığlıklarını yuttu.

Son bir çığlık atıp Büyük Massassi Tapınağı’nın serin taşlarına yığıldı. Etrafındaki her şey boğucu bir karanlıkla örtüldü...

Kalan iki Yıldız Destroyeri, Cauldron Nebulası'nın merkezinde havada asılı duruyordu. Coruscant'a saldırmaya hazırlardı.

Amiral Daala köprünün platformunda ayakta duruyordu. Heyecanını geri getiren bir kararlılık ve özgüvenle doluydu. Önceki gün uyuyamamıştı.

Subaylar yerlerindeydiler. Sinirleri gergindi. Fırtına askerlerinden oluşan birer birlik, Gorgon'un koridorlarında ileri geri yürüyordu. Yaptıkları uzun talimlerden sonra verebilecekleri en fazla zararı vermeye artık hazırlardı.

“Kumandan Kratas, rapor verin,” dedi Daala.

Kratas hazırola geçip bağırarak rapor vermeye başladı: “Tüm malzemeler ve silahlar *Basilisk*'ten *Gorgon*'a aktarıldı. *Basilisk*'te sadece gönüllülerden oluşan küçük bir mürettebat –tüm fırtına birlikleri– kaldı. Yüzbaşı Mullinore son görevi için hazır.”

Daala iletişim istasyonundaki teğmene döndü. “Beni Yüzbaşı Mullinore'a bağlayın.”

Basilisk'in komutanının görüntüsü Daala'nın önünde belirdi. Hologram titreşti ama komutanın kendisi sert ve kararlıydı. Amiral Daala'yla göz göze geldiğinde stoik bir hali vardı. “Buyrun Amiralim,” dedi.

“Komutan, geminiz hazır mı?” Durdu, ellerini arkasında kenetledi. “Siz hazır mısınız?”

“Evet, Amiralim. Tüm silah donanımımızı kalkanlarımızın gücünü arttıracak şekilde yeniden düzenledik. Fırtına birlikleri intihar mekanizmasını hiper-sürüş reaktörlerine kurdu.” Cesaret toplamak ister gibi duraksadı ama kısa kesilmiş sarı saçları adamın yüzündeki terleri hiç belli etmiyordu. “*Basilisk* dilediğiniz anda göreve hazırdır, Amiralim.”

“Teşekkürler, komutan. Tarih bu fedakârlığınızı hatırlayacaktır, emin olun.”

“Mürettebatına döndü ve gemi içi iletişim sistemini çalıştırdı. Sesi *Gorgon*'un içinde yankılanıyordu: “Tüm birimler! Saldırıya geçmeye hazır olun. Coruscant'a saldırıp İsyan'ı kalbinden vuracağız.”

Kyp Durron Güneş Ezici'yi Cauldron Nebulası'nın merkezine uçuruyordu. Amiral Daala'nın donanmasının orada olduğunu Exar Kun'dan öğrenmişti.

Kyp, rahatsız pilot koltuğuna oturmuş görüntü panellerini inceliyordu; Güneş Ezici'nin kontrolleri ona tanıdık gelmişti. Han Solo'yla Maw Üssü'nden kaçırdıkları silahın uçurulmasına o da yardım etmişti.

Bu mücadele sırasında Daala'nın Yıldız Destroyerlerinden birini yok etmişlerdi. Şimdi de Güneş Ezici'yi kullanarak filonun gerisini yok edecekti.

Tüm nebulayı ortadan kaldıracak bir saldırı bir iki İmparatorluk böceği için aşırı güç kullanımı olacaktı ama onları kendi silahlarıyla vuracak olması Kyp'in hoşuna gidiyordu. Dağılan İmparatorluk'un kalanına da başına gelecekler hakkında bir fikir vermiş olacaktı.

Güneş Ezici'nin sensör panelleri, Cauldron Nebulası'nı aydınlatan dev, mavi yıldızlardan yayılan iyonize gazlarla çalışmaz hale gelmişti. Görüntü panelleri parlak ışıkların içinde kararmaya başladı.

Kyp Güç'e uzanarak içinde biriken enerjiyi açığa çıkardı. Güneş Ezici'yi Yavin'den geri getirmişti, bir iki yıldız Destroyeri'nin yerini bulmak basit bir şeydi.

Biraz sonra ok başına benzeyen İmparatorluk savaş gemilerinin silüetlerini sezinledi.

Güneş Ezici'yi nebulanın kalbine, devasa yıldızların olduğu yere götürdü. Mavi yıldızlar çok büyüktü. Kozmik zaman cetvelin içinde daha da ısınacaklardı ve sonunda da galaksiye şok dalgaları yollayacak olan supernova patlamalarıyla varlıkları sona erecekti.

Fakat Kyp, onları *şimdi* yok edecekti.

Önündeki gaz denizinin oluşturduğu gökkuşaklarını izledi. Deyer'deki renklerle bezeli günbatımları aklına geldi; huzurlu şehirlerin etrafındaki, ağabeyi Zeth'le oynadıkları dingin gölleri hatırladı. Fakat İmparatorluk Kyp'in evine zorla girip hiçbir uyarıda bulunmadan onu ve ailesini zaptetmişti.

Yıllar önce Ölüm Yıldızı, gezegen yok edici lazerleriyle Alderaan gezegenini havaya uçurmuştu; hiçbir uyarıda bulunmadan.

Amiral Daala kara delikten geçerken Kyp, Han ve Chewbacca'yı yakalamıştı. "Kayda değer" bir bilgi getirmemiş olduğundan Kyp'i ölüm cezasına çarptırmıştı.

Kyp de uyarıda bulunmayacaktı.

Radyasyon kalkanlarını açıp kendi kendine fokurdayan mavi yıldızlara yaklaştı. Hedef görüntüleyiciyi çalıştırdı.

Kontrol panelinin bir kısmı kayarak açıldı. Çıkan ekranda birbirine yakın halde yörüngelerinde dönen küreler belirdi. Nebulanın merkezinde kümelenmiş yedi adet yıldız vardı; karmaşık bir yörünge sistemi içinde, etrafa saçtıkları gazların içinden geçerek hareket ediyorlardı. Yayıdıkları yüksek radyasyon, hidrojen, oksijen ve neon bulutlarına karışmıştı.

Kyp yüzünde acımasız bir ifadeyle birkaç kırmızı renkli şalteri kaldırdı. Güneş Ezici'yi nasıl çalıştıracağını tam olarak biliyordu; bilgileri Qwi Xux'tan çalmıştı.

Sistem panellerinde uyarı ışıkları yandı ve Kyp bilgisayara komutları girdi. Güneş Ezici'nin arka tarafındaki jeneratör devreye geçti.

Kyp, süper-silahın nasıl çalıştığını çözmeye çalışan Yeni Cumhuriyet mühendislerini, basit bir mesaj silindiri görünce nasıl da paniklemiş olduklarını hatırladı. Yıldız patlamaları yaratan rezonans torpidoları, bir yıldızın çekirdeğine zarar vermeye programlanmış yoğun enerji paketleriydi. Dış

katmanların sarsılmasına sebep olur ve yıldızı tamamen ortadan kaldıracak bir patlama yaratırdı.

Kyp mavi yıldız kümesine nişan aldı. Hiç tereddüt etmedi. Bunu yapması gerektiğini tüm kalbiyle hissediyordu.

Aktivasyon düğmelerine bastı. Güneş Ezici'nin titremesiyle yedi rezonans torpidosu ateşlendi.

Cauldron Nebulası'nın helezonları arasında yeşil, beyaz ve sarı alevler vardı. Enerji torpidoları fırlayıp devasa yıldızların kaynar yüzeylerine atıldı.

Kyp bakışlarını mavi devlere sabitledi. Yıldız kümesi birazdan yok olacak ve şok dalgaları, nebuladaki maddelerden oluşan bir okyanus yaratacaktı. Bu, İmparatorluk'un geri kalanı için açık bir mesaj olacaktı.

Fakat torpidoların yıldızların çekirdeklerine ulaşip bu zincirleme reaksiyonu yaratması saatler alacaktı. Yok edici dalgalar yıldızların derinliklerinden yükselecek, sonunda muazzam bir güç, Cauldron'a parlak bir ışık, radyasyon ve yıldızlardaki maddeleri saçacaktı. Ortalık cehenneme dönecekti.

Kyp'in karnına bir acı saplandı. Artık geriye dönüş yoktu. Bir kere ateşlendiği zaman, rezonans torpidoları durdurulamazdı. Bu yedi yıldızın birkaç saat içinde havaya uçması kaçınılmazdı.

Kyp yavaşça dolanarak zaman öldürmeye koyuldu. Güneş Ezici o kadar küçüktü ki, birçok sensör, yerini saptayamazdı; özellikle de Cauldron Nebulası'nın elektromanyetik keşmekeşinin arasında. Silah bir sisteme girip, torpidolarını ateşleyip oradan uzaklaşmak için tasarlanmıştı. Basit ve nihai bir saldırı için.

Amiral Daala'nın onu fark etmesi mümkün değildi.

Kyp kronometresine tekrar göz attı; Daala'nın gemilerinin nebulada yayılan ölümcül dalgalar arasında yok oluşunu görmek için sabırsızlanıyordu. Yapılmış en güçlü silah elindeydi, ayrıca Exar Kun'dan öğrendiği Sith güçleriyle donatılmıştı.

İmparatorluk'la mücadele halinde olanların yapamadığını Kyp yapacaktı. Kusursuz bir şekilde.

Mavi yıldız kümesinden uzağa doğru sürüklenirken patlamaya sadece bir saat kaldığını fark etti. Bekleyiş sonsuza dek sürecekti gibiydi.

Derken beklenmedik şekilde, Yıldız Destroyerleri hareket etmeye başladı. *Basilisk* ve *Gorgon* ışık-altı motorlarını çalıştırıp hareketlenerek hiper-uzayda ilerleyecekleri yol boyunca dizildi; yeni bir saldırıya hazırlanıyorlardı sanki.

Kyp yüreğini kasıp kavuran bir öfkeye tutuldu. "Hayır, gidiyor olamazsın!"

Patlamayı engellemek için hiçbir şey yapamazdı. Daala orada kalmak zorundaydı!

Kyp Güneş Ezici'nin kontrol sistemlerine komutlar girdi ve savunma amaçlı lazer toplarını

etkinleştirdi. Sonra motorlara tam hız verdi.

Han'la Maw yıldız kümesinden kaçarlarırken, Daala tüm gemilerini Güneş Ezici'yi geri almak umuduyla arkalarından yollamıştı.

Kyp, Daala'yı bir yere ayrılmamaya teşvik edebilmesi için bir şeyler yapması gerektiğini anladı.

Amiral Daala gözünü seyir bilgisayarına dikip sağ elini kaldırdı. "Hiper-sürüş geçmeye hazırlanın," dedi.

"Amiralim!" diye haykırdı sensör istasyonundaki teğmen. "Davetsiz bir misafirimiz var!"

Gorgon'un tam karşısında küçük bir gemi vardı, cılız bir lazer ateşini açmış halde üzerlerine geliyordu.

"Ne?" dedi Daala dönerek. "Görüntü sağlayın," dedi, "Görüntüyü büyütün."

Komutan Mullinore'un titreyen görüntüsü yanındaki iletişim istasyonunda belirdi. "Amiralim, Güneş Ezici'yi tespit etmiş bulunuyoruz," dedi. "Saldıracak mıyız?"

"Güneş Ezici!" Daala bu bilgiyi bir an için algılayamadı. Ateş ederek yaklaşan küçük gemiyi *Gorgon*'un önünde tekrar görene dek bir şey diyemedi. Savunma amaçlı topları açılmış diken şeklindeki gemiyi birden tanıdı. Fakat Güneş Ezici'nin zayıf lazer ateşini bir Yıldız Destroyeri'ne zarar veremezdi.

"İki TIE filosu gönderin," dedi Daala heyecanla. "Güneş Ezici'yi geri istiyorum. Bu, Yeni Cumhuriyet'e karşı bütün stratejimizi değiştirir."

Zaten bir gündür kırmızı alarm modunda olan fırtına birlikleri güvertelere doluştular. Biraz sonra, *Gorgon*'un arka kısmından kalkan yüz adet TIE savaş gemisi nebulanın gaz bulutları arasında süzölmeye başladı.

Daala bu küçük çarpışmayı izlemeye koyuldu. Güneş Ezici oldukça hızlıydı ve manevra kabiliyeti de yüksekti. Yok edilemez kuantum zırhıyla üzerine yollanan güce kahkahalar atar gibi bir hali vardı. Fakat yine de, her an her şey olabilirdi.

"Fakat bize neden saldırırsın ki?" dedi Daala parmaklarını köprünün kenarına hafifçe vurarak. "Bunda bir iş var. Bizi kışkırttı ama zarar vermesi mümkün değil. Neden dikkati üzerine çekmeye çalışıyor?" derin derin düşündü, "Ve yerimizi nasıl öğrendi?"

Kadın kendi kendine konuşuyordu ama Kumandan Kratas ona cevap verdi: "Bunu bilemiyorum, Amiralim."

"Bir dahaki geçişinde Güneş Ezici'yi çekici bir kirişle yakalayın."

"Güneş Ezici'nin pilotu onu sıkıca yakalayamayacağımız kadar hızlı hareket ediyor," dedi Kratas.

Daala'nın gözlerinden ateş püskürüyordu. "Bu deneyemeyeceğiniz anlamına mı gelir?"

"Hayır, Amiralim." Kratas dönüp ellerini çırparak köprüdeki taktik subaylarına direktifler yağdırdı: "Amiral'i duydunuz! Hemen harekete geçin."

"Amiral, Güneş Ezici bize işaret veriyor," dedi iletişim subayı. "Sesli mesaj."

Daala gürlledi: "Hemen bağlayın."

Neredeyse çocuk sesi kadar ince bir ses *Gorgon*'un komuta merkezinde yankılandı. "Amiral Daala, ben Kyp Durron'um, hatırladın mı? Umarım hatırlamışsındır. Beni ölüm cezasına çarptırmıştın. Bundan oldukça etkilendim. Umarım ben de seni etkileyebilmişimdir."

Daala, İsyancılar'la birlikte esir alınıp Maw Üssü'ne getirilen bu esmer, sıırım gibi genci hatırladı. İletişim subayına bir kanal açması için işarette bulundu.

"Kyp Durron, eğer Güneş Ezici'yi hemen bize teslim edersen seni istediğin gezegene götüreceğiz. Özgür olacaksın. Aptal olma."

"Mümkün değil, Amiral." Kyp kahkaha attı. "Sözde üstünlüğünüze meydan okuyorum. Şansımı deneyeceğim." Bağlantıyı kesip ani manevralar yaparak ve ateş etmeyi sürdürerek uçmaya devam etti.

"Çekici kiriş kilit..." dedi taktik subayı, "...Hayır kaybettik."

"Amiral!" sensör amiri söze girdi, aceleyle konuşuyordu: "Yıldız kümesinden normal olmayan sinyaller alıyorum. Dev yıldızlarda bir hareketlilik var, hepsinde. Hiç böyle bir şey..."

Daala donakaldı. Çocuğun korkunç planını anlar anlamaz ağzı açık kaldı.

"Tam yol!" diye haykırdı. "Yüz seksen derece, tam hız. Nebuladan uzaklaşın, hemen!"

"Fakat Amiralim..." dedi Kumandan Kratas.

"Güneş Ezici'yi kullanmış!" diye bağırdı. "Yıldızlar havaya uçacak! Bizi oyalamaya çalışıyor."

Kratas seyir istasyonuna kendisi koşturdu. Işık-altı motorlarının devreye girmesiyle *Gorgon* sendeleyerek hızla geriye dönmeye başladı.

"Seyir bilgisayarı artık Coruscant'a programlı değil," dedi seyir subayı. "Güneş Ezici'ye saldırmak için döndüğümüzde ayarlar değişti."

"Bizi hemen buradan çıkar," dedi Daala. "Neresi olursa olsun! *Basilisk*'e bilgi verin."

Nebulanın merkezinde yavaşça hızlanmaya başladılar; ışık-altı motorları yerini hiper-sürüş motorlarına bıraktı. Yıldız Destroyerleri uzaklaşıyordu...

Sonra yıldızlar patladı.

Kyp Durron yaralı banthalar gibi kaçışan Yıldız Destroyerlerine baktı.

“Fazla uzağa gidemezsiniz.” Gülümsedi. “Bu hızla olmaz.”

Gorgon ve *Basilisk* nebulada son hızla ilerliyordu. TIE filosunu orada bırakmışlardı. Küçük İmparatorluk gemileri, ana gemilerinin aniden uzaklaştığını görünce panik halinde dağılmıştı.

Kyp TIE gemilerini kendi haline bırakıp Güneş Ezici'nin motorlarını çalıştırdı ve nebula bulutlarının arasından hızla yukarıya yükseldi.

Yıldız kümesi havaya uçtu; şok dalgaları ve radyasyon kör edici ışıklar eşliğinde, kozmik bir fırtına içinde yayıldı.

Gorgon, *Basilisk*'ten biraz daha uzağa gidebilmişti.

Kyp, Güneş Ezici'nin kuantum zırhının içinde güvendediydi. Süpernovalardan açığa çıkan korkunç enerji sebebiyle pencereler saydamlığını neredeyse yitirmişti.

Basilisk alevler içinde kalmıştı. Alev fırtınası devam ederken tutuşan gemi, nebulada havaya uçan küçük novaların herhangi birinden farksız görünüyordu.

Görüntü penceresi karardı. *Gorgon*'un olduğu yerde Kyp yeni bir ışık gördü ve sonra alev fırtınası tüm detayları ortadan kaldırdı.

Bütün görüntü pencereleri saydamlığını tamamen kaybettiğinde, Kyp yeni rotasını belirlemek için seyir bilgisayarını kullandı. Her şey henüz yeni başlıyordu.

Galaktik cehennemi arkasında bırakan ve Güneş Ezici'nin, gücüyle huşu içinde kalan Kyp, İmparatorluk'a hâlâ bağlı olan gezegenleri aramaya koyuldu.

İhtiyacı olan güce sahip olduğu şüphesizdi.

Yavin 4'ün sabah serinliğinde, Büyükelçi Cilghal gösterişsiz odasında uyanmış, taş tapınağın sıcak ve rutubetli havasında yatağında uzanıyordu.

Praxeum'a geledi sadece birkaç gün olmuştu ama şimdiden tüm evrenin önünde açıldığını hissedebiliyordu. Üstat Skywalker'ın Güç'e ayak uydurma çalışmaları sayesinde, daha önceden üstünkörü algılayabildiği şeyleri artık tamamen görebiliyordu. Üstat'ı sanki onu bir keşif yokuşundan aşağıya itmişti; bir şeyler öğrendikçe yenilerini öğrenmek daha da kolaylaşıyordu.

Yüzüne ılık su çarparak lastiksi derisini nemlendirdi. Ağzının altından sarkan hassas kılları ovaladı. Orman-uydunun havası ağır ve rutubetliydi ama derisi her an nemli kaldığı için hayatından memnundu.

Cilghal odasında çıktı ve kahvaltıda diğer öğrencilere katılmak üzere yemek salonuna yöneldi. Sabahları herkes meyva veya kendi biyokimyasına uygun olan etlerden yedi.

Dorsk 81'in önünde, içinde işlenmiş besinler bulunan bir tabak vardı. Uzun süre kontrol edilmiş bir çevrede yaşadığından, işlenmemiş yiyecekleri sindiremiyordu.

Kam Solusar, bir şeyden rahatsız olmuşçasına etrafına bakınan dağınık saçlı Streen'le konuşmak için yanına gitti.

Öğrencilerin hepsinde bir tedirginlik vardı. Cilghal, Üstat Skywalker'ı göremiyordu. Genelde kahvaltıya ilk gelen o olur, öğrencilerinin kendisine katılmasını beklerdi. Öğrenciler alışık oldukları durumun değişmesinden rahatsız olmuşlardı.

Cilghal yemek-sentezleyiciyi kullanarak kendine füme balık tabağı ve çok sevdiği acı buğday ezmesinden hazırladı. Sonunda öğrencilere sordu, "Üstat Skywalker nerede?"

Öğrenciler aynı şeyi sormak üzere olduklarını ima ederek birbirlerine bakındılar.

Streen ayağa kalkıp panikle etrafına bakındı. "Burası çok sessiz," dedi. "Fazlasıyla. Sessizliği severim ama bu kadarı fazla. Üstat Skywalker'ı duyamıyorum. Kafamdaki sesleri her zaman sezinleyebilmişimdir. Hepinizin sesini *duyuyorum*. Şu an burası çok sessiz." Sonra utanarak yerine oturdu. "Çok sessiz."

Tionne koşarak yemek salonuna girdi; elinde sıkıca tuttuğu çalgısı vardı. Gümüşsü saçları karmakarışık ve birer inciye andıran gözleri kocaman olmuştu. Panik halindeydi. "Çabuk gelin! Üstat Skywalker'ı buldum."

Soru sormadan, tereddüt etmeden hepsi eş güdümlü olarak ayağa kalktılar. Beraber hareket ederek Tionne'nun ardından koşmaya başladılar. Cilghal, Kirana Ti ve Tionne gibi daha atletik olanlara ayak uydurmaya çalışıyordu.

Koşarak büyük toplantı salonundan geçtiler. Salonun duvarları asmalarla kaplıydı; boş koltuklara

gün ışığı vurmuştu.

“Bu taraftan,” dedi Tionne. “Ona ne olduğunu anlayamadım.”

Zigguratın tepesindeki inceleme platformuna çıkan merdivenlere ulaştılar.

Cilghal, taşların üzerine sereserpe uzanmış olan pelerinli bedeni görünce birden irkildi.

“Üstat Skywalker!” diye bağırdı. Öğrencilerin arasından geçerek yerdeki adamın yanına diz çöktü.

Luke’un yüzünde acı veya korku içinde çığlık atan birinin ifadesi vardı. Gözleri kapalıydı, ağzı kasılmıştı.

Hemen yanında ışın kılıcı duruyordu. Silah, her kimle çarpıştıysa bir işine yaramamıştı.

Cilghal, Luke’un kafasını kaldırdı, açık kahverengi saçlarına dokundu. Yüzünden soğuk terler akıyordu ama derisi soğuktu. Yeni öğrendiği Güç becerilerini kullanarak adamı ümitsizce inceledi.

“Nesi var?” dedi Dorsk 81 telaşla.

“Hayatta mı?” dedi Streen. “Onu duyamıyorum.”

Cilghal sezinleme yeteneğini kullanarak adamı muayene etti ve sonra turuncu-yeşil kafasını salladı. “Nefes alıyor. Kalbinin zayıf atışlarını duyuyorum. Fakat *onu* bulamıyorum. Ona Güç’le dokunduğumda tüm bulduğum koskoca bir boşluk...”

Üzgün bakışlarını diğerlerine yöneltti. “Sanki bizi terk etmiş gibi.”

“Ne yapabiliriz?” diye sordu Kirana Ti.

Cilghal, Luke’un hareketsiz başını kucağına koydu ve iri Calamari gözlerini kırptı; uzun süre konuşmadı.

“Artık kendi başımızayız,” dedi sonunda.

[1]* Ç.N. AT-AT: All Terrain Armored Transport. Türkçesi: Her Zeminde Kullanılabilir Zırhlı Araç

[2]* Ç.N. TIE: Twin Ion Engined. Türkçesi: İkiz İyon Motorlu

[3]* Ç.N. MT-AT: Mountain Terrain Armored Transport. Türkçesi: Dağlık Alanda Kullanılabilen Zırhlı Araç